

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

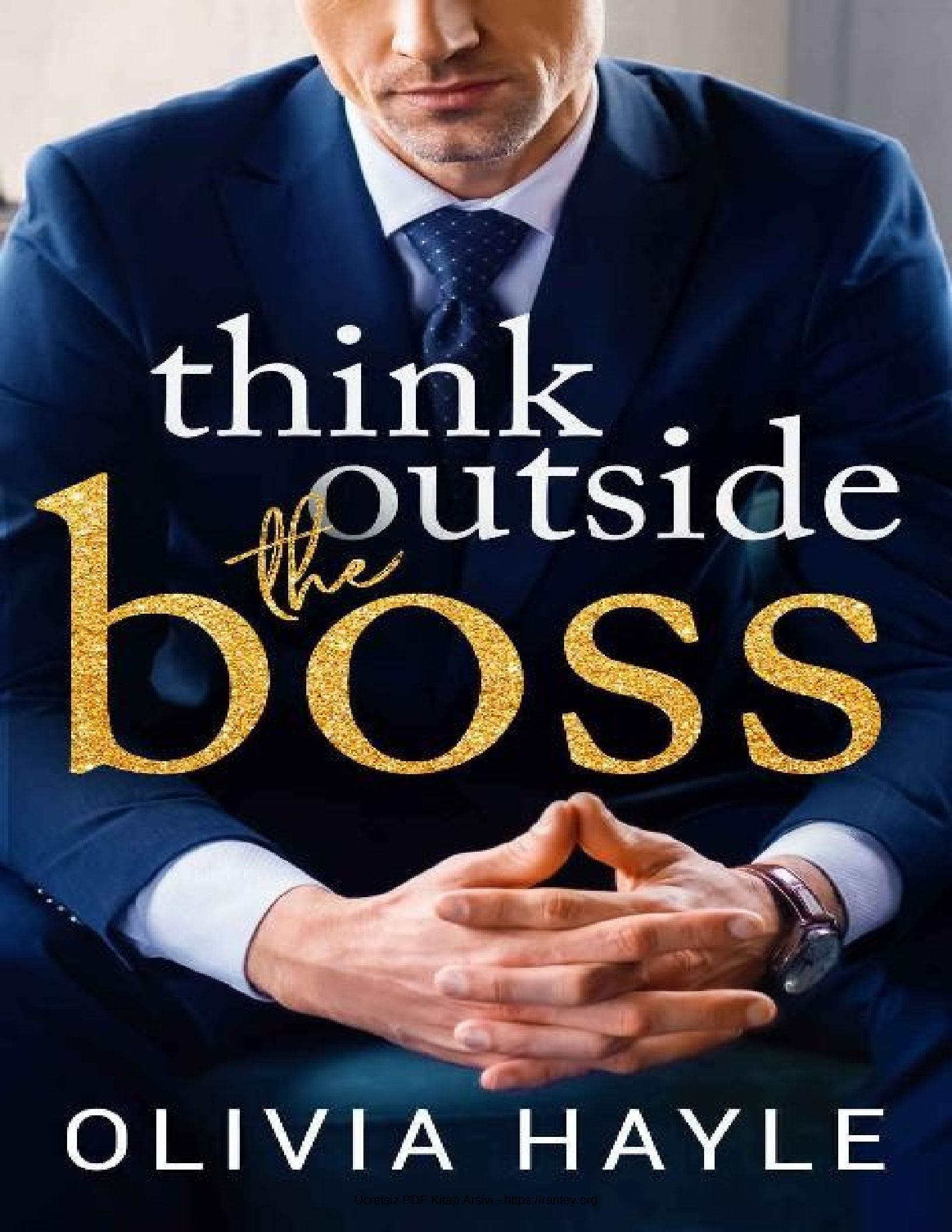
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

think
outside
the
BOSS

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

1. [Freddie](#)
2. [Freddie](#)
3. [Freddie](#)
4. [Freddie](#)
5. [Tristan](#)
6. [Freddie](#)
7. [Tristan](#)
8. [Freddie](#)
9. [Freddie](#)
10. [Freddie](#)
11. [Freddie](#)
12. [Freddie](#)
13. [Tristan](#)
14. [Tristan](#)
15. [Freddie](#)
16. [Freddie](#)
17. [Freddie](#)
18. [Tristan](#)
19. [Tristan](#)
20. [Freddie](#)
21. [Freddie](#)
22. [Freddie](#)
23. [Tristan](#)
24. [Freddie](#)
25. [Tristan](#)
26. [Freddie](#)

27. [Tristan](#)

[Sonsöz](#)

[Hikaye devam ediyor](#)

[Olivia'nın diğer kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI© 2021 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak Ana Grigoriu-Voicu tarafından hazırlanmıştır, books-design.com.

Düzenleyen: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

think
outside
the
boss

O IVIA HAYLE

OceanofPDF.com

Aileme,
İkisinin de romanlarımı okumasına asla izin verilmeyecek,
ama yine de en büyük hayranlarım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FREDDIE

Önemsiz postaları karıştırırken parmaklarım kalın, altın rengi bir zarfın üzerinde parlıyor. Adresim ön yüzünde siyah harflerle el yazısıyla yazılmış ama isim yok. Zihnimde, evleniyor olabilecek tüm arkadaşlarımı gözden geçiriyorum... hayır, hayır ve hayır.

Elimde altın zarf, mutfak sandalyeme çöküp zarfı ters çeviriyorum. Siyah bir balmumu mührü var. Üzerine bir maske basılmış, insanların filmlerdeki maskeli balolarda taktıkları türden. Daha önce hiç böyle bir şey almamıştım.

Eğer bu önemsiz bir postaysa, çok şık olmuş.

Önceki kiracıya ait olabilir mi? Bu stüdyoda sadece bir aydır yaşıyorum. En iyisi emin olmak... Zarfı bir mutfak bıçağıyla yırtıp açıyorum ve içinden altın harflerle basılmış bir davetiye çıkarıyorum.

Sevgili Rebecca Hartford,

Yeni bir ay ve bu da keşfedilecek yeni günahlar demek. Bir sonraki Cumartesi günü saat 10'da Halcyon Hotel'de bize katılın ve davetin kanıtı olarak beraberindeki maskeyi takın.

Unutmayın ki gizlilik eğlencelidir, telefonlar değildir (kimse ispiyoncuları sevmez) ve herkes dantelle daha iyi görünür. Ya da soyunmuş. Ama biz kendimizi aşıyoruz...

, The Gilded
Room

Aman Tanrım.

Tüm imaları ayıklamak için davetiyeyi iki kez okudum.

Yıldızlı Oda mı? Herkes soyununca daha mı iyi görünüyor?

Rebecca Hartford, seni fingirdek!

Bu, şimdiye kadar maruz kaldığım en ayrıntılı eşek şakası olabilir. Zarfın içine baktığımda, narin siyah ipekle kaplı bir maske buluyorum, kesik gözlerin üzerinde kaş gibi kıvrılmış iki tüy var. Siyah mücevherler alt yarısını kaplıyor ve kenarı boyunca altın harflerle üç kelime yazıyor. Zevkte birleştik.

Tamam.

Belki de eşek şakası değildir.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve arama çubuğuna Yıldızlı Oda yazıyorum. Organizasyon hakkında bir sürü gazete makalesi yazılmış ama hiçbirinde resim yok. Seçkinlerin zevk dünyasında bir gece başlıklı makaleyi tıklayarak açıyorum.

Okuduklarım gözlerimin açılmasına neden oldu. Yıldızlı Oda New York'un en iyi saklanan sırlarından biri, çünkü içinde bulunanlar bilinmek istemiyorlar. Görülmek, duyulmak ve özellikle de resmedilmek istemiyorlar. Yıldızlı Oda, birçoğu yıllık üyelikleri için yirmi bin doların üzerinde para ödeyen yüksek mevkideki üyelerine anonimlik garantisi veriyor.

Aşağıya iniyorum, gözlerim inanılmaz paragrafları tarıyor.

Kurallar basit. Zengin, güzel ya da her ikisi birden olmayan hiç kimse davet edilmez. Telefonla yakalanan herkes derhal kovulur... ve bu partilerde tüm güç kadınların elindedir. Yıldızlı Oda partilerine politikacıların, futbolcuların, milyarderlerin ve medya patronlarının katıldığına dair fısıltılar var... ama katılmışlarsa bile, gazeteci konuşmaya istekli kimseyi bulamadı. Görünüşe göre New York'un üst kademeleri arasında isim vermenin norm olmadığı tek yer burası.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve koltuk masamın üzerinde duran maske ve davetiyeye bakıyorum. Rebecca Hartford kimdi ki böyle bir partiye davet edilmişti? Bir önceki kiracının ülkeyi terk ettiğini biliyorum, ev sahibim ona Hong Kong'da bir iş teklif edildiğini söylemişti. Bu konuda onunla iletişime geçmem söz konusu bile olamaz.

Ya kendim gidersem?

Bu fikir beni gülümsetiyor. Zenginler için gizli seks partileri mi? Ben ne zenginim ne de partici. Yine de seksle ilgileniyorum. Son seks partimden bu yana uzun zaman geçti.

Ne düşünüyorum ben? Tabii ki gitmeyeceğim.

Davetiyeyi ve maskeyi kağıt sepetine atıyorum ve kapak arkalarından kararlı bir şekilde kapanıyor. Ayrıca, hayatımın stajına hazırlanmak gibi yapmam gereken şeyler vardı. Exciteur Global'in Genç Profesyoneller programına kabul edilmek için çok çalışmışım ve stajyer olarak ilk günüm Pazartesi.

Ondan önce yapmam gereken şeyler var.

Profesyonel kıyafetlerime uyması için üç çift yeni çorap aldım. Son taşınma kutularını da açmak. Ehliyetimi Pennsylvania yerine New York olarak güncellemek için DMV'de bir zaman ayarlayın.

Gizli seks partisine katılmak bu listenin hiçbir yerinde yok.

Davetiyeyi ve maskeyi kağıt sepetinden çıkarana kadar neredeyse bir saat ve bir taşınma kutusunun daha açılmasını sağladım. Banyo aynasının önünde durarak siyah, tüylerle süslü maskeyi taktım.

Orta derecede güzel görünüyorum. İtalyan annem sayesinde kalın, koyu renk saçlara sahibim ve bu saçlar benim payıma düşenden çok daha fazla. Oldukça kısayım ama minyon olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Gözleri çamurlu bir yeşil. İçeri girmek için zengin ya da güzel olmanız gerektiği yazıyordu.

Eski püskü tişörtümü V şeklinde bir yaka yapmak için çekiştiriyorum. Olağandışı büyüklükteki göğsüm sayesinde asla bu kadar açık bir şey giymem. Ama geçen yıl indirimde aldığım siyah elbiseyi daha yeni paketinden çıkarmıştım. Hani şu göğüs dekoltesini fazlasıyla gösteren... Rebecca Hartford'un yerine geçebilir miydim? Ya da en azından kabul edilecek kadar güzel?

"Asıl macera Pazartesi günü başlamadan önce bir macera," diyorum maskeli yansımama.

Bir keresinde kadınların üç çeşit duşu olduğunu duymuştum. Birincisi, hızlı bir vücut yıkama. İkincisi, hızlı bir saç ve vücut yıkama. Üçüncüsü? Bu, her şeyin fırçalandığı, tıraş edildiği ve derinlemesine kremlendiği randevu duşudur.

dördüncü bir duş keşfetmişim, yardım-elit-seks-partisine-gidiyorum duşu. Üç numaralı duştaki tıraş ve keselenme gibi pek çok unsuru içeriyor, ancak duş zemininde birkaç dakika paniklemeyi de içeriyor.

Zihnim, internette okuduğum, kadınların tüm güce sahip olduğu sözlerine tutunuyor. Hoşuma gitmezse, giderim. Halycon Otel şehrin en güzel otellerinden biri, yani organize bir suç örgütüne giriyor değilim.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Otele vardığımda saat neredeyse on buçuktu. Resepsiyona doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabılarım yere vuruyor. Davetiyem ve maskem çantamda güvende, kimlik yerine çıkarılmaya hazır.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor otel görevlisi. Gözleri gözlerime dönmeden önce siyah elbisemin derin V kısmına dalıyor.

İşte bu yüzden genellikle yüksek yaka giyerim.

Boynunda bir kızarıklık oluşuyor. "Özel parti için mi buradasınız?"

Ceketimi çekiştiriyorum. "Evet."

"Asansör solunuzda," diyor, "ve doğruca otuz ikinci kata çıkın. İyi eğlenceler, bayan."

"Teşekkür ederim." Ve dayanamadığım için ekliyorum, "Planlıyorum."

Asansörde tek başıma yolculuk ediyorum, gözlerim ekranda sürekli artan kat sayısını takip ediyor. Yükseklik korkumu uzak tutmanın kesin bir yolu haline geldi. Geçtiğim katlara odaklanıyorum ve çok geçmeden her şey bitiyor. Dışarı çıkarken hâlâ rahat bir nefes alıyorum.

Gösteri zamanı, Freddie.

Maskeyi takıp ipek ipleri birbirine bağlıyorum, kalbimin göğsümde sinirden deliye dönmesini görmezden geliyorum. Beni bekleyen sahne son derece normal. Boş bir koridor ve önünde yüzü sakın bir profesyonellik saçan, esmer, güzel bir kadının durduğu açık bir kapı.

Kolunun altına bir iPad sıkıştırıyor. "Hoş geldiniz, bayan." "Teşekkür ederim."

"Bir gösteri çoktan sona erdi, ancak bir sonraki gösteri şu anda başlıyor olmalı."

Neden anlamış gibi başımı sallıyorum. "Harika, teşekkür ederim."

Gözlerinde beklenti dolu bir bakışla elini uzatıyor. "Tamam," diyorum ve davetiye kartımı ona uzatmak için çantamı karıştırıyorum. Kimlik sorma, sorma...

Ama o sadece bakıyor ve bana başka bir gülümseme veriyor, bu seferki daha arkadaşça. "Hoş geldiniz, Bayan Hartford. İçeri girdikten sonra sağ taraftaki telefonunuzu kontrol etmeyi unutmayın."

"Tabii ki."

Kapıyı kapatan perdeyi kenara iter. Dışarıdaki aydınlık koridor ile içerideki loş ışıklı, duman dolu odalar arasında keskin bir tezat vardır. Havada bir koku asılı... manolya ve tütsü gibi yoğun bir şey.

Sadece siyah bir pantolon ve kravat giymiş, geniş göğsünü örtecek bir gömleği olmayan bir adam beni karşılıyor. "Ceketinizi kontrol edeyim, bayan."

"Evet, teşekkür ederim," diyorum omuz silkerek. Telefonu kapatıyor ve elini uzatarak geri dönüyor. "Ah! Doğru." Ona telefonumu uzattım.

Cevap olarak gülümsemesi, sinirlerimi sandığım kadar iyi maskeleyemediğini düşündürüyor. "Telefonunuzu buraya koyacağım," diyor ve birbirinin aynısı yüzlerce güvenlik kutusundan birini açıyor. "Kod otomatik olarak oluşturuluyor ve bununla birlikte basılı bir makbuz alacaksınız... işte burada. Bunu sadece sen biliyorsun. Sakın kaybetmeyin."

"," diye mırıldandım. "Harika."

Bana bu kez mizahla karışık bir başka cesaretlendirici gülümseme veriyor. "Keyfinize bakın ve yardıma ihtiyacınız olduğunda ya da herhangi bir sorunuz olduğunda her zaman burada olduğumuzu unutmayın."

"Teşekkür ederim."

Debriyajımı sıkıca kavrayarak ana mekâna giriyorum. İlk izlenimler gözümde canlanıyor. Beyaz danteller ve yüksek topuklu ayakkabılar. Tavandan sarkan siyah ipek perdeler. Kusursuz takım elbiseli ve koyu renk maskeli adamlar.

İnsanlar birbirine karışıyor, bazıları ayakta, bazıları kanepelere uzanmış. Güzel bir kadın iç çamaşırlarıyla yanımdan geçiyor. Heybetli bir iç çamaşırı, jartiyerli ve kalçalı.

"Şampanya, bayan?" diye soruyor garson, bir tepsi dolusu flüt uzatarak. Tıpkı vestiyerde çalışan adam gibi o da gömleksiz.

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. İnsan kalabalığının arasında şaşkın bir şekilde yürürken tanıdığım insanları gördüğümü sanıyorum. Maskeler yüzünden bunu söylemek zor, ama imkânsız değil ve birkaçı maskelerini tamamen çıkarmış.

Kadınlardan biri haber sunucusu ve onu onlarca kez televizyonda gördüm. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamın yüzü bir futbolcuya benziyor. Sporla daha ilgili olsaydım ismi aklıma gelirdi, ama bu haliyle ona kaçamak bakışlar atmakla yetiniyorum. Altın etiketli şampanya şişeleri bütün bir duvarı kaplıyor.

Bu daha önce hiç görmediğim bir zenginlik. Burası zenginlerin oyun alanı, zenginlerin kendilerini nasıl eğlendirdiğine dair bir çalışma.

Sonra gördüm.

Performans.

Odanın ortasında yükseltilmiş bir sahne var ve sahnede olup bitenler lisede tiyatro kulübünün Macbeth'i yorumlayışını çocuk oyunu gibi gösteriyor. İç çamaşırı giymiş iki kadın, sandalyede oturan ve elleri kelepçeli bir adamın etrafında dönüyor. Biri adamın yontulmuş göğsünde tescilli tırnaklarını gezdiriyor, diğeri elini adamın çıplak kalçasına doğru kaydırıyor.

Gözlerim sahneye yapıştı.

Yine de etrafımda, Yıldızlı Oda'nın konukları, sanki şu anda üç kişi önümüzde alenen ön sevişme yapmıyormuş gibi, çeşitli soyunma durumlarında kaynaşmaya devam ediyor.

Kırklı yaşlarının ortalarında maskeli bir kadın kravatından tuttuğu bir adamı arkasından sürükleyerek yanımdan geçiyor. Bana muzaffer bir bakış fırlatıyor. "Bir sonraki gösteride piroteknik olmalı" diyor.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Tam da bu partinin ihtiyacı olan şey.

Ateş."

"Senden hoşlandım!" diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Daha sonra bize katılmaktan çekinme!"

Onlara katıl, vay canına. Şampanyama gülümsüyorum ve daha ünlü insanlar görmeyi umarak odanın diğer tarafına bakıyorum. Arkadaşlarımla bana inanmasına imkân yok ama yine de bu gecenin mümkün olan en iyi anekdota dönüşmesini sağlamak istiyorum.

Bakışlarım odanın diğer tarafındaki bir adama takılıyor. Buradaki çoğu erkek gibi o da takım elbise giymiş ama maske takmayan birkaç kişiden biri. Kimseyle de konuşmuyor. Sadece duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş gösteriyi izliyor.

Görünüşe göre bu sefer dışarıda oturuyor.

Boş şampanya kadehimi dolu bir kadehle değiştiriyorum ve karşısındaki duvara yaslanıyorum. Onda tanıdık gelen hiçbir şey yok ama yine de gözlerimi kaçıramıyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve lazer odağı, bakışlarımın farkında olduğunu açıkça gösteriyor. Bir kaşını kaldırıyor.

Dudaklarım evrensel merhaba işaretiyle kıvrılıyor. Barda bir adama, yanına gelmesini istediğinizi belli etmek için verdiğiniz gülümsemedir bu. Yüzsüzce.

Bir grup konuk odanın ortasında duruyor ve göz göze gelmemizi engelliyor. Aniden çarpmaya başlayan kalbimle şampanyama bakıyorum. Buraya gözlemlemek için gelmişim, katılmak gibi bir planım yoktu...

Ama bir kız flört edebilir, değil mi?

Onu tekrar gördüğümde artık yalnız değildi. Bir kadın, elit bir seks partisinde olmasaydık bile kolayca okunabilecek bir şekilde elini kolunda gezdiriyor.

Duvarı itiyorum ve odada bir tur atıyorum. Hoparlörlerden sabit, vurucu bir ritim yayılıyor, gücü baş döndürücü. Birbirine karışan konukların birkaçı basit sohbetlerden uzaklaşmış, New York'taki emlak işlerini tartışırken partnerinin sütyenini çıkaran bir adamın yanından geçiyorum.

Mekânın karanlık bir köşesine çekiliyorum, farklı soyunma hallerindeki çiftlerden uzakta. Diğer insanları hiç izlememişim... iyi. Belki de bu küçük maceranın bittiğini ilan etmemin zamanı gelmiştir.

İşte o zaman yanımda belirdi, elinde kristal bir bardakla.

Kahverengi saçları güçlü bir alnın üzerinde yükseliyor ve çenesinin köşesi iki günlük kirli sakalla kaplı. Yakından bakınca,

ondan uzak durmak daha da zor.

Kaşlarını yine bana doğru kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece yanımdaki duvara yaslanıyor ve sessizce kalabalığı izliyoruz.

Sinirlerimi dizginlemek için şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. Kim bu adam? Bir medya patronu mu? Tanımadığım bir ünlü mü? Politik bir ailenin çocuğu mu? Bu gece için o bir yabancı, tıpkı benim gibi.

"Ne olmuş yani?" Maskemdeki kesik gözlerin ardından onu izleyerek soruyorum. "Kendini tanıtmayı düşünüyor musun?"

OceanofPDF.com

FREDDIE

Dudakları şaka yapmışım gibi kıpırdıyor. "Eninde sonunda," diye itiraf ediyor. "Gerçi konuşmak bu tür etkinliklerde genellikle daha az keyifli bir uğraştır, nispeten."

Dudaklarımı ıslattım. "İyi yapılırsa olmaz."

"Hangi eğlence?" diye soruyor, sesinin zengin baritonunda bir eğlence akımı. "Bir şeyleri iyi yapmak en sevdiğim hobilerimden ."

"Mütevazı olmak değil sanırım?"

Dönüyor ve karanlık bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Yaldızlı Oda'da tevazu yasaktır."

"Bu kural kitabında var mı?" diye sordum. "Sanırım o noktayı kaçırdım."

Dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Buraya ilk gelişin olduğunu düşünürsek, kural kitabını okuduğunu hiç sanmıyorum."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bana kendimi tanıtmayı planlayıp planlamadığımı sordunuz." "Ve bu beni ele mi verdi?"

Gülümsemesi genişler. "Bu partilerde sadece iki katı kural vardır. Birincisi tamamen anonimlik. İkincisi? Kadınlar başlatır. Erkekler konuşulmadıkça konuşamaz."

Oh. Bütün güç kadınların elinde. Doğru.

İnleyerek duvara yaslanıyorum. "Kendimi bu kadar kolay ele verdim, değil mi?"

"Henüz değil, yapmadın," diyor, gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle. "Şimdiye kadar ne düşündün?"

"Yaldızlı Oda'dan mı?"

Başını evet anlamında eğiyor.

Birbirine karışan konuklara bakıyorum. İnsanlar ayrı koridorlara ve odalara geçiyorlar ve sahnede kadınlardan biri şimdi-oh. Vay canına.

Sandalyeye bağlı adamın üzerine iniyor. Kadının ki pratik bir ritimle hareket ederken adamın başı zevkle geriye atılıyor.

"Bu gece buraya geldiğimde ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hedonizmin ne kadar... kontrollü olacağını bilmiyordum." Gözlerimi koreografisi yapılmış performanstan ayırıyorum. "Ayrıca üzücü bir şekilde fark ettim ki muhtemelen olduğumdan daha açık fikirli olduğumu düşünüyorum."

Bir kaşını kaldırıyor, gözlerinin etrafında belli belirsiz karga ayakları yayılıyor. Otuz, belki de otuz beş yaşında. Benden en fazla on yaş büyük. "Başkalarının seks yaptığını görmeye alışık değil misin?"

"Şahsen değil," diye itiraf ediyorum.

Sözlerime gülümsüyor. "Burada olmazsa olmaz diye bir şey yok. İlk seferinizi sadece manzarayı seyrederek geçirebilirsiniz. Birkaç içkinin tadını çıkararak. Sohbet ederek."

Yüzümdeki dehşet ifadesi açık olmalı, çünkü kaşını kaldırdı. "Bu seni ilgilendirmiyor mu?"

"Röntgenci olma fikrini sevdiğimi sanmıyorum. Bir şekilde müdahaleci görünüyor."

Yüzünü çeviriyor ama ben gülümsemesini yakalıyorum. "Buradaki çoğu insan izlenmekten hoşlanır. Kapalı bir kapı yasak anlamına gelir, ancak açık olanlar herkesin izlemekte veya katılmakta özgür olduğu anlamına gelir."

"Bilmediğim kurallardan biri daha," diyorum şampanyamdan bir yudum alarak. Şimdi , şimdi bu adamla konuşuyorum... Artık gergin değilim. Sanki bir

ve gergin olması gereken Frederica Bilson burada olduğunu bile bilmiyor. Onu koridorda bıraktım.

"Çok fazla kural yok."

"Aydınlat beni?" diye sordum. "Kendimi daha fazla utandırmak istemem."

Gülümsüyor, yavaş ve geniş bir gülümseme, karnımı geriyor. Loş ışık yüzüne gölgeler düşürüyor. "Benim için zevktir," diyor. "İlkini ve en önemlisini zaten biliyorsun."

"Kadınlar konuşmayı başlatır mı?"

"Evet, seksin yanı sıra," diyor. "Erkekler, eğer kendileriyle konuşulduysa, bunu önerebilirler, ancak sözleri kadının söylemesi daha uygun görülür."

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Yaldızlı Oda rıza konusunda büyük bir yer o zaman."

"Öyle, güvenlikten bahsetmiyorum bile. Onları görmeyeceksiniz ama parti boyunca konuşlanmış muhafızlar var."

"Var mı?"

Yavaşça, tepki vermem için bana zaman tanıyarak uzanıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Beni karşı köşeye doğru çevirirken sıcak ve sabitler. "Arkadaki adam. Maskeli, deri peştamal giyen?"

"Güvenlik bu mu?"

"Evet. Kulaklığı görüyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum. Elleri hâlâ üzerimde, elbisemin ince kumaşının arasından sıcacık. "Hayır. O çok uzakta."

"İşte orada. Ve görme yetinizi kontrol ettirmelisiniz."

"Hey, bu hiç hoş değil."

Beni bara doğru çevirirken kıkırdaması boğuk. "Adamlardan biri oturmuş, viskisini yudumluyor. Takım elbise giyiyor."

"İş başında mı içiyorlar?"

Elleri omuzlarımdan kayıyor. "Muhtemelen elma suyudur. Burada kimse kendini korunaklı hissetmek istemez, bu yüzden sağlarlar. Hepsi

illüzyonun bir
parçası."

"İllüzyon mu?"

"Hepimizin bu gece burada olduğunu, bunun gerçek bir parti olduğunu, incelenmediğimizi ve taranmadığımızı."

Sanırım bunda doğruluk payı var. Üniformalı güvenlik görevlileri havayı bozar. "Yani biri çok taşkınlık yaparsa müdahale ediyorlar mı?"

"Evet, ama bu nadiren olur. Çok az kişi buraya girmek için para öder ama ömür boyu men cezasına çarptırılır." Kristal bardağını kaldırıp içiyor, boğazının uzun sütunu hareket ediyor.

"Maske takmıyorsun. Bu kurallardan biri değil miydi?"

Bana bir bakış fırlattı. "Bazı kurallar çiğnenebilir."

"Doğru insanlar tarafından mı?"

Zarif bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırıyor. İnkâr etmiyor, doğrulamıyor. Zihnimde bir şüphe büyüyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Yıldızlı Oda'nın sahibi siz değilsiniz, değil mi? İşletmecisi?"

"Tanrım, hayır."

"Nasıl çalıştığı hakkında çok şey biliyorsun."

"Bu benim ilk partim değil," diye karşı çıkıyor. Bir saniye sonra elinin sıcaklığını kolumda hissediyorum. "Oturmak ister misin?"

Gölgede daha da gizlenmiş, yakındaki boş bir kanepeye başıyla işaret ediyor. Göğüs kemiğimin altında bir sinir harbi pathyor. Eli çekiliyor. "Bütün güç kadınlarda," diye hatırlatıyor bana. "Bir kelime söyle ve gecenin geri kalanında seni yalnız bırakayım."

"Ne diyorsun?"

"'Defol' genelde işe yarar, ama bu iki kelime."

Gülüyorum. "O zaman öyle devam edeceğim. Pek kibar olmasa da."

"İsterseniz buna lütfen ekleyebilirsiniz."

"Ne kadar nazıksın." Kanepeye uzandık, deri bacaklarımı üşütüyordu. Onları çaprazladım ve

Şampanyayı bir silah gibi göğsüme dayadım. "Demek müdavimlerdensin?"

"Sanırım bana öyle diyebilirsin." Kolunu kanepenin arkasına doluyor, elini başımın arkasında bir yere dayıyor. İkimiz de insan kalabalığına bakıyoruz. İlk geldiğimde çok düzenli görünen kalabalık şimdi dağılmış, insanlar çiftlere ya da daha küçük gruplara ayrılmış. Ve Tanrım, odanın öbür ucundaki kanepede bir kadın çıtırçıtlak yatıyor. Tamamen, yüzde yüz çıplak. Kadın bir adamın kucağında, adamın elleri kadının göğüslerinde. Bir başkası kadının yayvan bacaklarının arasında çalışıyor.

Gördüğüm manzara karşısında yutkunuyorum. "Oyuncular da mı?"

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldanıyor. "Sadece ilham aldılar." Belki de sessizliğim her şeyi anlatıyor, çünkü sessizce gülüyor,

Önünde uzun bacaklarını uzatıyordu. "Söylemeliyim ki güzelim, beni meraklandırдың."

"Meraklı mısın?"

"Evet. Senin gibi bir kadın nasıl oldu da Yıldızlı Oda'ya davet edildi?"

Kaşlarımı çattım. "Benim gibi bir kadın mı?"

Bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşılayarak, "Çok açık bir şekilde bağınaz biri," diyor. "Kontrollü olmayı seven biri. Bırakmaktan korkan biri."

"Bırakmaktan korkmuyorum."

Kaşını kaldırıyor, ben de nefesimi üflüyorum. ", var, ama eminim herkes bir dereceye kadar vardır. Sence bu beni bu gece burada tutuyor mu?"

"Bilmiyorum. Sence öyle mi?"

"Emin değilim," diyorum. "Şu ana kadar canlı bir seks performansı izliyorum... yani neredeyse seks, bir yandan da tamamen yabancı biriyle sohbet ediyorum. Şimdiden kendimi bıraktığımı söyleyebilirim."

Gülümsemesi parlıyor. "Artık neredeyse seks değil."

Sahneye bakıyorum ve sonra hızla uzaklaşıyorum, bakışlarım tekrar onun yüzüne yerleşiyor. Yüz ifadem karşısında gülümsemesi genişliyor. "Şok olmadım," diye itiraz ediyorum.

"Tabii ki değilsin."

"Hiç de dar görüşlü değil."

"O zaman bak," diye meydan okuyor.

Ben de öyle yaptım. Sahneye, kadınlardan birinin sandalyeye kelepçelenmiş adama bindiği yere doğru dönüyorum. Yüzündeki zevk ifadesi, kısıtlamanın ağırlığını memnuniyetle açıkça ortaya koyuyor. Onları, kadının kalçalarının ipeksi hareketini ve adamın gözlerindeki parıltıyı izlerken kanımın çarpıntısı artıyor. Onları gözlemlememizden nasıl da zevk alıyorlar.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Anladım." "Temyiz mi?"

"Evet."

Derin kahkahası tenimde yumuşak bir gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor. "Röntgenci olmaya o kadar da karşı değilsin."

"Sanırım cazibesi var." Dudaklarımı ıslattım ve bakışlarımı sahneden ona çevirdim. "Biliyor musun, bence anonimliğin de cazibesi var."

"Kesinlikle öyle," diye katılıyor. "Burada birini tanıyor olsanız bile, bunu kabul etmenize izin verilmiyor."

Kaşlarım kalkıyor. "Diyelim ki adını biliyorum. Sana bu isimle hitap edemez miyim?"

"Hayır. Bazı insanlar bunu çiğniyor ama."

"Buraya gelen çiftler bunu yapmalı."

"En kötü suçlular onlar." Başını arkaya doğru eğip bardağındaki son kehribar rengi sıvıyı boşaltıyor, bileğinde kalın bir saat var. Pahalı görünüyor.

"Ama burada biriyle birlikte değilsin?"

"Değilim," diye onaylıyor, bardağını bırakmak için yanımdan uzanıyor. Bu hareket viski ve sandal ağacı kokusunu da beraberinde getiriyor. "Sen de değilsin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ortağınızın sizi bu kadar uzun süre yalnız bırakacağından şüpheliyim."

"Bana bu kadar az ve beni sürekli izlemek zorunda olan bir ortağım olacağından şüpheliyim."

Gözleri parlıyor. "Demek istediğim bu değildi. Hayır, o sizin başınıza açabileceğiniz belalardan uzak duramaz."

Şampanya kadehime bakıyorum ve bakışlarının gücünden uzaklaşıyorum. "Bu işte iyisin."

"Bir kadına iltifat etmekte mi?" Homurdanıyor ama sanırım benden çok kendisine homurdanıyor. "Elimden geleni yapıyorum."

Başımı eğip onu gözlemliyorum. Burada, karanlık oyukta, partinin tütsüsü baş döndürücü bir samimiyetle karışırken, ona her şeyi sorabilirmişim gibi geliyor. "Bu partilerde genellikle ne yaparsın?"

"İlham mı arıyorsunuz?"

"Belki de kiminle uğraştığımı bilmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Omuzlarını geriye doğru çekerek kanepeye yaslanıyor. "Bu partilerde olanlar onları terk etmiyor."

"Yaldızlı Oda'da bir partideyiz," diyorum. "Yani geçmişteki maceralar hakkında konuşmak bu kuralı bozmaz."

Dudakları, boşluğu kabul edercesine kıvrılıyor. "Biliyor musun, Yaldızlı Oda'ya aklın için mi yoksa güzelliğin için mi girdiğini anlamaya çalışıyorum ve karar vermek çok zor."

"Biri ya da diğeri olmak zorunda mı?"

Bir kolunu partiye doğru uzatıyor. "Buradaki çoğu insan üyelik için para ödüyor, erkekler kadınlardan daha çok, seçici kurul tarafından onaylandıktan sonra. Ama bunu yapmayan ve sadece görünüşleri nedeniyle üyeliğe kabul edilen birkaç kadın her zaman vardır."

"Bu cinsiyetçi görünüyor."

Gülüyor, eli omzumun çıplak tenini okşuyor. "Yani sen o kadınlardan biri değilsin. Olabilirsin de."

Kaşlarımı çatıyorum, bu da onun daha da sırtmasına neden oluyor. "Yani kendi içinde oldukça cinsiyetçi olan bir boşluktan yararlanabilecek kadınlardan biri de ben miyim?"

"Hiçbir zaman iltifatlarımın siyaseten doğru olduğunu iddia etmedim."

"Hayır, yapmadın." Yeniden su yüzüne çıkan sinirlerime aldırmadan topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kanepeye çekiyorum. Parmakları omzumdan ayrılmıyor. "Seni daha önce bir kadınla konuşurken gördüm. Biri sana yaklaştı mı?"

"Birkaç kişi," diye onaylıyor. "Ama sen zaten odanın öbür ucundan bana gülümsemiştin. Onlara çağrıldığımı söyledim."

Sinirlerim bir kademe daha yükseldi. "Oh. O kadar ilgi çekici miydin?"

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

Sesimi alaycı hale getiriyorum. "Ve sen de rehberliğe ihtiyacı varmış gibi görünen birini mi gördün? Yardım elini uzatman ne büyük incelik."

"Ben bir azizim."

"Sana bu anonimlik olayını sevdiğimi söylemiştim," diyorum, "ve seviyorum. Diğer kişinin gün içinde ne yaptığını bilmediğimiz fikri. Belki de bütün gününü bir çocuk hastanesinde cerrah olarak çalışarak geçiriyorsun."

Kaşını kaldırıyor. "Bir aziz olduğumu söylerken dürüst değildim."

"O zaman belki de bütün gününüzü New York Polis Departmanından kaçarak geçirdiniz, çünkü siz organize bir suç şebekesinin başısınız."

Kanepede ona doğru dönüyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor, boştaki eli kalçama iniyor. Dokunuşu sıradan ama kalbimin çarpıntısını tetiklemesi öyle değil. "Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Denemekte serbestsiniz. Ama bilmemek heyecan verici, sence de öyle değil mi?"

"Öyle. Yanımda Avrupalı bir prenses var mı? Genç bir Hollywood aktrisi? Çocuk hastanesinde çalışan bir cerrah mı?"

"Asla bilemeyeceğiz."

"Tam bir gizem," diye kabul ediyor.

"Hoşuma gitti. Yine de sana seslenebileceğim bir ismin olmaması, hatta kafamda sana atıfta bulunamamak garip hissettiriyor."

Gözleri hararetli bir eğlenceyle parlıyor. "Bana diyebileceğin bir sürü şey var."

Kanepenin arkasına yaslanarak yaklaşıyorum. "Biliyorsun, benimle konuşmak için geldin. İznin olmamasına rağmen."

Bir kaşını kaldırıyor. "Söyledim. Ama önce senin konuşmanı bekledim." Sesi derinleşiyor, bir Jumbotron'dan duyabileceğim, bir filmi anlatan, bana en sevdiğim sesli kitabı okuyan bir ses. Tenimin üzerinde karanlık bir okşayış gibi kayıyor. "Sana yaklaşan onca kadına rağmen. Sana yaklaşan tüm kadınlara rağmen."

... şu anda sergilenen büyüleyici performans."

Eli, dokunduğumuz tek yer olan kalçamda bir santim daha yukarı kayıyor. Başparmağı siyah elbisemin eteklerine sürtünüyor. "Burada bir yerde bir soru mu var?"

"Bunu sormaya hazır olup olmadığımdan emin değilim."

"Olduğum yerde gayet rahatım," diye mırıldanıyor. "O yüzden bana bir şey sormanıza gerek yok."

"Aslında yeniden ifade edebilirim. Yani daha çok bir varsayım gibi."

Dudakları yine titriyor. "Varsayımsal mı? Elbette."

"Bana yaklaştığını ve bu partilerde genellikle ne yaptığını düşünürsek, ben-"

"Bu partilerde genellikle ne yaptığımı düşünüyorsun?" diye araya giriyor. "İçimden bir ses bunların çoğunun varsayım olduğunu söylüyor."

"Bana katılmadığını mı söylüyorsun?"

Gülümsemesi kurtlaşıyor, bir kaşı kalkıyor. "Ben de katılıyorum."

Baş döndürücü bir istekle karışık sinirlerim midemi kasıp kavuruyor. Eli bacağımın yukarısında nasıl hissedecekti? Dudakları benimkinde?

Bunu yapacak kadar cesur muyum?

"Tabii ki biliyorsun," diyorum. "Muhtemelen çok talep görüyorsunuzdur."

Boştaki elini uzatıp parmaklarının arasından geçen kısa, siyah saçlarında gezdiriyor. "Kadınlar bana nadiren iltifat eder."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Şaşkınlıkla başını sallayarak elimden şampanya kadehimi alıyor ve dudaklarına götürüyor. Büyük bir yudum alırken gözlerinde bir eğlence vardı.

"İçkimi mi çalyorsun?"

"Sanırım buna senden daha çok ihtiyacım var." "O kadar zorlayıcı mıyım?"

"Hayır," diyor, başparmağı dizimin üzerinde bir daire çiziyor. "Ve evet. Bu konuşma daha önce Yıldızlı Oda'da yaptığım konuşmalara hiç benzemiyor."

"Oh." Gözlerimi ona diktim. O zaman tüm tartışmalar seks hakkında mı? Gerçi sanırım biz de bundan bahsediyoruz ama çok doğrudan değil.

"Seni yine düşünürken görebiliyorum," diyor. "Boğazı bağlı."

Kaşlarımı çattım. "Bana taktığın lakap bu olamaz." "Oh? Sana nasıl hitap etmemi istersin?" Benimkini görünce Yine kıkırdıyor. Bu da diğer zamanlardaki kadar karanlık. "O zaman sana sürpriz yapacağım."

I temiz benim Boğaz. "I hala yapmadım sordu sen varsayımsal sorum."

"Seninle yatmak isteyip istemediğimi merak ediyordun," diyor. "Ve cevabım evet."

Boğazım kuruyor ama onun sabit bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. "Ah. Doğru. Tamam."

"Seni odanın öbür ucunda gördüm, bana gülümsediğini gördüm ve seni altımda istediğimi anladım."

I ıslak benim Dudaklar. "Is Bu daha fazla benzer için nasıldadınlarla konuşmalarınız genellikle buraya mı gidiyor?"

Başını sallıyor. "Hayır, onlar çok daha klinik." "Sanırım burada nadiren birini baştan çıkarmanız gerekiyor." Mırıldanıyorum, hâlâ önceki sözlerinin etkisindeyim. Eli daha yukarı kayıyor, dış uyluğumun kıvrımına yerleşiyor.

"Bunu eğlenceli buluyorum."

"Demek öyle yapıyoruz." Parmağımı şampanya bardağının kenarında gezdiriyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. "Birbirimizi baştan çıkarıyoruz."

"Tüm konuşmalar bir tür baştan çıkarma değil midir?" "Kesinlikle bir mafya babası," diye nefes alıyorum.

Şaşkın kıkırdaması tenimde sıcak bir his uyandırıyor. "Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin."

Bir elimi geniş göğsüne koyuyorum ve orada izliyorum, parmaklarım gömleğinin altındaki güce yaslanıyor. Genelde etkileşimde bulunduğum erkeklerden daha somut bir şekilde erkek, sanki pişmiş ve çelik gibi sertleşmiş. Eğer otuzlu yaşlarındaki erkekler böyleyse, çok şey kaçırmışım demektir. Ya da belki de sadece Yıldızlı Oda gibi yerlere sık sık erkekler böyledir?

"Bunun için yeterince cesur muyum bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemesi güven verici. "Sadece deneyip görmemiz gerekecek. Yıldızlı Oda'nın bir diğer kuralı da beklenti olmamasıdır."

Elimi boynuna doğru kaydırıyorum, parmaklarımı kare çenesini kaplayan kaba, saat beş gölgesi üzerinde geçici olarak gezdiriyorum. "Bu kanepenin rahatlığında deneyebileceğimiz bazı şeyler var."

"Katılıyorum. Ama önce şundan kurtulalım..." İtiraz etmem için bana zaman tanıyarak yavaşça uzanıyor. İtiraz etmiyorum, o maskeyi çözüp yüzümden çıkarırken kıkırdamadan duruyorum. "İşte," diye mırıldandı. "Çok daha iyi."

Yakınlığın tatlı hissi içimi kaplarken neredeyse birbirimize dokunacak şekilde havada asılı kalıyoruz. Aramızdaki mesafeyi aşp dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Öpücük yetkin ve sıcak ve bedenim buna bir çiçeğin güneşe verdiği tepki gibi tepki veriyor. Isı uzuvlarıma yayılıyor ve ağzım yumuşak bir nefesle ona açılıyor.

Dili alt dudağımın üzerinde geziniyor, eli sıkı bir kavrayışla uyluğumun etrafında kıvrılıyor. Sinirlerim bunun karşısında eriyip gidiyor, onun becerisine, sıcaklığına, bedenimin ısınma şekline karşı hiçbir şey yapamıyorum.

Bu dünyadaki en kolay şey.

Başını konuşacak kadar kaldırıyor. "Öpüşmenin bir sorun olacağını sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

Onu tekrar öperek cevap veriyorum, dudaklarımla cevap veren kıkırdamasını yakalıyorum. Elim saçlarına kayıyor, kalın teller parmaklarımın arasından ipeksi bir şekilde geçiyor. Ben çekiştirirken ağzımın içinde hırlıyor.

Bu almaya değer bir risk. Böyle bir adamın bana bir daha ne zaman dokunacağı belli olmaz; güç, yetkinlik ve karanlık, sinsi bir zekâ yayan yakışıklı bir adam.

"Ben o kız değilim," diyorum ona.

Elleri kalçalarımı kavlıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Biliyorum," diyor, sesi boğuk. "Bu sadece seni daha çok istememe neden oluyor."

Kelimeler tenimde lezzetli ürpertiler yaratıyor. Ondan ve kendi cesaretimden güç alarak bir bacağımı kucağına atıyorum ve üzerine çıkıyorum. Bu karanlık oyukta gizlenmiş olabiliriz ama yine de bir partideyiz ve etrafta insanlar dolaşıyor.

Elleri elbisemin kenarlarında geziniyor, göğüslerimin yanından geçiyor. "Beni tekrar öp, boğazlı."

"Lakabım değil," diyorum ve o da sırtlıyor. Dudaklarımla kapatıyorum ve bir kez daha aramızdaki kimyaya, onun dudaklarıyla benimkiler buluştuğunda ortaya çıkan büyüye kapılıyoruz. Arzularım müziğin ritmine ayak uyduruyor, hipnotik ve şehvetli. Altımda, onun sert uzunluğu kendisinin kanıtı. Sürpriz beni koparıyor.

Bir adım bile atmıyor, onun yerine boynuma doğru kayıyor. İri bir el göğsümü kavlıyor ve başparmağını kumaşın arasından geçirerek meme ucumun sıkı noktasını çaba harcamadan buluyor. "Seni istiyorum," diyor dudakları tenime değerken. "Boş bir oda bulmak ister misin?"

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Hâlâ üçüncü bir gösteri var. Piroteknik olacağını duydum."

"Sanırım," diye mırıldanıyor, "ihtiyacımız olan tüm ateş burada var."

OceanofPDF.com

FREDDIE

Partide yürürken kolu güçlü bir şekilde belime dolanıyor. Kanepedeki çıplak kadının geçiyoruz, iki adam onu tatmin etmekle meşgul. Beni izlerken yakalıyor ve bana geniş, kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. Bak ne yakaladım.

Yanımdaki yabancıya doğru eğildim. "Senin için değil mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Sanırım bu benim sahip olduğumdan daha fazla hedonizm gerektiriyor."

"Ne derler bilirsiniz," diyor. "Doğru koşullar altında herkes her şeyi yapar."

"Gördün mü, böyle şeyler söyleyerek seni mafya sütununa yazıyorlar." Köşeyi dönüp karanlık bir koridora girdiğimizde, bir otel odasının açık kapısının önünden geçiyoruz... ama oda boş değil. Gözlerimi hemen yatağın üzerinde kıvranan çıplak bedenlerden kaçırıyorum. "Aman Tanrım."

Loş ışıktaki gülümsemesini seçebiliyorum. "Herkes bundan hoşlanmıyor. Ne de olsa buradaki kapıların çoğu kapalı."

"Bu çok iyi."

"Ama bu öyle değil," diyor, hafif aralık bir kapının önünde durarak. İçerideki yatak odası yavan ve zevkli bir şekilde

dekore edilmiş. Ama en önemlisi? Boş olması.

Onu geçip odaya giriyorum. Yatak arkamda kocaman görünüyor, zararsız görünümlü otel çarşaflarıyla döşenmiş. "Gilded Room'un kiraladığı otellere ne söylediğini merak ediyorum. Neler olup bittiğini biliyorlar mı?"

Bir eli yarı açık kapının üzerinde, dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Oh, biliyorlar. Ne düşünüyorsun, Boğazlı? Kapı açık mı kapalı mı?"

Yatağa uzandım. "Sadece biz, sanırım."

Kararlı bir tıklamayla kapatıyor ama yüzündeki gülümsemeden başka bir cevap beklemediğini anlıyorum. "Benim için kesinlikle sorun yok, güzelim."

Birkaç uzun nefes boyunca birbirimize bakıyoruz. Söz yok, sadece gözler ve her geçen an midemdeki sinir ve arzu daha da keskinleşiyor.

"Bana tekrar alışman mı gerekiyor?" diye soruyor.

Ellerimin üzerine yaslanıp basitçe başımı sallıyorum. Dudakları alaycı bir mizahla bükülmüş, takım elbise ceketini silkiyor ve geri atıyor. İri elleri gömleğinin düğmelerini çözmek için uzanıyor. Geniş, zeytin tenli, kaslı ve kıllarla kaplı göğsünün santim santim ortaya çıkışını izliyorum.

Gömleği üzerinden sıyrılınca durur. "Bana öyle bakmaya devam et."

"Zor değil," diye nefes alıyorum.

Gömleği arkasındaki ceketle birleşiyor ve gözlerim karın kaslarının oluklarını deri kemere kadar takip ediyor. Geniş göğsü her nefeste yükseliyor. Yanlışıyla en derin, en karanlık fantezilerimden birine girmişim gibi hissediyorum. Çünkü karanlık, hükmedici gözlerinden kare çenesine ve geniş omuzlarına kadar her şeyi güç ifade ediyor. Mafya olmayabilir, ama bu adam bir şey ve burada benimle birlikte, bana sahip olmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor. Ama bekliyor, çünkü genelde ne kadar güç sahibi olursa olsun, burada kararları kadınlar veriyor.

Hayatımda hiç bu kadar güçlenmiş hissetmemiştim. Bunun heyecanı derimin altında ikinci bir nabız gibi atıyor. "Sen çok uzaktasın

uzakta," diyorum ona. "Sana dokunmak istiyorum." "O zaman dokun bana."

Sözleri yumuşak ve ipeksi, ama altındaki meydan okuma açık. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve uzanıyorum, parmaklarım göğsünde geziniyor. Kalça kemiklerinin soluk V çizgisini takip ettiğimde nefesini içine çekiyor. Güçlü kas olukları derinin altında hareket ediyor.

"Hâlâ soruyu sormadın," diye mırıldanıyor.

Ellerim deri kemerin üzerine geliyor, gözlerim onunkileri buluyor. "Benimle yatar mısın?"

"Varsayımsal olarak değil mi?"

Sessiz bir şekilde başımı sallıyorum.

Cevabı da kelimelerle değil. Saçlarımı ellerinin arasına alıp, ağır ve koyu renkte yana doğru iterken değil. Ona doğru dönüyorum ve elbisemin fermuarını bulup yumuşak bir hareketle aşağı çekiyor. Siyah kılıf beni tuttuğu yerden kurtarıyor.

Gözleri vücudumda, iç çamaşırmı, uyumlu dantel sütyen ve külotumda gezinirken kararıyor. Belki de kendime sadece izleyeceğimi, oynamayacağımı söylemişim ama... küçük bir parçam hazır olacağımdan emin olmuştu. Her ihtimale karşı.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, elleri belime dolanıyor. İçimdeki rekabetçi damar kükreyerek canlanıyor. Bu meydan okumaya karşı koymak istiyorum, ona karşı, beni memnun edeceğini bildiğim gibi onu da memnun etmek istiyorum.

Bu adamın yaşadığı en iyi seks olmak istiyorum.

Onu bu inancın gücüyle öpüyorum ve o da aynı şekilde karşılık vererek beni kendine doğru çekiyor. Bir öpücük akıyor, her biri içimdeki sızıyı sıkılaştırıyor. Elleri sütyenimin tokasını bulduğunda ayrılıyoruz.

O elbiseyi çıkarırken kollarımı uzatıyorum, gözlerim kapların göğüslerimi serbest bırakmasını izliyor. Karanlık bir nefes çekiyor ve uzanıp elleriyle kumaşı değiştiriyor. Spor sütyeni alırken başıma bela olabilirler ama nasıl göz kamaştıracaklarını biliyorlar.

"O kadar muhteşem ki," diye tekrarlıyor ve bir meme ucunu ağzına almak için eğiliyor. Bu hissi içime çekiyorum ama dişlerini de ekleyince hızla bir iniltiye dönüşüyor. "Bütün gece bunların ortaya çıktığını görmek istedim."

"Demek bu yüzden benimle konuşmak istedin, ha?" Elim saçlarına dolanıyor ve hissettiklerim karşısında gözlerim kapanıyor. Erkekler meme uçlarıma asla yeterince dikkat etmez ama o ediyor.

Kemerinin tokasını açmak için o anı değerlendiriyorum ama fermuara uzandığımda ellerimi itiyor. "Yatağa uzan," diyor bana.

Ben de öyle yapıyorum, lüks ketenlerin üzerine uzanıyorum ve dirseklerimi altına sokarak fermuarı açmasını izliyorum. Gördüğüm manzara karşısında boğazım kurudu.

Kavrayışı sert ve kalın, beklediğimden de büyük. Kendini yavaşça bir, iki, üç kez okşamasını izliyorum. "Senin yüzünden bu kadar sertim, Strait-laced," diyor. "Beni bir sonraki nefesinden daha çok istiyormuşsun gibi öptüğünden beri öyleyim."

Gözlerimiz kilitlendi.

Dönüyorum, yatağın kenarına doğru sürünüyorum. Zevk, güç ve bu adam başımı , yatak odasında sahip olduğumu bilmediğim bir özgüvene yol açıyor.

Yatağa yaklaşıyor, ben onu ağzıma alırken inliyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Aynen böyle..."

Her şeyimi veriyorum, sanki bu bir spor ve altın madalyayı hedefliyorum. Elim onun dibinde yumruk olmuş, dilim şişmiş başının üzerinde dönüyor. O kadar çok ki, hepsini içime alma düşüncesiyle içim sızlıyor.

Ve tadı güzel, erkek, arzu ve ihtiyaç gibi. Elini saçlarımdan geçiriyor, yanaklarımı çukurlaştırıp onu ağzıma alırken bir küfür savuruyor.

"Sen," diye hırlıyor. "Seni tatmam gerek."

Elleri omuzlarımda ve sonra ters çevrildim, bacaklarım yatağın kenarına sürüklendi. Gözlerindeki karanlık yakıcı, bakışları benimkiler üzerinde hiçbir kadının

hiç hata yapmadım. Daha önce hiç böyle bakıldım mı bilmiyorum.

Külotumu kavlıyor ve tek bir komut veriyor. "Yukarı."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı atmasını, beni adını bile bilmediğim bir adamla cırılçiplak bırakmasını izliyorum.

Ve bu şimdiye kadar yaptığım en güçlendirici şeydi.

Emin hareketlerinde, dudaklarının göğsümden kalça kemiğime kadar vücudumu izleyişinde hiç tereddüt yok. Bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve yemeğe doymayan aç bir adam gibi bacaklarımdan arasına yerleşiyor.

Bana karşı söylenmiş, zar zor bir söz. Muhteşem.

Ama sonra dudakları başka bir şeyle meşgul oluyor, dili ve ağzı hassas tenimde alev alev yanıyor. Parmaklarını da ekleyip daireler çizip yayarken nefesim kesiliyor.

Dudaklarını tepe noktamdaki hassas tomurcuğun üzerine kapatıyor ve ben onun kafasına doğru eğiliyorum, dokunuş çok fazla, ama o rahatlamıyor. Hayır, onun yerine dilini kullanıyor ve bir parmağını içime kaydırıyor.

Bu tatlı saldırı her şey demek. Onun dokunuşuyla düşünemiyorum, kelimeler oluşturmıyorum. Her şey ona odaklanıyor, bacaklarımdan arasındaki bu adamla başlıyor ve bitiyor, sanki ona bir iyilik yapan benmişim gibi kendini bu göreve adıyor.

Zevk içimde derinlerde başlıyor, dili tarafından körükleniyor. Uzuvlarıma ulaştığında artık çok geçti. Orgazmım bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor. Bacaklarım sırtına yapışıyor, kalçalarım yükseliyor. Dilini yavaşça ve durgunlaştırarak devam ediyor.

Bacaklarımı omuzlarından indirip eliyle bacaklarımdan arasını tembelce okşadığında hâlâ tavana bakıp gözlerimi kırıştırıyorum. "Vay canına," diye nefes alıyorum. "Ben de burada senin dünyanı sarsmayı planlıyordum."

Alçak, erkeksi kahkahası tenimde ipek gibi yuvarlanıyor. "Dudaklarıma boşaldığını hissetmek de öyle, Strait-laced."

"Artık dar görüşlü olduğumu sanmıyorum."

"Artık dantelli bir şey giymiyorsun." Yatağın ayak ucunda duruyor ve beni de yanına çekiyor, ta ki kenarda uzanana kadar. Arka cebinden bir prezervatif çıkarmasını izliyorum.

"Bir kural daha," diyor paketi ısırarak. "Prezervatif her zaman takılı olacak."

Boyunu görünce yutkunuyorum, acı verecek kadar sert görünüyor. Prezervatifi emin bir hareketle takıyor. İçimden bir sinir geçiyor. Adam büyük ve uzun zaman oldu.

İri ellerim iç bacaklarımda geziniyor. "Sanırım..." "Ne, ?"

Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben Titriyorum.

"Sanırım yavaş gitmemiz gerekecek."

Başımı ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor, dili yumuşak, benimkine karşı mükemmel bir şekilde okşuyor. Bacaklarım kendiliğinden gevşiyor, ereksiyonunun ağırlığı uyluğuma değiyor. "Yavaş ol," diyor bana. "Güven bana, tatlım."

Tatlım?

Sevgi sözcükleri, savunmamı delip geçen katı bağlardan çok daha iyi. "Seviyorum."

"Güzel." Kendini kavlıyor, bacaklarımda arasındaki dikiş boyunca aşağı yukarı okşuyor. İkimiz de içeri girmesini izliyoruz, sıkıldığı dişlerinin arasından bir nefes kaçıyor. İçeri girişinin tatlı yakıcılığı gerçek. Başımı yana çevirerek bir nefes tıslıyorum.

"Bana bak," diyor bacaklarımı göğsüne yaslayacak şekilde kavrayarak.

Yapıyorum, inç inç içimi doldurma hissine karşı dudağımı ısıriyorum. Boyunun yanması farklı bir ateşe dönüşene kadar yavaş ilerliyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, kabzasına kadar gömülmüş. Gözlerini kapatıyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o hareket etmeye başlayınca kelimelerim bir nefese dönüşüyor. Bir itiş. İki hamle. Yumrukladım

ve kalçalarını derin hareketlerle yuvarlarken tutunmaya çalışın.

Daha önce hiç bu kadar derinden sikildiğimi sanmıyorum.

"İçimde ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?" Ona soruyorum,

Bir eliyle göğüslerimden birini avuçlamak için uzanıyor. Kukuletalı gözleri hareketi izliyor, ben kendi meme ucumu fiskelerken dudaklarından bir hırıltı dökülüyor.

Ona hayatının en iyi seksini yaşat, Freddie, kendime hatırlatıyorum. Bu adamla ilgili her şey etrafındakilerin onun seviyesine çıkmasını gerektiriyor ve ben de farklı değilim.

Kalçaları benimkilere çarpıyor ve artık eğitim tekerleklerinin kapalı olduğunu biliyorum. "Evet," diye inliyorum, sırtımı kamburlaştırarak. "Lütfen... onu bana ver."

Nefesi tıslayarak dışarı çıkıyor ve sonra elleri kalçalarımı destekleyerek beni yataktan yarı kaldırıyor. Yeni açının yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor. Çok derin, çok derin ve bunu ona söylüyorum.

Cevap kıkırdaması zevk ve gururla karanlık. "Böylece beni hissedeceksin," diye inliyor. "Böylece beni hatırlayacaksın."

Bunu yapmayacağımı, bunun zihnimde yüceltilmiş bir anıya dönüşmeyeceğini düşünmek saçma. Yüzünün iki yanında ayak bileklerim, zevkle kaplanmış gözlerle bana bakıyor.

O muhteşem.

"Her santimini içimde hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum. "Beni böyle becer, durma. Lütfen durma."

, boynundaki kaslar geriliyor. O zaman müstehcen konuşmayı seviyor. Kalçalarıyla bir şey yapıyor, açığı değiştiriyor... ve Tanrım. İçimde sahip olduğumu bilmediğim bir noktaya çarpıyor, zevk bir kez daha içimde fırtına gibi yükseliyor. Bu adam bir kadının vücudunu iyi tanıyor.

Tekrar geleceğim.

Gözlerimi kapatarak nefes nefese, inleyen bir karmaşaya dönüşüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum ona. "Sana ihtiyacım var, buna ihtiyacım var... Çok yakınım."

Kalçaları içime girene kadar hızlanıyor, hız çok fazla, baskı çok fazla. Başparmağı klitorisimi sıyrıyor ve ben onun etrafında patlıyorum.

İnlemelerin belli belirsiz farkındayım ama onun sesi her şeyi kesiyor.

"Evet tatlım, aynen böyle. Aynen böyle." Ondan bir zevk hırıltısı geliyor ve bunu görmek zorunda olduğum için gözlerimi açıyorum. Yakışıklı, erkeksi yüz hatları zevkten gevşemiş, kalçaları umutsuz itişlerle bana çarpıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey olabilir.

Zirveye ulaştığında, derinlere gömüldüğünde uzunluğunun içimdeki nabzını hissediyorum. Duyguların tadını çıkarırken gözlerim yüzünü hiç terk etmiyor.

Bu ifadeyi asla unutmayacağımı biliyorum.

Gözlerini açtığında, memnuniyet ve zevkle yüzüyorlardı. Başını çeviriyor ve ayak bileğime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Etrafıma dolandığında amın neredeyse kan dolaşımımı kesiyordu."

Kahkahalarım hırıltılı ve yorgun. Bacaklarımı yatağa indiriyor ve içimden çıkıp prezervatifi atmak için ortadan kayboluyor. Saniyeler sonra yatakta yanıma uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak ona dönüyorum, başımı omzuna koyuyorum. Bir an sonra kolu bana dolanıyor.

"Artık dar görüşlü olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Artık benim için yeni bir lakap bulman gerekecek."

Gülüyor, sesi elimin altındaki göğsü gümbürdetiyor. "Sanırım bağcıklarını düzgün bir şekilde çözmek için bir geceden daha fazlası gerekecek."

Tırnaklarımı göğsündeki bir tutam saçta gezdiriyorum ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bütün gece odamız var mı? Saat başı mı?

Böyle partilerde protokol nedir? Yatakta sarılmanın bunun bir parçası olup olmadığından emin değilim, ama hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyor, kolu vücudumu onunkine karşı sıkı tutuyor.

Ve gerçekten de harika hissettiriyor, tenin tene değmesi, vücudunun sıcak ve sert olması.

"Adını bilmemek çok tuhaf bir his," diye yorum yapıyorum dirseğimin üzerinde yükselirken.

Bir kaşını kaldırıyor. "Burada bir kuralı çiğnemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Ben mi? Ben baştan sona kurallara uyan biriyim," diyorum başımı elime yaslayarak. "Sadece, şimdi başka bir adamla yattım ve kafamda ona atıfta bulunabileceğim hiçbir şey yok."

Gülümsemesi genişliyor ve hınzırca düşünceli bir hal alıyor. Uzanıp parmaklarını uzun saçlarımın arasından geçiriyor, uçları çıplak göğüslerimi gıdıklıyor.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi" diye öneriyor. "Yılın aşığı. Bir seks tanrısı."

"Bir seks tanrısı mı?"

Yüzünü hafifçe buruşturuyor. "Evet, o değil."

"Kendini çok beğeniyorsun, biliyorsun."

Homurdanıyor, parmakları meme uçlarımdan birinin etrafına dolanıyor. Boş boş onunla oynuyor, karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Şimdi dipsizler, bir saat önce kanepede tartıştığım aynı adam.

Kim bu adam?

"Kendini beğenmek ile değerini bilmek arasında fark vardır" diyor.

Doğru. "Ve senin değerini altınla mı ölçülüyor?" Dudaklarını büktü. "Elmaslar, tatlım."

İnleyerek yanına uzanıyorum. Bir dirseğinin üzerinde yükselirken gülüyor, eli karnımı yumuşatıyor. "Mafya patronundan uzaklaşıyorum."

"Oh?" Eli aşağıya kayıyor, emin parmaklarıyla bacaklarımın arasını okşuyor. "Nasıl yani?"

"Kendi pis işlerini yapan bir adam gibi sikişiyorsun."

Parmaklar duraksıyor ve kaşlar çatılıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sonsuzluğa uzanan bir an için kilitleniyor, gerçek, korkutucu ve şefkatli bir şeye.

Bu adamı tanımak istiyorum.

Bu buluşmanın yapay doğasına, isimsiz maddesine, hayatlarımızın daha farklı olamayacağı kuşkusuz gerçeğine rağmen bunu iliklerime kadar biliyorum.

Dudakları seğiriyor, büyü bozuluyor. "Ve sen kendi iyiliğin için fazla gözlemcisin."

"Böyle bir şey var mı?"

Ve sonra, tüm acıların acısı, kolundaki kalın saate bakıyor. Saatin yüzündeki küçük logoyu tanıdım.

Evet, kesinlikle farklı dünyalar.

"Olman gereken bir yerde mi?"

"Maalesef, evet." Parmakları bana son bir kez tembelce vuruyor ve sonsuz şaşkınlığıma rağmen başını eğip veda ederken beni bacaklarımın arasından bir kez öpüyor.

Ben izlerken o kıyafetlerine uzanıyor ve yüzüstü dönüyor. "Ben de tam sana bu tür partilerin ne zaman bittiğini soracaktım ama sen benden önce davrandın."

"Ben bir öğretmenden çok eğitimcimim." Pantolonunun kemerini bağlarken en az 1.80, belki de 1.80'lik boyuyla bana bakıyor. "Bu arada böyle yatarken harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Göğüslerimin böyle harika görüldüğünü bilerek bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Bu partilerin tüm amacı harika, şaşırtıcı, karmaşık olmayan sekstir.

İpleri olmayan seks.

Beklentilerle gelmeyen seks. "Bana son bir talimat verir misin?"

Başını sallıyor, gömleğinin düğmelerini ilikliyor. "Kendimi cömert hissediyorum."

"Aynı konukla başka bir partide seks yapma izniniz var mı?"

"Ah." Onun sırtmak flaşlar çarpık bir şekilde.
"Ve Bu o bir varsayım mı?"

"Tabii ki."

"Buna izin var," diyor ve gözlerindeki sıcaklık bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı açıkça ortaya koyuyor.

Görünüşe göre Rebecca Hartford olmakla işim bitmemiş.
Maskemi yerden alıp yatağın üzerinde bana yaklaşıyor.
Artık tamamen giyinik.

"Benim maskesiz güzelim," diye mırıldanıyor, maskeyi başımın etrafındaki ipek iplere geri bağlıyor. "Seni becermek bu ayki en önemli anım oldu."

"Ne kadar tuhaf," diyorum. "Bu sadece haftamın en önemli anıydı."

Şaşkın bir kahkaha atıyor, parmakları çenemin altında. Yüzümü kendine doğru kaldırıyor ve bana son bir öpücük veriyor, vedalardan değil, söylenmemiş sözlerden bahseden bir öpücük. "Görüşürüz, Boğazlı."

Bir eli kapının üzerindeyken onu durduruyorum, kelimelerim içimden fırlıyor. "Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söyle."

Duraklıyor, bakışları çıplak bedenimde belirgin bir hayranlıkla geziniyor. "Bu gece benimle konuşmamış olsaydın, kuralları çiğneyip önce ben konuşurdum," diyor. Bana çarpık bir sırıtış atıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FREDDIE

Exciteur Consulting'deki ilk günüm en az on beş dakika fazla uzun bir sunumla başlıyor. Sağıma soluma bakıyorum ve şirketin ücretli stajyerler için kullandığı süslü bir tabir olan Genç Profesyonel arkadaşlarımı özenle not alırken görüyorum.

Ben de kendiminkini almaya devam ettim.

Exciteur Consulting, sektördeki en prestijli programlardan biri olan bu bir yıllık program için her yıl üç stajyer alıyor. Exciteur Consulting bir isim olmayabilir ama her yerdeler. Büyük bir medikal şirkete reklam konusunda danışmanlık mı yapıyorsunuz? Exciteur Danışmanlık. Başarısız bir holdingin stratejik revizyonunu denetlemek için mi işe alındınız? Exciteur Danışmanlık. Bir uzaylı istilasası ya da kıyamet olduğunda, kriz yönetimi uzmanlıkları için hemen işe alınacaklarından hiç şüphem yok.

Sunum güzel bir şekilde tamamlanıyor ve farklı departmanlarımıza gönderiliyoruz. Adımı söyleyen kadın sarışın, kısa saçlı ve kırklı yaşların ortalarında. "Frederica Bilson?"

"Evet."

"Sen benimlesin."

El çantamı ve not defterimi alıp camla kaplı koridorda onun düzgün adımlarını takip ediyorum.

"Eleanor Rose," diye omzunun üzerinden beni bilgilendiriyor. "Strateji Departmanında bizimle çalıştığın süre boyunca senin amirin ben olacağım."

"Sizinle tanışmak bir zevk."

"Evet, eminim." Bir kapının şifresini giriyor ve asansörlü bir lobiye adım atıyoruz. "Strateji on sekizinci katta. Biz kapalı devre bir sistemiz Bayan Bilson. Yönetime ve tüm farklı danışmanlık ekiplerine tavsiyelerde bulunuruz ama asla dışarıdan birileriyle konuşmayız."

"Anladım."

"Ve insanların nasıl konuştuğunu bildiğim için, bunu ilk benden duymanızı sağlamak istiyorum. Bu pozisyon için ilk tercihim siz değildiniz, ancak özgeçmişinizi okudum ve burada başarılı olacağınıza inanıyorum."

Ouch.

Ama onun tercihleri ne olursa olsun benim de yapacağımdan hiç şüphem yok. Burada işe alınmak için üç tur mülakattan geçtim ve hepsinde de başarılı oldum. Bu yüzden onun tempolu, iş gibi ses tonuna kendi ses tonumla karşılık veriyorum. "Anlıyorum ve dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Bakışlarında onay var. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sana ekibi ve çalışma alanını tanıtacağım ve ilk görevini ayarlayacağım."

"Hazırım," diyorum ve bunda ciddiym, neredeyse sabırsızlanıyorum. Düzleştirdiğim saçlarımdan, bir hafta boyunca evime girerken giydiğim topuklu ayakkabılara kadar, hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Eleanor beni ikinci bir kapıdan geçiriyor ve içeri girmek için anahtar kartını kullanıyor. "Gün sonuna kadar seninkini alacaksın."

"Mükemmel."

Elini bir bölmenin üzerine koyarak duraklıyor ve bir avuç dolusu masanın bulunduğu geniş bir ofis manzarasına bakıyor. Bireysel cam ofisler arka duvarda sıralanıyor. "Bu sizin

önümüzdeki on iki ay için ev sahipliği yapacak. Kurumsal Strateji bölümü."

"Evim güzel evim," diyorum.

Homurdanarak beni boş bir masaya götürüyor, geçerken isimleri sayıyor. "Bu Toby, onunla yakın çalışacaksın. Bu da Quentin, stratejik uygulamalardan sorumlu."

Quentin suratını ekşiterek başını sallıyor ve bilgisayarına geri dönüyor. "Yeni yüzlü bir MBA daha," diye yorum yapıyor. Bunun bir iltifat olmadığı açık.

"Exciteur sadece en iyileri işe alır," diye karşılık veriyorum.

Hem Eleanor hem de Toby buna kıkırdıyor. "İşte şifren," diyor bana. "Yerleş, bilgisayarınla tanış ve bir saat içinde ilk ödevini vermek için geri geleceğim."

İşte bu kadar.

Yeni ofis koltuğuma gömülüyorum ve köşedeki bir ofise çekilmesini, cam kapının arkasından kapanmasını izliyorum.

"Buz kraliçesi," diyor Toby yanımda. Ani yakınlığı karşısında sıcıyorum ve o da dudaklarında mahcup bir gülümsemeye geri dönüyor. "Özür dilerim," diyor parlak turuncu gözlüklerini düzeltmek için uzanarak. "Eleanor'un aksine, niyetim seni korkutmak değildi."

"Beni korkutmak mı istedi?"

"Gözdağı vermek buralarda ilk günlerde oyunun adıdır." Omuz silkiyor, etkilenmemiş. "Quentin ve ben öyle değiliz ama."

"Beni bu işe karıştırma," diye karşılık veriyor Quentin. Üstüne oturmayan takım elbisesi ve mürekkep siyahı saçlarıyla bana bir çocuk çizgi filmindeki sürekli üzgün bir eşiği hatırlatıyor.

Toby gözlerini devirir. "."

"Isınmayacağım," diyor Quentin.

Toby, "Hep öyle yapıyorsun," diye yanıtlıyor. "Kaçınılmaz olanla savaşma. Her neyse, hoş geldin! Adın ne senin?"

Elimi uzattım. "Freddie."

"Freddie mi?"

"Frederica'nın kısaltılmışı, ama ben asla öyle demem."

"Freddie o," diye onaylıyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. İnce bir yapı, tasarım bir gömlek ve hevesli bir gülümseme. "Yeni bir sıra arkadaşım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Sonuncusu kötü müydü?"

"Tam olarak kötü biri değildi, sadece..."

"Kalemlerini çalıp duruyordu," diyor Quentin. "Bu konuda onu azarlamayı söylemişim Toby."

Yeni sıra arkadaşım omuz silkiyor. "Her neyse, o gitti ve sen buradasın. Exciteur'un parlak yeni kazanımı."

Bacaklarımı çaprazlayarak kıkırdıyorum. "Edinme mi?"

"Şirket yükseklere hedefliyor. Her yeni işe alınan yüksek eğitilmiş, genç ve aç." Toby bana göz kırpmıyor. "Tıpkı senin ve benim gibi."

"Hepsi yeni korkusuz liderimiz sayesinde," diye mırıldanıyor Quentin.

Benim diyebileceğim yeni ve şık bilgisayara şifremi yazıyorum. "Yeni korkusuz lider?"

"Oh, bu çok iyi. Quentin, ona tüm detayları vermeliyiz."

"Dedikodu yapmak için para almıyorum" diye yanıt verdi.

Toby gözlerini deviriyor ve bana dönüyor. "Yaklaşık bir yıl önce Exciteur, Acture Capital adlı bir grup risk sermayedarı tarafından satın alındı."

Başımı salladım. "Bunu okumuştum."

"Doğru. Şirketin başına kendilerinden birini getirdiler. Bundan sonrasını dedikodu olsun diye söylemiyorum bu arada. Ama biz Strateji'deyiz ve bu da üst yönetimle çok fazla etkileşim içinde olduğumuz anlamına geliyor."

"Doğru." Bu departmanı istememin nedenlerinden biri de buydu.

"Yeni CEO'nun... yüksek standartları var."

"O a talep ediyor göt deliği," Quentin ekler,
Sonunda ofis koltuğunda arkasını döndü.

Toby omzunun üzerinden bakar ama ofis manzarası değişmemiştir.

Quentin homurdanıyor. "O burada değil. Hiç burada olmadı."

"Bu doğru değil. Bir keresinde onu Eleanor'un ofisinde onunla konuşurken gördüm."

"Hayır, yapmadın."

Toby başını sallar. "Bu konuda bana neden inanmadığınızı bilmiyorum. En azından bir kez buraya geldi."

"Sanırım onu bir keresinde Eleanor'un ofisinde onunla konuşurken gördüğünüzü düşünüyorsunuz."

"Bu neden bu kadar düşünülemez olsun ki?" diye sordum. Araştırmalarımın yeni yönetimi ismen tanıyorum ama bu kadar karakterli olduklarını bilmiyordum. Belli ki öğrenmem gereken daha çok şey var.

Quentin bana, "Buraya şahsen gelmezdi," diyor. "Dalkavuklarından birini gönderirdi ve onlar da bizi otuz dördüncü kata çağırırlardı."

"Açık konuşayım, burada Tristan Conway'den mi bahsediyoruz?"

Toby tekrar omzunun üzerinden bakar ve Quentin paranoyaya karşı başını sallar. "Tam da o, tüm risk sermayesi ihtişamıyla. Exciteur'u satın aldıklarından beri, kârlı olmayan departmanlarda kesinti yapıyor ve diğerlerini terfi ettiriyor. Çok fazla personel değişimi oldu."

Sandalyemde arkama yaslanarak başımı sallıyorum. "Onunla toplantılarda sık sık karşılaşıyor muyuz?"

"Hayır," diyor Quentin.

"Tristan Conway'le görüşmüyoruz," diye devam ediyor Toby, el kol hareketleri yaparken. "Emirleri Tristan Conway ve COO'dan ya da bölüm başkanından alıyoruz."

"Onunla konuşmuyoruz, ona bakmıyoruz, onun için var olmuyoruz," diye devam ediyor Quentin.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu bir taciz olayı mı? Şok etkisi yaratmak için mi şiddetlendiriyorsun? Çünkü beni şok olmuş sayabilirsiniz."

Toby kıkırdar. "Tavrını sevdim Freddie, ama biz öyle değiliz."

"Çok ciddiym," diye ekliyor Quentin.

"Pekala, not edildi. Ondan uzak duracağım." Yine de sessizce, ona asla bakmayacağıma yemin ediyorum. Bu bir CEO'ya gösterilmesi gerekenden daha fazla saygıya benziyor. O kraliyet ailesinden değil.

Toby, Quentin'e döner. "Gönderdikleri Şükran Günü e-postasını gördün mü?"

Diğer adam . "Evet. Acıması." "Ne e-postası?"

"Yönetim önümüzdeki ay şirket için bir Şükran Günü yemeği planlıyor."

"Tüm şirket mi?"

"New York ofisi," diye açıklıyor. "Genel merkez. Her neyse, görünüşe göre tüm sıkı çalışmalarımız için bir teşekkür jesti olarak yemek servisi yapacak olanlar yönetimin kendisi olacak."

Quentin homurdanıyor. "Clive Wheeler ya da Tristan Conway'i iki yüz elli kişiye patates püresi servis ederken görmek için sabırsızlanıyorum."

Bilgisayarındaki e-posta yazılımını açarak, "Bu berbat bir fikir gibi görünüyor," diye kabul ediyorum. Önceden kaydedilmiş bir e-posta adresi beni bekliyor.

f.bilson@exciteur.com.

Bu kelimeler beni gülümsetiyor. Benim adım, Exciteur'un yanında, şu anda en son teknolojiye sahip şirket. Bu yeri kapmak için Wharton'dan on eski sınıf arkadaşımın mücadelesi etmiştim, diğer tüm başvuranlardan bahsetmiyorum bile.

Her e-postanın altına eklenen önceden yazılmış imza cümlesini değiştirerek biraz oynadım. Frederica Bilson, Genç Profesyonel Stajyer, Strateji Departmanı.

Gülümseyerek Frederica'yı Freddie olarak değiştiriyorum. Büyükbabam ve büyükbabam dışında bu dünyada kimse bana Frederica demiyor ama bildiğim kadarıyla ikisi de Exciteur'da çalışmıyor.

İlerleyen saatlerde Toby bana ipleri gösteriyor ve Quentin bile yardım ediyor. Beni üzerinde çalıştığımız projelerle tanıştırdılar ve şunu öğrenmem uzun sürmedi

Şakalaşmalarına rağmen ikisi birlikte harika çalışıyorlar. Ya da belki de bu yüzden?

Eleanor bana etrafı gezdiriyor ve yardımcı olacağım birkaç projenin ilki hakkında bilgi veriyor. O öğleden sonra ofis koltuğuma geri döndüğümde, gelen kutum ağzına kadar e-postalarla doluydu.

Bunların çoğu otomatik ve şirket çapında. Diğerleri Quentin, Toby ya da Eleanor'dan geliyor ve hepsinin konu satırında "Bilmenizde fayda var" ya da "Okumanız için bilgi" yazıyor.

Bu akşamki okumalarım bu kadar.

Bakışlarım kurumsal bir gönderiye takılıyor, "Birliklere Teşekkür Ederiz" başlıklı bir e-posta. Görünüşe göre t.conway@exciteur.com adresinden, şeytan CEO'nun kendisinden gönderilmiş.

Mektubu okurken gülümsemem genişliyor. Klasik bir şirket mektubu, muhtemelen kendi yazdığı bir şey bile değil, tüm çalışanlara sıkı çalışmaları için teşekkür ediyor. Benim liderliğim altında şirket kârını ikiye katladı. Mütevazı bir övünme Bay Conway.

Sırıtarak son paragrafa kadar tarıyorum. Gelecek ayki Şükran Günü yemeğini not etmeyi unutma, şirketin tüm sıkı çalışan ve uzun saatler harcaman karşılığında verdiği bir ödül. Bunu kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorum.

Toby ve Quentin'in şakalarına katılma fırsatını yakaladım. İş arkadaşlarınızla bir olmak için üst yönetime iyi zamanlanmış bir şaka gibisi yoktur, hepiniz siperlerde birliktesiniz.

Ben de ileri tuşuna basıp iğneleyici bir yorum yazdım.

Sizce yönetim, herkesin Şükran Günü yemeği için takvimine kocaman, heyecanlı bir X işareti koyduğuna gerçekten inanıyor mu? Belki de püreyle birlikte bir de alçakgönüllülük servis etmeli...

Birkaç dakika sonra masamdan Toby'ninkine bakıyorum ama işine odaklanmış ve cevap vermiyor. Bekleyebilirim. Bir saat sonra Quentin masasından kalkıyor ve eve gideceğini bildiriyor. Eleanor da kısa süre sonra aynısını yapıyor ve bana gitmemi söylüyor.

Toby bana bir esneme verdi. "Hadi Freddie. Yarın her şey yine burada olacak."

İğneleyici e-postama bir cevap gelmedi. Buz gibi bir korku midemi yumrukluyor. "Bana bir dakika ver, birlikte çıkabiliriz."

E-postamdaki gönderilenler klasörünü açtım ve aşağı kaydardım.

Belki de sadece teslim edilmemişti? Hayır, ...

Sonra gördüm.

Mektup Toby'ye ulaşmamıştı, çünkü ben iletmemiştim. Hayır, yanlışlıkla yanıtla tuşuna basmıştım. Alıcı satırında, bakması acı veren bir e-posta adresi var.

t.conway@exciteur.com

OceanofPDF.com

TRISTAN

E-postayı icat eden şerefsizin asılıp dörde bölünmesi gerektiğine karar verdim, ekranımdaki parlak simgelere bakarken. Posta kutumu karıştıran, önemli e-postaları benim bakmam için okunmamış olarak işaretleyen bir sekreterim var. İşini iyi yapıyor.

Ama hala beni bekleyen yüz altmış üç tane var?

Böyle giderse saat dokuz olmadan bir espresso daha içmem gerekecek. Zaten ilkinin yarısını içmiştim. Joshua bir kruvasan daha almak için bana doğru uzanırken onu elimden düşürmüştü.

Evet, çocuğum artık kruvasan yiyor. Ne zaman bu kadar süslü oldu bilmiyorum ama bir gün uyandı ve New York simidinden kruvasana geçip geçemeyeceğimizi sordu, neredeyse mükemmel bir şekilde telaffuz edildi. Sınıfında yeni bir kız olduğunu öğrenmem iki günümü aldı, ailesiyle birlikte Paris'ten buraya yeni taşınmış. Adı Danielle ve oğlum bir gün onun okul kafeteryasında kruvasan olup olmadığını sorduğuna kulak misafiri olmuş.

Bu yüzden artık her sabah çocuğumla birlikte önce saldırıya en masse by tiny,

elektronik mesajlar. Bir danışmanlık firması için, Exciteur Global'deki çoğu kişi e-posta göndermeden önce kendi muhakemelerine başvurma konusunda pek de iyi değildir.

Ben de listede ilerleyip cevap vermeye çalışıyorum. Hayır. Evet. Toplantıyı ayarla. Yarın seni ararım.

f.bilson@exciteur.com adresinden bir tane açarken kaşlarımı çatıyorum. Tanıdığım bir adres değil.

RE: Askerlere Teşekkür

Sizce yönetim, herkesin Şükran Günü yemeği için takvimine kocaman, heyecanlı bir X işareti koyduğuna gerçekten inanıyor mu? Belki de püreyle birlikte bir de alçakgönüllülük servis etmeli...

Saygılarımla,
Freddie Bilson,
Stajyer Genç Profesyoneller,
Strateji Departmanı

Gözlerim mektubu bir kez daha okudu. İki kez. Yanında alçakgönüllülük ister misin?

Kelimelerin küstahlığına rağmen, ifadenin dönüşü beni kıs kıs güldürüyor. Bu herif benden daha iyi bildiğini sanıyor, değil mi? Elim ileri tuşunun üzerinde, İK'ya yıllık stajyer programının bir parçası olarak işe aldığımız kişinin nasıl biri olduğunu bildirmeye hazır bir şekilde geziniyor. Bay Bilson anında kovulacaktı.

Ama bunu yaparsam, tam da karşı çıkmaya çalıştığım ünü yerine getirmiş olurum. Bu şirketteki ilk aylarımda

İşe yaramayan şeyleri kesmek ve Exciteur'un en iyi yaptığı şeyin özüne dönmek için. Önceki yönetim ayağını kaydırmıştı ve ben de rotayı düzeltmek zorunda kaldım. Ancak şirketteki pek çok kişinin bunu bu şekilde görmediğinin de farkındayım.

Bu genç adamı küstah olduğu için kovamam. İleri ve cevap düğmesi arasındaki farkı bilmeyecek kadar beceriksiz olduğu için bile. Yine de bu ona bir ders veremeyeceğim anlamına gelmez.

Yanıtla tuşuna basarak, yeni aldığı Oxford ayakkabılarının içinde titremesine neden olacak alaycı bir yanıt yazıyorum.

RE: Askerlere Teşekkür

Freddie,

Şirketimizin en deneyimsiz üyelerinden birini doğrudan dinlemek ne büyük bir zevk. Sizin gibi ateşli fikirlere sahip bir kişi doğal olarak bunları paylaşmaya meyillidir, bu nedenle lütfen bana pürenizin yanında alçakgönüllülük dışında ne servis edilmesini istediğinizi söyler misiniz?

Tristan Conway
Exciteur Global CEO'su

Sonra gönder tuşuna basıp sandalyemde arkama yaslandım ve gelen kutusunda adımları görüp hatasını anlayan en yeni çalışanımın omurgasında oluşan dehşeti hayal ettim. Yorumu şirketteki bir arkadaşına göndermemişti.

Cevap alacağımdan şüpheliyim. Hayır, binanın aşağısında bir yerde bir beyin tüm silindirleri ateşliyor. Kovulacak mıyım? Azarlanacak mıyım?

Ve bir daha asla aynı hatayı yapmayacak. Başımı sallayarak tekrar e-posta yığınınına daldım. Günlük toplantılarım başlamadan önce bitirilmeleri gerekiyor.

Ama yanıt veriyor - bir saat sonra e-posta orada, e-posta gelen kutumun tepesinden bana göz kırpmıyor.

RE: Askerlere Teşekkür

Bay Conway,

Hızlı yanıtınız için teşekkür ederim. Her ne kadar ateşli fikirlere sahip bir kişi olsam da, belirttiğiniz gibi sizin sahip olduğunuz deneyime sahip olmadığımın farkındayım. Bu nedenle, en azından şimdilik, vermem gereken tüm istenmeyen tavsiyeleri verdiğimi düşünüyorum.

Saygılarımla,
Freddie Bilson,
Stajyer Genç Profesyoneller,
Strateji Departmanı

Birkaç saniye e-postaya baktım. Gerçekten de cevap vermişti ve bu bir özür ya da korku değildi. Kendime rağmen, kibirli stajyere istemeden de olsa saygı duyuyorum. Sessiz kalmasını ve benimle böyle dişe diş mücadele etmemesini beklerdim.

Bu. Bu şirkette çok az kişi bana gerçekten ne düşündüklerini söylemeyi düşünüyor, en azından yüzüme karşı.

Buna ayıracak vaktim yok ve Freddie de muhtemelen Exciteur'un işe aldığı diğer tüm genç adamlar gibi. Gerçekte hiçbir şey bilmedikleri ve merdivenin en alt basamağında yer aldıkları halde, burada stajyerlik pozisyonu kazanarak büyük bir iş başardıklarını düşünen yeni mezun MBA'ler gibi.

Yine de içgüdülerim bunu daha derinlemesine araştırmak yönünde. İtiraf etmek bana acı verse de, belki de ilk e-postasında bir şeylerin peşindeydi.

RE: Askerlere Teşekkür

Freddie,

Akıllıca bir hareket, eğer şu anda özellikle sizden tavsiye istemiyor olsaydım. Çalışanlarımın Şükran Günü yemeği için heyecanlı olmadıkları izlenimine kapılmış gibisiniz. Neden böyle düşündüğünüzü söyleyin.

Tristan Conway
Exciteur Global CEO'su

Gönder tuşuna basıyorum ve onu bunu söylemeye zorlayarak kalpsiz bir piç olup olmadığımı merak ediyorum. Daha nazık bir insan, fikrini söylediği için herhangi bir tepkiyle karşılaşmayacağını açıkça belirtirdi.

Ama alışanları şımartacak vaktim yok ve hata olsun ya da olmasın bana e-posta gönderen oydu.

Önümüzdeki saatler boyunca Freddie Bilson'ı tamamen unutuyorum.

Söndürülmesi gereken çok fazla yangın var ve yeterli zaman yok.

Asla yeterli zaman olmaz.

Zihnim geçen hafta sonuna geri dönüyor ve o Cumartesi gecesinin hatlarını zahmetsizce buluyor. Bir Gilded Room partisini geride bırakmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Dar omuzlarına dolanmış siyah saçları, dar siyah elbisesi ve altındaki çekici kıvrımların görüntüsü beynime kazınmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu önümde çıplak, otel yatağında uzanmış görüyorum. Dokunduğum tüm kıvrımlarını, boynunun kıvrımlarını, dolgun göğüslerini. Yapmacıklık ya da numara yapmadan inleyişini.

Konuştuğumuz sırada nasıl göründüğünden bahsetmiyorum bile. Gözlerindeki güven, ani sinir patlamaları ya da utangalıkla çelişiyordu. Gilded Room'un konukları sık sık değışir ve aynı konukla iki kez yattığım nadirdir. Ama bir sonraki partide olsa iyi olur.

Ve o da beni arıyor olsa iyi olur.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatin ardından ondan ayrılmak zor bir karardı. Ama o partilerde hiç uzun kalmadım, Joshua bakıcıyla evdeyken de. Onu çok sevdiğini ve beni hiç zlemediğini biliyorum... ama evden gereğinden fazla uzak kalmayı haklı çıkaramıyorum.

Ama onunla kıl payı kurtulmuştuk.

Hayal kırıklığı içinde elimi gezdirerek e-posta sunucumu yeniden açıyorum. En son uğraştığımdan bu yana geçen saatler içinde yeniden büyüdüğünü bilmiyor musunuz?

Yemin ederim, gelen kutumda ryorlar.

Ve bilemezsiniz, Freddie Bilson'dan beni bekleyen bir tane var.

RE: Askerlere Teşekkür

Bay Conway,

Şirketinizde yeni işe başladım, ancak tam da istediğiniz gibi durumla ilgili en iyi değerlendirmemi yapacağım. Çalışanlarınız sizden çekiniyor ya da korkuyor gibi görünüyor. Bunun yönetim tarzınızdan mı yoksa geçmiş sicilinizden mi kaynaklandığını bilemiyorum.

Yönetimin bir teşekkür olarak dinlenme odasında Şükran Günü yemeği planı, sınırlı bir örnekleme etkileşimde bulunduğumu kabul etmeme rağmen, personel arasında yankı bulmuşa benzemiyor. Belki de amaç gerçekten bir yıllık sıkı çalışma ve endişe için onları ödüllendirmekse, bir gün izin veya ikramiyeyi tercih ederler?

Şirketinizdeki yirmi dört saatten az iş deneyimime dayanarak benden istenen tavsiye budur Bay Conway. Exciteur hakkındaki anlayışımı derinleştirmeyi ve şirkete daha fazla faydalı olmayı dört gözle bekliyorum. Benden bir daha talep edilmemiş tavsiye duymayacaksınız.

En iyisi,
Freddie Bilson,
Stajyer Genç Profesyoneller,
Strateji Departmanı

Kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyede arkama yaslanıyorum. Cesurmuş, hakkını vermeliyim. Ondan istediğim şeyi kısa ve öz bir şekilde, gereksiz nezaket ve basmakalıp sözler kullanmadan yanıtlamıştı.

Son iki cümle hariç tabii. Kalmasına izin verilmesi için yapılan bariz bir çağrışı duyduğumda anladım.

Ama Freddie'yi kovmayı düşünmüyorum. Kendime itiraf etmek istemesem de şirket çalışanları hakkında söyledikleri doğrudu. Geçen yıl, hâlâ bu binada çalışan pek çok insan için acımasız geçti. İş arkadaşlarının işten çıkarıldığını ve pozisyonlarının değiştirildiğini gördüler. Sürekli artan kâr marjları uğruna çok şey feda edildi. Gözlerinin korktuğunu ve çekindiklerini biliyorum.

Tam olarak ne yapmam gerektiğini anladığımda sırtıtıyorum, telefonuma uzanıyorum ve COO Clive'ın tanıdık dahili numarasını çeviriyorum. Ne de olsa Freddie Strateji bölümünde stajyer. Exciteur'e katkıda bulunmak istiyorsa... belki de onu Şükran Günü'nden sorumlu yaparız.

FREDDIE

Büyük F harfli fiyaskonun üzerinden dört gün geçti. Sanırım bunu her zaman böyle hatırlayacağım. "Fiyasko", ben, Frederica Bilson, bir e-postayı iletme ve yanıtlama eylemini karıştırmanın ne kadar kolay olduğunu hafife aldığım da.

O zamandan beri gönderdiğim her e-posta, doğru alıcıya ulaştığından emin olmak için üç kez ve dört kez kontrol edildi. Toby bir keresinde bunu yaptığımı görmüş ve bana nevrotik diyerek gülmüştü.

İş arkadaşlarıma Fiyasko'dan bahsetmemiştim ama her an Eleanor'un ofisi olarak kullandığı cam kutudan çıkıp stajımın sona erdiğini bildirmesini bekliyordum. Bunun en yüksek makamdan geldiğini.

Ama gelmedi ve son e-postaya yanıt verdiğimden beri Tristan Conway'den de haber alamadım. Bu bana iki olası sonuç veriyor. Birincisi, onun saygısını kazanmak için doğru miktarda küstahlık ve pişmanlık gösterdim. Ya da ikincisi, beni kovmaya hazırlanıyor ve henüz bunu yapmadı.

Her geçen saat birinci seçeneğe daha çok meylediyordum ama bu beni endişeyle e-postalarımı yenilemekten alıkoymadı. Bu hafta benim için fazlasıyla heyecanlı geçmişti. Yeni bir iş. Yanlışlıkla patronumun patronunun patronuna hakaret içeren bir e-posta göndermek.

Tanıdığım en çekici adamla yattım. Hepsi yedi günden kısa bir süre içinde oldu.

Gerçekten, bu bana bir çeşit madalya kazandırmalı.

"Uh-oh," diye mırıldanıyor Toby masasında. "Birileri savaş yolunda."

Hem Quentin hem de ben başımızı kaldırıp Eleanor'un bize doğru ilerlediğini görüyoruz, topukları profesyonel bir rahatlıkla yere vuruyor.

"Freddie," diyor. Quentin ve Toby işlerine geri dönüyorlar ve benim midem altıma çöküyor. İşte bu kadar.

"Evet?"

"Az önce yönetimden bir telefon aldım. Departmanlar arası bir proje için tüm Genç Profesyonelleri bir araya getiriyorlar." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve hala ilk hafta. Önce departmanına alışman gerektiğini anlatmaya çalıştım ama inat ettiler."

Boğazımı temizliyorum. "Ve bu yönetimden mi geldi?"

"Evet. Bana başka bir şey söylemediler." Onun bakışları eyes, bunun onlar açısından bir ihmal olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

"Beni nerede istiyorsun?"

"Otuz dördüncü kattaki altıncı konferans odasına gideceksiniz."

Otuz dördüncü kat en üst kattır. Yönetim katı. Quentin ve Toby'nin beni uyardığı, proje açıklamaları için gittiğimiz, konuşmadığımız, konuşmadığımız ve yönetime bakmadığımız yer.

"Hemen mi?"

"Hemen," diye onaylıyor. "Size katılırdım ama görünüşe göre sadece stajyerler katılabiliyor."

Not defterimi ve çantamı alıp sandalyemi geri itiyorum.

"Ben şimdi çıkıyorum o zaman. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Elbette," diyor Eleanor. "Döndüğünüzde ne bana bildirin."

"Yapacağım."

Asansörlere doğru yürürken Toby bana bir başparmak işareti yapıyor ve iyi şanslar diliyor. Ben de ona kendinden emin bir şekilde sırtıyorum.

Quentin'in gözlerindeki kıyamet günü bakışını. Ayrıca yönetim gibi kelimelerin midemde yarattığı sinir çukurunu da görmezden geliyorum.

Tristan Conway ile yüz yüze gelecek miyim?

Ellerimi kalem eteğimin üzerinde gezdiriyorum ve yükseklik korkum yüzünden asansöre binmenin getirdiği o tanıdık sinirle savaşıyorum. Ayna zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Saçlar düzgün, düşük bir at kuyruğu. Sade bir makyaj. Lacivert kalem etek ve lavanta rengi bluz. Annem her zaman "Etkilemek için giyin" der.

Omuzlarım dik, savaşa hazır bir şekilde altıncı konferans odasının önünde durdum ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel." Bir erkek sesi.

Aydınlık mekâna giriyorum. Masanın bir ucunda kırklı yaşlarının ortasında, saçları şakaklarında hafif kırışmış, burnunda gözlükler olan bir adam oturuyor.

"Merhaba, Ms...." elindeki listeye bakar. "Frederica Bilson?"

"O benim."

"Benim adım Clive Wheeler ve Exciteur'un Operasyon Direktörü'yüm. İki meslektaşınızı da burada bekliyoruz, sonra hepinize bilgi vereceğim. Uzun sürmez." Elindeki kâğıda baktı ve mırıldandı: "En azından öyle umuyorum."

Masanın diğer tarafına oturuyorum ve sesimi profesyonelleştiriyorum. "Kulağa harika geliyor. Bu departmanlar arası bir proje için mi? Amirim tam olarak bilgilendirilmedi."

"Evet, bir çeşit. Aslında bu CEO'nun fikriydi." Bunu söylemiyor ama sesinin tonundan belli oluyor. Onaylamamıştı.

Midemdeki sinir çukuru büyüyor. "Kulağa ilginç geliyor."

Telefonuna bakarak, "İlginç, bunu tanımlamanın doğru yolu," diye kabul ediyor. "'Biraz tatil ruhu yaratın. Tam olarak bunları söyledi."

Kahretsin. Tatil ruhu mu?

Bunun Şükran Günü ve e-postalarım ile ilgili olma ihtimali dramatik bir şekilde artıyor. Clive'ın yanındaki kapı açılıyor ve bakışlarımı deftere çeviriyorum. Eğer Tristan Conway'se, henüz hazır değilim. Gerçekten Şükran Günü'yle ilgili bir toplantı düzenleyip stajyerleri davet ettiyse hayır.

"Bu toplantıyı ben hallederim, Clive." Sesi yumuşak ve karanlık, baritonu toplantı salonları kadar partilerin karanlık odalarına da uygun.

Bu tanıdık.

"Emin misin?"

"Evet. Sonuçta bu benim fikrimdi."

Gözlerimi defterden ayırmıyorum. .

"Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem," diye itiraf ediyor Clive.

Kafamı kaldırdığımda, COO'nun bitişik kapıdan çıktığını ve beni karşı duvara yaslanmış adamla yalnız bıraktığını görüyorum. Uzun boylu ve takım elbiseli, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Ama bakışlarım onun gözlerine kilitleniyor.

Daha birkaç gün önce güldüğünü ve bana meydan okuduğunu gördüğüm gözler. Zevkle kapandığını gördüğüm gözler. Benim isimsiz yabancım. Karanlık mafya patronu.

Gözlerinin hafifçe açılması şaşkınlığının tek işareti. "Burada ne yapıyorsun?"

Elim masanın üzerinde yumruk haline geliyor. Daha önce midem bir sinir yumağıyken şimdi kelebeklere dönüştü. "Ben buradaki kıdemsiz profesyonellerden biriyim. Bir toplantı için çağrıldım."

"İmkansız."

Başımı salladım. "Geçtiğimiz Pazartesi başladım."

Ellerini konferans masasına dayıyor, oda onun varlığıyla küçülüyor. Günün parlak ışığı altında, çenesinin düzgünlüğünü ya da yüksek elmacık kemiklerini inkar etmek mümkün olmadığında da aynı derecede çarpıcıdır.

"Üç stajyer de erkek," dedi bana. Dur bakalım, yakışıklı. "Hayır, değiller."

"Kimsin sen?"

"Ben Freddie."

Başını sallıyor. "Freddie bir erkek." "Ama ben değilim."

"Açıkça," diye mırıldanıyor.

"Freddie, Frederica'nın kısaltması," diyorum. "Frederica Bilson."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor ve masadan geriye yaslanıyor. "Neden buradasın? Sen nasıl buradasın?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve kafa karışıklığının ortasında bir parça cesaret buluyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu iş için altı ay önce başvurdum. Mülakatlara ve testlere girdim. Seçildim ve işe alındım ve bu hafta başladım." Bakışlarında zar zor gizlenen bir şüphe var. İçimde bir şeyler kıpırdıyor. "Neden? Geçtiğimiz hafta sonu seni hedef aldığımı mı düşünüyorsun?"

Kısa duraksama, tam da bundan şüphelendiğini açıkça ortaya koyuyor.

Titremelerini önlemek için ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetliyorum. "Şey, bilmiyordum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kaşını kaldırıyor ama ben ona bakıyorum, hâlâ karşımdakinin o olduğuna inanamıyorum. Burada önümde oturuyor.

"Peki," diye mırıldandı. "Sanırım senin için farklı bir departman bulabiliriz. Belki Exciteur Global'in başka bir ofisi."

Bakışlarına karşılık vermek işin zor kısmı. Başımı sallıyorum ve geçen hafta sonu beni büyüleyen gözlerini görmezden gelerek onun üzerinde bir yere bakıyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım ve Strateji Departmanı'nı seçtim. İş dışında olan bir şey yüzünden yerimin değiştirilmesi adil değil, üstelik işe başlamadan önce." Boğazımı temizliyorum ve kendimi zorlayarak ekliyorum: "Tüm saygımla efendim. Tristan Conway olduğunuz için mi?"

"Son kontrol ettiğimde, evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tamam. Kalacaksın, Freddie."

"Mükemmel ve geçen hafta sonu olanlardan tek kelime etmeyeceğim," diyorum. "Talimatlarınızı hatırlıyorum. Anonimlik bir numaralı kuraldı ve buna uyacağım."

Oh, bunu söylemek bir hataydı.

Onun karanlık gözlerine bakmak, anıların gözlerinde yükselmesini ve yanmasını izlemek... bende de aynı kıvılcımları uyandırıyor. Geçtiğimiz hafta sonu ve talimatlar gibi kelimeleri bu konferans odasına getirmemeliydim. Anı, yanaklarımı haşlayana ve beni başka tarafa bakmaya zorlayana kadar aramızda büyüyor.

"Yapmazsanız memnun olurum," diyor sonunda.

"Harika," diyorum. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum... Sana o e-postayı göndermek istememiştim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tahmin etmiştim." "Bir daha olmayacak."

"Yanıtlama ve yönlendirme arasındaki farkı öğrendiniz mi?"

Yüzüm . "Evet, Bay Conway."

Gergin birkaç saniyelik bir sessizlik geçiyor, ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. İlk bozan ben oldum. "Diğer stajyerler yakında burada olur."

Başını sallıyor. "Birkaç dakika içinde. Talimatları verdim Buraya ilk gelen Freddie olmalı."

Adımı söyleme şekli, erkek olmama günahı için beni affetmediğini açıkça ortaya koyuyor. Ona gözlerimi devirmek istiyorum ama aramızdaki güç farkı beni durduruyor. Artık karanlığın içindeki yabancılar değiliz.

Bir daha asla olmayacağız.

Yanlışlıkla gönderilen bir davetiye daha alacağıma, bir partiye gizlice gidip onunla tanışacağıma dair beslediğim zayıf umutlar... göğsümde solup gidiyor.

"Beni azarlayabilmek için mi burada olmamı istedin?"

"Bu çizgide bir şey." Sandalyelerden birini çekip oturdu ve uzun bacaklarını önüne uzattı. Bileğindeki kalın saat parıldıyor, ellerini üzerimde gezdirirken tenimde hissettiğim saatin aynısı.

Yutkunuyorum. "Devam et o zaman. Ben hazırım."

Dudakları beklenmedik bir mizahla titriyor, parmakları masaya vuruyor. "Şirketin gelecek ay için planladığı hemen her şeye karşı çıktığın için, Exciteur'un Şükran Günü kutlamasının sorumluluğunu stajyerlere veriyorum."

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor.

"Pardon?"

"Üçünüz," diyor yumuşak bir sesle, "proje yönetimi becerilerinizi uygulama şansı bulacaksınız. Fikirlerinizi bana ve etkinlik organizatörlerine sunacaksınız. Bizi, beni bir müşteri olarak düşünün. Strateji stajyeri olarak, doğal olarak takım lideri siz olacaksınız."

"Doğal olarak," diye mırıldandım.

"Bir hafta içinde çalışanlara Şükran Günü takdirini nasıl göstermemiz gerektiğine dair önerilerinizi yönetime rapor edeceksiniz. Zaman çizelgeleri, öngörülen sonuçlar, bütçeler istiyorum." Hınzırca sırtıyor, daha birkaç gün önce tüylerimi diken diken eden sırtışının aynısı. "Belli ki benden daha iyi bildiğini düşünüyorsun Freddie ve meydan okumayı sevdiğini biliyorum."

Piç kurusu.

Bana itiraz etmem için meydan okur gibi bakıyor, sanki sert davrandığını biliyor ama geçen hafta sonu yüzünden geri adım atmayacağını bilmemi istiyor. Vazgeçmemeli de. O zaman öyleydi, şimdi de öyle ve ben Tristan Conway'in özel muamelesini istemiyorum.

Sesimi profesyonel bir tonda yükseltiyorum. "Bu fırsat için teşekkür ederim Bay Conway. Hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bir kaşını kaldırır. "Eminim yapmazsınız, Bayan Bilson."

TRISTAN

İhtimaller nedir?

Çok düşük, işte . Gilded Room'da bir kez bile iş yerinde biriyle tanışmamıştım ve bunu sadece birkaç kez özel bir ortamda yapmıştım. Ama Frederica Bilson şirketimin stajyeri, o kadar yasak ki kafasında neon bir trafik konisi taşıyor. Cumartesi gecesinin mükemmel anısı, benimle, gerçek benle tanıştığını bildiği için sonsuza dek karardı. Ve ben bir mafya babası değilim.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. O e-postaları yazan küstah genç stajyer Strait'e bağlıydı.

Kafamda onun iki görüntüsünü bir araya getiremiyorum.

Koyu saçlı cadalog, Cumartesi günü nazlı ve baştan çıkarıcı.

Düzgün, kalem etekli genç kadın konferans masasının karşısında bakışlarımla buluştu.

Yıldızlı Oda'ya gitmemin tek amacı anonimlik sağlamak, yani kontrolün bende kalmasını sağlamak. Özel hayatımla iş hayatım arasına üç metrelik beton bir duvar örmüştüm ve o bir şekilde güzel ama ölümcül bir ot gibi bu duvarı aşmayı başarmıştı.

Ve tabii ki Strateji departmanında, yani rakiplerimize bilgi sızdırdığından emin olduğum tek yerde. İş hamlelerimiz diğer danışmanlık firmaları tarafından tesadüf olamayacak kadar sık tahmin ediliyordu. Son bir aydır departmanı yakından izliyordum... ve şimdi görüşüm, tadını bildiğim ama ikinci kez bir kadını içerecek.

Masamın üzerindeki telefon çalıyor ve hoparlör düğmesine basıyorum. "Evet?"

"Oğlunuzun okulu hatta, Bay Conway."

John's Prep beni sürekli arıyor ve her üç bir sadece oğlumla ilgili. Diğerleri? Okul kermesine bağış yapmak ister misin? Bronx Hayvanat Bahçesi gezisine refakat etmek? Kermese katılmak? Zaman kaybı olduğu kadar suçluluk da yaratıyor.

"Bağlayın."

Statik cızırtılar ve ardından diğer hatta profesyonel bir ses. "Bay Conway?"

"Ben buradayım. Joshua iyi mi?"

"Öyle, ama karnının ağrıdığını ve eve gitmek istediğini söylüyor." Ses tonu özür dileyiciydi. "Sizi aramamızı istemedi, efendim."

Cep telefonuma uzanmaya başladım bile. "On dakika içinde orada olacağım."

"Oh, bu mükemmel. Sizi bekliyor olacağız."

Telefonu kapatıp iş bilgisayarımı kapatıyorum ve çantama koyuyorum. Joshua nadiren karın ağrısı çeker ve asla okuldan eve erken dönmek istemez. Kafamda binlerce farklı senaryo dönüp duruyor. Bir şey mi unutmuştum? Bir doktor randevusu, annesinin ölüm yıldönümü... hayır ve hayır.

Sekreterimin masasının önünde duruyorum. Ekranından başını kaldırıyor, yüzü her zaman taktığı profesyonel maskeye dönüşüyor. "Öğleden sonramı temizlememiz gerekiyor" diyorum, "ve

saat 15:00'teki toplantıları telefon görüşmelerine kaydırın. Evden çalışıyor olacağım."

Klavyeye dokunmaya başladı bile. "Elbette efendim. Joshua ile her şey yolunda mı?"

Cecilia her şey hakkında her şeyi biliyor ve Exciteur'u devraldığımdan beri de biliyor. O paha biçilmezdir. "Evet," diye cevap veriyorum, çoktan asansöre yönelmiştim. "Yarın görüşürüz."

Yol boyunca ayağımı çelik zemine vururken buluyorum kendimi ve St John's'a varana kadar endişelerimden kurtulamayacağımı biliyorum. Ryan arabayı bırakma alanında durduruyor ve ben de arabadan fırlayıp eski tuğla binanın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum.

Joshua, Joshua, neredesin.

Bayan Kim ile birlikte okulun ana kapısında bekliyor, bir bankta oturuyor ve bacaklarını önüne atıyor. Koyu renk buklelerinin altından bana mahcup bir bakış fırlatıyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Bayan Kim. "Sizi çalışma saatlerinizde aradığım için özür dilerim ama korkarım Joshua gerçekten acı çekiyordu."

Onun sözleri karşısında kamburlaşıyor, bir kolu karnına dolanıyor.

"Doğru kararı verdin," diyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. Kızacağımdan mı endişelenmişti? Belki de kermes çağrılarından duyduğum rahatsızlığı sandığım kadar iyi saklayamamıştım.

Joshua ve ben okuldan çıktık ve elimi saçlarında gezdirmek için uzandım.

"Hey, baba."

"Hey, evlat. Karnın ağrıyor?"

"Evet."

Hmm. "Eve dönerken parkta dondurma yemek çok mu kötü?"

Bana bakıyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri ciddi. "Sanırım dondurma daha iyi gelebilir."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.
"O zaman dondurma olsun, ufaklık."

Joshua sırt çantasını arabada bırakıyor ve Ryan apartmana dönmek üzere yola çıkıyor. Onun yerine biz eve yürüyoruz, yan yana ve ellerimiz ceplerimizde. Central Park'ın uzun meşe ağaçları sokağın sonunda bizi çağırıyor. Bu taşan dünyada bir vaha.

"Bu sabah Matematik ve İngilizce dersleriniz var mıydı?"

Başını salladı. Üniforma gömleğinin yakaları yamuk duruyor, uzanıp düzeltiyorum, kızgınlığını görmezden geliyorum. "Ee? Nasıl gitti?"

"Matematik iyiydi. İngilizce de iyiydi. Bir şiir okumamız ve sonra da ne anlama geldiğini düşündüğümüzü sınıfa anlatmamız gerekiyordu."

Kaşlarım kalktı. "Kendi yazdığın bir tane mi?"

"Hayır, bir kitaptan." Sesi kararıyor. "Her birimiz bir tane aldık ve sonra sıralarımızın yanında durup onları yüksek sesle okumak zorunda kaldık."

"Nasıl geçti?"

"Pekâlâ, sanırım. Kolay bir tane buldum."

Demek ki karın ağrısı bundan değilmiş. Parka giriyoruz ve ikimiz de önümüzde koşan bir köpeği izliyoruz, tasmaı karanlık çimlerin üzerinde arkasından sürükleniyor. Genç bir çocuk peşinden koşarak geliyor.

"Gördün mü?" Ben de diyorum ki. "İşte bu yüzden köpeğimiz yok."

Joshua, "Ben olsam tasmaını tutardım," diye itiraz ediyor.
"Ve büyük bir köpek almak zorunda değiliz."

"Biz küçük köpekli bir aile değiliz."

"Biz köpek beslemeyen bir aileyiz," diye mırıldandı. "Ben çilekli alacağım."

"İyi seçim. Sanırım ben mango alacağım." İnliyor. "Sen hep mango alırsın."

"Bu benim favorim, evlat." Elimi yine kalın buklelerinin arasında gezdiriyorum. Bunu yapmaktan beni asla vazgeçiremeyecek, benim kadar uzun olsa bile. Annesinin de aynı bukleleri vardı.

"Bozulmadıysa, tamir etmeyin," diyor iç çekerek.
En sevdiğim sözlerden biridir.

"Aynen öyle. Ayrıca, sen de mango seviyorsun." "Evet, ama her zaman değil."

"Ben yaşıyım ve kendi yolumda ilerliyorum."

"O kadar yaşlı değilsin," diye kaşlarını çatıyor. "Mike'ın babası ellili yaşlarında!"

Homurdanıyorum. Otuz dört yaşındayken çocuğumun beni o kadar yaşlı görmemesi güzel bir şey sanırım. Ama dokuz yaşındayken, sanırım tüm yetişkinler yaşlıdır. "İnsanlar farklı yaşlarda çocuk sahibi olurlar."

"Ya da senin beni aldığın gibi farklı yaşlarda çocuklar alırlar." "Aynen öyle, evet."

Bu konuda üzgün görünmüyor. Joshua için ailesinin ölümü hatırladığı bir şey değil. Kız kardeşim ve kocasının Rocky Dağları'ndaki uçak kazasını sadece anlatılanlardan biliyor, kurtarma ekiplerinin kiralanan uçağı aradığı o korkunç günlerde hayatta olsa bile. İki yaşındaydı.

Joshua'nın evlat edinme belgelerini, ailesinin resmi olarak öldüğü açıklandıktan altı gün sonra imzalamıştım.

Central Park'ın doğu tarafındaki dondurma standına uğradık. Dairemizden sadece bir taş atımı uzaklıkta ve sık sık gittiğimiz bir yer. Bazıları bize müdavim diyebilir. Larry gibi mesela.

"Müdavimlerim!" diye sesleniyor, yaklaştığımızı görünce. "haline bak, yakışıklı adam. Baban gibi üniforma giymişsin."

Joshua dondurma kabinindeki Larry'ye bakar. "Babamın üniforması yok."

"Takım elbise neredeyse bir üniforma gibidir," diyorum.

"Evet, polis ya da itfaiyeci gibi değil.

Hayat kurtarıyorlar. Ve" diye ekliyor, "köpekleri var!"

Larry bana bilmiş bir bakış attı. Joshua'nın yavru köpek isteğini aylardır, hatta yıllardır duyuyordu. "Onların köpekleri iş köpekleri, küçük adam. Onlar teşkilatın bir parçası. Yine mi çikolata?"

"Hayır, teşekkür ederim. Benim için çilek."

"Çilek olsun." Larry benimkini sormuyor, çünkü hiç değişmiyor. Bir dakika sonra ikimizin de dondurmasının parasını ödüyorum, biri mango diğeri çilekli.

"Haftaya görüşürüz, çocuklar."

"Teşekkürler Larry," diyorum. Joshua tek bir düşünceyle dondurmasına odaklanarak arkasını dönüyor. Eve uzun yoldan gidiyoruz, göletin yanından geçiyoruz. Parktaki banklardan birine yöneldiğimde Joshua şaşkınlıkla bana bakıyor ama itiraz etmiyor.

Bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. Güzel bir sonbahar günü, çocuğumla parktayım ve elimde dondurma var.

Biraz araştırma zamanı geldi. "Karın ağrısı ne zaman başladı?"

yalamayı bıraktığında sessizlik. "Baba..." "Öyle mi?"

İç çekiyor. "Gerçekten karnım ağrımıyordu."

Gülmemek için dudağımı ısıyorum. Oğlumun berbat olduğu bir şey varsa o da sahtekârlıktır. Umarım asla büyümmez ve öğrenmez. "Oh? Ne oldu o zaman?"

Altımızdaki zemine bakıyor ve bir bacağını uzatarak serseri bir çakıl taşını tekmeliyor. "Seni aramalarını istememiştin. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Senin için asla çok meşgul değilim."

"Evi arayacaklarını ve Marianne'in gelip beni alabileceğini düşündüm."

"Marianne'in sizi okul saatleri içinde almaya yetkisi yok. Sadece aile alabilir." Okul bittikten sonra Joshua'yı Marianne ve Ryan'ın almasına izin vermek için okula feragatname imzalamak zorunda kalmıştım. John's Prep'in güvenliği de eğitimi ciddiye aldığı kadar ciddiye alması, burayı seçmemin birçok nedeninden biriydi.

Joshua sessiz, ama bu ağır bir sessizlik. Bir şey üzerinde çalışıyor ve bu her neyse, büyük bir şey. Karanlıkta bir atış yapıyorum.

"Yeni kızla bir ilgisi var mıydı? Fransız olanla mı?"

Başını sıraya yaslayarak inliyor. "Baba, çok kötü gidiyor!"
Bingo. Kolumu bankta arkasına atıp onu daha yakına
çekiyorum. "Anlat bana."

"Ondan hoşlandığımı
bilmiyor." "Mhm."

"Ona söylemeyi düşündüm," diyor ciddi bir şekilde, "ama
ya o da benden hoşlanmazsa?"

"Olabilir," diye itiraf ediyorum. "Bu her zaman bir risktir."

"Bu yüzden önce onunla arkadaş olmaya, onu tanımaya ve
en azından beni bir arkadaş olarak sevdiğini anladığımda
bunu ona söylemeye karar verdim."

"Çok akıllıca," diye yorum yapıyorum.

"Ama Dexter'in bugün ona ondan hoşlandığını söylediğini
duydum. O da ondan hoşlandığını söyledi." Omuzları öne
kırılıyor ve çilekli dondurmanın unutulmuş eline
damlamasını izliyorum.

"Oh, ufaklık. Bu berbat bir şey."

"Öyle," diyor. "Gerçekten çok çok berbat."

Uzanıp elini sildim. "Ama biliyorsun, ikiniz artık aynı
sınıftasınız. Tüm okul yılı boyunca onu tanıyacaksın, belki
gelecek yıl bile. Ve o fikrini değiştirebilir."

"Dexter berbat biri."

Dexter'in bir zamanlar evimizde bir arkadaş olarak
görüldüğünü biliyorum. Aslına bakarsanız, sanırım oynamak
için bizim eve de gelmişti ama bu yorumu kendime
saklıyorum. "Danielle fikrini değiştirebilir. Kızlar bazen bunu
yapar. Erkekler de, biliyorsun."

Karşılıksız bir aşkın iç çekişini yaşıyor. "Ama ne zaman?"

"Bilmiyorum evlat. Asla gerçekleşmeyebilir ama umudunu
kaybetmemelisin. Ne olursa olsun onunla arkadaş olmaya
çalış. Hala onu tanımak istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldanıyor.

"İyi ve komik olduğu için mi?"

"En iyisi."

"O zaman onunla arkadaş olacaksın, çünkü bu hala harika bir şey ve duygularının değişmesini umacaksın."

Bunu sindirirken sessizlik. İşi bitince banktan atlar. "Hadi eve gidelim."

"Mide ağrısı iyileşti mi?"

Gözlerini deviriyor. "Benim hiç olmadı, baba."

"Doğru." Sırtarak eşyalarımızı yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum ve bir elimi sırtına, kürek kemiklerinin arasına koyuyorum. "Kendine gelecektir."

Ama görünüşe göre aklı çoktan başka yerde. "Şükran Günü'nde ne yapıyoruz?"

"Şükran Günü için mi?"

"Maria ailesiyle birlikte Kanada'ya gidiyor. Turner büyükbabasının Martha'daki evinde kutlama yapıyor... bir yerlerde."

"Üzüm bağı," diye düzeltiyorum.

"Üzüm bağı," diye tekrarlıyor. "Ne yapıyoruz baba?"

Sorusu beni şaşırttı. Önceki yıllarda kutlamaları hep Florida'dan tatil için gelen annemle birlikte yapardık. Yemek, birkaç oyun ve televizyonda geçit törenini izlemek. Önceden bu kadarı yeterliydi.

"Büyükbabam bu yıl gelmiyor," diyorum. "Emekli topluluğundan birkaç arkadaşıyla New Orleans'a gidiyor." Bu konuda kendini suçlu hissediyordu ama sesinden gitmek istediğini duymuştum. Ona bunu yapmasını ve Noel'de görüşeceğimizi söyledim.

"Bunu biliyorum," diyor Joshua. Alçak bir çıkıntının üzerine atlıyor ve bir ayağını diğerinin önüne atarak bir sıra halinde yürümeye başlıyor. "Ama biz ne yapıyoruz? İstedığımız her şeyi yapabiliriz baba."

"Sanırım yapabiliriz. Ne yapmak istiyorsun?"

Denge için kollarını uzatarak düşünüyor. Dokuz yaşında, artık elimi tutmasına gerek olmadığını düşünecek kadar büyüdü, ama her ihtimale karşı yanında yürüyorum. "Mike'ın babası Şükran Günü için bir Aile Şirketi Günü düzenliyor."

"Bir Aile Şirketi Günü mü?"

"Evet. Büyük bir panayır gibi ve tüm çalışanlar ve çocukları için pamuk şeker olacağını söyledi."

"Mike'ın babası nerede çalışıyor?" "Coney Island."

Bu her şeyi açıklıyor. "Benim şirketim pek öyle değil."

"Şirketinizin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum," diye yakınıyor. "Birkaç hafta önce sınıfta açıklamak zorunda kaldım ve bir şeyler uydurdum!"

"Şirketleri satın alırım, çalıştıklarından emin olurum ve sonra onları satarım." Bunu ona daha önce de açıklamıştım ama bir çocuk için pek bir anlam ifade etmediğini anlıyorum.

Joshua çıkıntıdan atlar ve dizlerini bükerek düzgünce yere iner. "Şükran Günü'nde şirketiniz için ne yapıyorsunuz?"

Frederica Bilson ile yaptığım bu konuşmadan hemen sonra çocuğumla bu konuşmayı nasıl yapıyorum? Ben tatil insanı bile değilim. Ama oğlumun geniş, parlak bakışlarına bakarken, bir tatil insanı olma zamanının geldiğini biliyorum. Joshua her şeyin en iyisini hak ediyor ama o bana mahkûm ve ben de kendimi toparlamak zorundayım.

"Yeterince değil," diye itiraf ediyorum. "Benim için çok çalışıyorlar ama bunu onlara söylemedim."

Joshua, "Şükran Günü, insanlara böyle şeyler söylemek için yılın tam zamanıdır," diyor. "Geçen yıl sınıf arkadaşlarımıza onlar hakkında sevdiğimiz şeyleri içeren teşekkür notları yazdık. Belki siz de şirketinizde aynısını yapmalısınız?"

"Belki de yapmalıyım," diye mırıldanıyorum, elimi başının arkasına koyarak. "Sen akıllısın, ufaklık."

Bana baktı. "Bu yüzden karnım ağrıyor numarası yaptım. Daha önce hiç ağrımamıştı, bu yüzden ciddiye alacaklarını biliyordum."

Ben de ona gülümsüyorum. "Zekice, ama gelecekte işler zorlaştığında kaçmayacağız."

"Biliyorum, baba."

Bir saat sonra, Central Park'a bakan dairemize döndüğümüzde ikimiz de güvendeydik.

ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Konu: Şirket Şükran Günü Kutlaması

Bayan Bilson,

Bu proje için bütçeniz az önce önemli ölçüde artırıldı. Aslında o kadar önemli ki, ilk önerileriniz için hiçbir sınır yok. Belki çalışanların ailelerini de içeren bir şey?

Büyük düşün, Strait-laced.

Tristan Conway,
CEO Exciteur Global

OceanofPDF.com

FREDDIE

Ekrandaki slaytları değiştirmek için tıklayıcıya basıyorum. Yanımdaki William ve Luke yana kayarak izleyicilerimize bakıyorlar. "İşte," diyorum, "kolay karşılaştırma için üç seçenek de burada. Ne dūřündüğünüzü bize bildirmekten çekinmeyin."

Tristan ve Clive, Exciteur'ün İK ve etkinlik planlama ekibinden iki kadınla birlikte toplantı odasının diğer ucundan bize bakıyor. Tristan parmaklarını masaya vuruyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle ekrandaki slaytı inceliyor.

Sergilenen üç seçeneğin de net bütçeleri, zaman çizelgeleri ve konseptleri var. Yakındaki bir restoranı kiraladığımız şirkette bir şükran Günü yemeği. İkinci seçenek, tüm çalışanlar için eşel mobil üzerinden nakit ikramiye.

Üçüncüsü? Central Park'taki Wilshire Gardens'ı bir akşam için kiralamak, her sonbaharda birkaç aylığına kurulan eğlence parkı. Herkesin arkadaşlarını ve ailesini davet etmek... ve sonrasında bekarların gitmesi için yakındaki bir barda rezervasyon yaptırmak.

Aşırı pahalı ama Tristan'ın e-postasında özellikle aile dostu olması istenmişti. Ayrıca takma adını da eklemişti. Boğazlı. 'dan alınmış samimi

bırakmayı kararlaştırdığımız yere ve işyerine. E-postayı Luke ve William'a iletmeden ve onlara büyük oynamamız gerektiğini söylemeden önce silmişim.

Ve şimdi Tristan hiçbir şey söylemiyor.

Sadece üç seçeneğe bakıyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmış. İki yanındaki insanlar ona bakıyor. Bir kez, iki kez. Kararını bekliyorlardı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sinirlerimin belli olmasına izin vermiyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Üçüncü seçenek bu zaman dilimi içerisinde uygulanabilir mi?" Tristan soruyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Müsaitlik durumu hakkında bilgi almak için eğlence parkına ulaştık bile."

Clive kaşlarını çatar. "Maliyeti oldukça yüksek."

"Diğer ikisine kıyasla yüksek," diye itiraf ediyorum, "ancak bir mekan kiralamak açısından gerçekten oldukça uygun."

Tristan yavaşça başını sallıyor, bakışları benimkiler üzerinde. "Tamam. Üçüncü seçeneği seçiyoruz. Mükemmel sunum için teşekkür ederim."

Gözler ona çevrilir ve bir süre şaşkın bir sessizlik yaşanır.

"Efendim," kadınlardan çitlerden biri, "bu bir alacak.

Bu yılki personel bütçemizden önemli bir kesinti yapıldı."

Tristan bir el sallıyor. "Dördüncü çeyrek gelirlerimizle bunu dolduracağız. Geçen yıl yaptığımız kesintilerin moralleri bozduğunun farkındayım. Masanın benim tarafımda kaçınızın çocuğu var?"

Clive, Tristan'ın sorusunun ardındaki mantığı anlamasalar da kadınlara katılır.

"Ve hepiniz burada pek çok akşam geçirdiniz," diye devam ediyor. "Hayır, bir akşam için Wilshire Gardens'ı kiralayacağız ve şirket olarak bir Şükran Günü Aile Günü düzenleyeceğiz."

Boğazımı temizliyorum. "Mükemmel seçim efendim. Luke, William ve ben hemen planlamaya başlayacağız. Şirketin imzalayacağı kira sözleşmelerini hafta sonuna kadar hazır hale getireceğiz."

"Haklısın." Tristan konferans masasından uzaklaşır. Diğerleri de aynı şeyi yapmak için çabalıyor, notları düzenliyorlar. "O halde burada işimiz bitti. Bayan Bilson, Strateji Departmanı'na dönmeden önce sizinle konuşmak istiyorum."

Sözlerinin diğerlerinin gözlerini nasıl açtığının acı verici bir şekilde farkında olarak sertçe başımı sallıyorum. Ben dizüstü bilgisayarımın fişini çekerken William ve Luke yanımda kümeleniyor.

"Panayırı seçtiğine inanamıyorum," diye mırıldandı William, ipi sararken. "Orasının çıkmaz sokak olduğunu sanıyordum."

"Yönetim hakkında ne bildiğimizi gösteriyor," diye mırıldanıyor Luke. İkisi de bana sessizce iyi şanslar dilemeden önce omuzlarının üzerinden bakıyorlar. Kapı arkalarından kapanıyor ve meraklı bakışlı Clive odadan çıktıktan sonra sadece Tristan ve ben kalıyoruz.

Yanımdaki sandalyeyi işaret ediyor. "Wilshire Gardens kimin fikriydi?"

Masanın karşı tarafına oturdum. "Benim, efendim." "Peki bunu nasıl düşündün?"

"E-postanızda ailenizden bahsetmişsiniz. Bu civarda çocukların ilgisini çekecek ama yine de çocuksuz çalışanlar için işe yarayacak pek fazla seçenek yok." Google'da yaptığım kısa bir arama bana çok az seçenek sunmuştu ve lunaparkın tatil sezonunda şehirde olması da bizim şansımızdı.

"Öyle olduğu gibi, bu mükemmel bir öneriydi." "Teşekkür ." Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve ben boğazımı temizledim. "Pardon ama neden geride kalmamı istediniz?"

"Bu fikri ilk kimin düşündüğünü sormak istiyorum."

"Anlıyorum. Gerçi Luke ya da William beni düzeltmek için burada değilken, onların fikirlerini sahipleniyor olabilirim."

Kaşı kalkıyor. "Öyle misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Yaptığından şüpheliydim."

"Yine de... tüm bu insanların önünde, efendim. Uygunsuz bir şey düşünmeye ya da... şüphelenmeye başlayabilirler."

Tristan bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. Bunun gülmek için olduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Bu odadaki hiç kimse benim belli bir odaya üye olduğumu bilmiyor. Seninkini de kesinlikle bilmiyorlar. Nasıl şüphelenebilirler ki?"

Ellerimi önümdeki masanın üzerine düz bir şekilde bastırıyorum. "İtibarlar değerli şeylerdir. Eminim diğer stajyerler daha sonra bana özel olarak ne konuşmak istediğinizi soracaklardır ve eğer iyi bir cevabım olmazsa dedikodular yayılabilir."

Eğlencenin izleri yüzünü terk ediyor. "İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor."

"Ben de bilmiyorum ama bu gerçekleri değiştirmez."

"Konuşmayacaklar. Bundan daha iyisini bilirler." Büyük bir el sallıyor ve belki de bu onun dünyasında işe yarıyor. Güç ve prestij her şeyin üstündedir.

Benimkinde yok.

"Neden bu şirkete başvurdunuz?"

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten bilmek istediğin şey bu muydu?"

"Evet. Geçen sefer buraya gelmek için çok çalıştığınızı ve özellikle Strateji Departmanını istediğinizi söylemişsiniz. Bana nedenini söyle."

Alt dudağımı dişlerimin arasında endişelendiriyorum. Şaka mı yapıyor? Exciteur danışmanlık konusunda en iyi şöhretlerden birine sahip. Beş Büyük danışmanlık firmasına katılarak onları Büyük Altı'ya dönüştürmenin eşiğinde olan çok uluslu bir firma.

Cevap açık olmalı.

Ama bakışlarındaki yoğunluk hiç de şaka gibi değil. Bu onun geçen hafta sonu hissettiğim bir yönüydü ama onunla burada tanışana kadar tüm ihtişamıyla görmemiştim. Yakışıklı şaka yapıyor olabilir ama özünde ciddi.

"Wharton'da sınıf birincisiydim," diyorum. "MBA. Danışmanlık alanında çalışmak bir işletme mezunu için hayaldir. Başka hiçbir alanda bu kadar çok iş deneyimi elde edemezsiniz."

"Wharton?"

Başımı salladım. Ne eğitimimi ne de derslerimi finanse etmek kolay olmamıştı. "Hem lisans hem de MBA."

"Yani öğrenmek için buradasın."

"Kesinlikle öyleyim."

"Neden Strateji?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Üniversitede en sevdiğim derslerin hepsi iş stratejisi ve stratejik yönetim üzerineydi. Geleceği yaratmak için geçmişle bugünü birleştirme sanatıdır. Strateji departmanı gerçek kararların alındığı yerdir. Bu... şey. Beni bu kadar ilgilendiren başka bir alan yok."

Yavaşça başını sallıyor. "Strateji bir şirketin can damarıdır."

"Kesinlikle. Firmalar bunun sağlamlığına göre yaşar ya da ölür ve Exciteur ülkedeki en iyi kurumsal stratejistlerden bazılarına sahiptir."

"Dünyada," diye düzeltiyor.

Gülümsedim ama itiraz etmedim. Muhtemelen haklıdır.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Artık adını bilsem de Tristan Conway hâlâ o karanlık partide olduğu kadar büyük bir gizem. Geçmişini, yaşını bilmiyorum. İlgi alanlarını ve hobilerini.

"Bu da neydi?" diye sordum. "İkinci bir görüşme mi?"

Dudakları titriyor. "Stajyerlerle hiç konuşamıyorum. Bunu değiştirebileceğimi düşündüm."

"O zaman Luke ve William neden ayrılmak zorunda kaldı?" "Neden gitmeleri gerektiğini biliyorsun."

Gözlerinin cazibesinden kopuyorum, sinirlerim omurgamda dans ediyor. "Bu Şükran Günü Aile Günü bir ceza olarak başlamış olabilir," diyorum, "ama size teşekkür etmek istiyorum. Lunaparkı seçtiğine göre, bu

burada geçirdiğim süre boyunca öncülük edeceğim en büyük proje olacak."

"Ceza mı?"

"İlk e-postam için," diyorum. Bunu hatırlamak bile utanç verici ama bakışlarını kaçırmıyorum. "Belki de alıştığından daha açık sözlü olduğunun farkındayım."

Kaşları kalkıyor. "Personelimin bana doğruyu söylemediğini mi düşünüyorsun?"

"Bugün gördüklerime bakılırsa, lunapark seçeneğini tercih ettiğinizde odadaki tüm çalışanlarınız şaşırды, ancak sadece Clive şüphelerinden bahsetti... o da sadece bir kez."

"Onların endişelerini paylaşıyor gibi görünmüyorsunuz."

Nefesimi üfledim. "Burada çalışmayı gerçekten istiyorum Bay Conway. Ama sanırım o ilk e-postayla beni kovmanız için size zaten bir neden vermiştim... yine de yapmadınız. Umarım gelecekte de yapmazsınız."

"Bu büyük bir bahis," diye yorumluyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bilgin olsun, bu projeyi sana ceza olarak vermedim."

"Hayır mı?"

"E-postalarımın cevap yazan Freddie, ki bu arada hala özür dilemedi, geri adım atmayı reddetti. Fırsat verildiğinde o kişinin neler yapabileceğini görmek istedim."

Oh. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tristan başını salladı. "Senden bunu beklemiyorum."

Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve tutuyor, göz teması beni olduğum yere sabitliyor. Tıpkı partide olduğu gibi, birbirine karışan misafir kalabalığını ve zonklayan müziği yarararak beni olduğum yere mihliyordu. Bu kez aramızda sadece bir konferans masası var ve bir iğne düşse duyulacak kadar sessiz. Tekrar bulduğumda sesim zayıftı.

"Hepsi bu kadar mıydı, Bay Conway?"

Cevap vermeden önce boğazını temizliyor. "Evet. Ve eğer sorulursa, meslektaşlarınıza gerçeği söylemekten çekinmeyin."

"Gerçek mi?"

"Kazanan fikri kimin bulduğunu bilmek istediğimi söyledim."

Ayağa kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi topluyorum, onları vücuduma karşı bir kalkan gibi tutuyorum.

"Teşekkür ederim."

Parmaklarını bu konferans salonu için fazla büyük olan masaya vuruyor. Beni yutmakla tehdit ediyor. "Ve Bayan Bilson?"

"Evet?"

"Yol açtığı sorunlara rağmen, bu şirketi seçmiş olmanıza sevindim."

OceanofPDF.com

FREDDIE

"Eleanor serttir," diyor Toby bana, "ama adildir. Açık sözlülüğü genellikle en iyisi içindir. İşimi yapmamı kolaylaştırıyor."

Quentin birasına uzandı. "Conway'in yönetimi devraldığı sırada burada olmadığın için mutlu olmalısın."

"O zaman kötü müydü?"

"O zamanlar herkes kötüydü." Başını sallıyor, gözleri önündeki viski bardağının etrafındaki elimi takip ediyor. Çoğu erkek gibi ben de sipariş verdiğimde ikisi de şaşırmıştı. Onları şaşırtmayı seviyorum. Sanki içki içmek onların tekelindeymiş gibi? Lütfen.

"Devralma o kadar dramatik miydi?" Ben sordum.

Toby bir kaşını kaldırır. "Conway'le tanıştınız. Onu tüm şirketin önünde, ay sonuna kadar üç departmanda kesintiye gidileceğini açıklarken hayal edin."

Yüzümü buruşturuyorum. Tristan'ın yüzündeki kararlı çizgileri, kelimeleri duygulanmadan ya da ima etmeden söylerken kolunun hareketini hayal etmek zor değil. İnsanlara topluca yeni bir iş bulmaları gerektiğini söylemek.

"Ama şirketi daha da güçlendirdi," diye itiraf ediyor Quentin, bir elini fazla uzamış saçlarında gezdirirken. "Hata yapamazsın

piç kurusu."

Başımı sallıyorum, parmaklarım kadehimi sıkıyor. İş arkadaşlarımla iş çıkışı bir şeyler içmeyi önerdiğimde Tristan Conway'in bizi takip edeceğini düşünmemiştim. Ama işte burada, tercih edilen konu.

Toby'nin gülümsemesi genişler. "Eğlence faktöründen bahsetmiyorum bile. O binadayken asla sıkıcı bir gün olmaz. Çalışanlar koşuşturuyor."

"Yani koşuşturup duruyorsun," diyor Quentin. "Ben hayatımda hiç koşuşturmadım."

"Daha geçen hafta Clive Eleanor'la konuşmak için aşağı indiğinde seni telaşla koşuştururken gördüm."

Quentin kollarını kavuşturur. "Yeni bir gözlük almalısın."

"Bunları daha geçen ay aldım, çok teşekkür ederim." Toby bana dönüp göz kırptı. "Tasarımcı gözlükleri yarı fiyatına."

"Harika görünüyorlar," diyorum. Turuncu jantlar şık lacivert takımını tamamlıyor ve kravatındaki renklerle eşleşiyor. "Toby, bu hafta sonu bir randevun olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Umarım bu adam son eşleştiğim adam kadar berbat değildir."

"Çorap kuklası adam," diye mırıldandı

Quentin. "Çorap kuklası adam mı?"

Ben soruyorum.

Toby ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Çorap cebi adamı," diye onaylıyor ve kelimelerine öyle bir ciddiyet katıyor ki yenilgiyle ellerimi kaldırıyorum.

"Başka bir şey söyleme."

"Yapmayacağım. Bu ayrıntılar peşini bırakmaz."

Sahte bir ürperti veriyorum. "Yeni çocukla nereye gidiyorsun?"

"High Line'da yürüyeceğiz. Oraya hiç gitmedi."

"New York'ta yeni mi?" Quentin soruyor.

Toby başını sallıyor. "Eyalet dışından yeni taşındı. Zavallı adam metro hatlarını bilmiyor."

Viskimden bir yudum aldım. "Hey, ben eyalet dışındayım. High Line nedir?"

"Ah canım," diyor Toby. Quentin başını sallıyor ve birasına uzanıyor, çok büyük olan kolundan dijital saati görünüyor.

Teskin edici ellerimi uzattım. "O kadar kötü, değil mi?"

"Korkarım en kötüsü." Toby elini benimkinin üzerine koydu. "Sana şehri gezdirmeme izin verir misin? Lütfen?"

"Sakin evet deme," diye uyarıyor Quentin.

"Sessiz ol," diye karşılık veriyor Toby. "Sadece onunla alışverişe gitmeyi ve birkaç yapıcı tavsiyede bulunmayı teklif ettiğim için sinirlendi. Reddetti."

"Kıyafetlerim gayet iyi."

"Haklısın," diye onaylıyor Toby, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Öyleler."

Aralarına bakarak sırtıyorum. "İkinizin yaşlı evli bir çift gibi olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Hayır, değiliz," diye itiraz ediyor Quentin.

Toby başını bana doğru sallıyor. "Çok tatlısın ama konuyu saptırmaya çalışma. Şehre ne zaman taşındınız?"

"Bir buçuk ay önce." "Peki nerede yaşıyorsun?"

"Yukarı Batı Yakası," diyorum ama gözlerinin büyüdüğünü görünce hemen açıklıyorum. "Oh, çok küçük. En üst katta bir ayakkabı kutusu kiraliyorum sayılır. Yaşlı bir kadın bana kiraladı ve güvenilir biri olduğumu düşündü. Dürüst olmak gerekirse, burayı bulduğum için şanslı olduğumu biliyorum... şimdiye kadar ödediğim en pahalı ayakkabı kutusu olsa bile."

"Manhattan'da bir tane daha," diyor Toby Quentin'e. "Gördün mü, işte bu yüzden Brooklyn'i terk edip bize katılmalısın."

"Hayır," diyor Quentin.

"İşe gidiş gelişlerinizin ne kadar kısılacağını hayal "

"Brooklyn'in ruhu var. Alınma," diye ekliyor bana.

"Hiç alınmadı," diyorum. "mıydım?"

Ama bir tartışmaya dönüştüler ve ben bunu izleyerek sırtıyorum. Kıvılcımlar uçuşuyor. Bilmiyorum Quentin

ama eğer ... hmm.

Telefonum cebimde titriyor. Bir kere. İki kez. Çıkıyorum, tanımadığım bir New York numarası. İşten olabilir, her ne kadar bu ihtimal düşük olsa da.

"Bana bir dakika verin çocuklar," diyerek kabinden çıkıyorum.

Cevap tuşuna bastım. "Ben Frederica Bilson." "Freddie?"

"Evet, o benim." Birbirlerine sarılmış şarkı söyleyen birkaç öğrenciyi atlatıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Sizin tarafta çok fazla gürültü var."

"Evet, bunun için üzgünüm. Bana bir dakika verin..." Kapıyı çekip açıyorum ve New York'un serin havasına çıkıyorum. "Kimsiniz?"

"Tristan Conway," diye yanıtlıyor derin ses.

"Bay Conway?"

"Tam o," diye tekrarlıyor, sesi kuru. "Akşamınızı bölüyor muyum?"

"Hayır. Şey, birkaç iş arkadaşımın bir şeyler içmek için dışarıdayım. Az önce dışarı çıktım."

"Güzel," diyor.

Cevap verecek hiçbir şey bulamıyorum. Numaramı nereden bulmuş? Neden arıyor? Bir hafta önce ofisinde yaptığımız görüşmeden beri konuşmadık.

"İş için arıyorum," diyor.

"Şükran Günü Aile Günü ile mi ilgili? Çünkü hafta sonu için her şey hazır."

"Hayır, mesele o değil." Bir süre sessizlik. "Belki de bu konuyu etrafınız Exciteur çalışanlarıyla çevrili değilken konuşmanız daha iyi olur."

"Etrafım sarılmadı. Dışarı çıktım."

"Yine de bu konuşmayı kimsenin duyamayacağı bir yerde yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Eve gittiğinde beni ara."

"Sizi arayayım mı, Bay Conway?"

"Evet, bu işle ilgili Bayan Bilson, ama bence bu konuşmayı işyerinde yapmasak daha iyi olur."

Merak içimi kemiriyor. "Eve gider gitmez seni arayacağım. Ne zaman çok geç olur?"

", " diye cevap verdi. "Yakında görüşürüz, Bayan Bilson."

Sonra da telefonu kapatıyor.

Birkaç saniye boyunca telefonuma bakıyorum. Beni kovmak için arıyor olamaz, değil mi? Hayır. Onu stajımı başka bir şirkete kaydırma önerisinden de vazgeçirdiğimi sanıyordum.

İşle ilgili.

Ama bu konuşmayı ofis dışında yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Her şey mi?" İçeri döndüğümde Toby soruyor. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, Quentin'le ikisinin arasında, kabinin kendi taraflarında masumca duruyordu.

"Kesinlikle," diye yalan söyledim.

Sonunda evime vardığımda gökyüzü koyu bir gece yarısı siyahına bürünmüş, dışarıdaki kapıcıya başımla selam veriyorum. Kapıcısı olan bir binada oturuyor olmamın bana gerçeküstü gelmesinin ne zaman sona ereceğinden emin değilim.

New York artık benim evim.

Düzeltilme, diye düşünüyorum, en üst kattaki küçük stüdyomun kapısını açarken. Bu pahalı ayakkabı kutusu artık benim evim. Tek pencereden karşı binanın çatıları görünüyor. Bazen üzerlerinde güvercinler oluyor. Sürükleyici.

Yatağıma oturdum ve telefonumu çıkardım. Saat on biri geçiyordu ama bana kalkacağını söylemişti.

Tristan ilk sinyalden sonra cevap verir. "Geç saate kadar dışarıdaydın."

Ses tonundaki açık onaylamama karşısında irkildim. "Henüz gece yarısı değil, ama öyle olsaydı bu beni ilgilendirirdi."

"Yarın iş yerinde her zamanki standardınızın altında bir performans sergiliyor olabilirsiniz," diyor. "Bu da

bunu benim işim haline getir."

"Sizi temin ederim, her zaman yeteneğimin zirvesinde performans gösteriyorum."

"E-posta arayüzündeki yönlendirme ve yanıtlama düğmesini karıştırdığınız zamanki gibi mi?"

Ucuz bir atış, Bay Conway. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum ve bir nefes veriyorum. "Belki de bu hesaplanmış bir hareketti," diyorum, içtiğim viski benim adıma konuşuyordu. "Belki de bir etki yaratmak istedim. İzimi bırakmak istedim. Çoğu stajyer unutulabilir, biliyorsun. Ben onlardan biri olmak istemiyorum."

Kısa bir sessizlik ve şaşkınlık. Sonra karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ses üzerimden geçerken gözlerimi kapatıyorum. Onu Yıldızlı Oda'kanepede yanımda hayal ediyorum, yüz hatları gölge ve arzuyla işaretlenmiş.

"Unutulmaz değilsin Freddie," diye yemin eder. "Eğer bu kaderden kaçınmak senin görevinse, bunu başarmış say."

"Bu kadar kısa sürede başarıya ulaşmayı beklemiyordum."

"Ve yine de yaptın." Bir duraklama daha. "Bu gece nereye gittiniz?"

"İşe yakın bir bar."

"Eve taksiyle mi döndün?"

"Yürüdüm," diyorum parmaklarımı altımdaki kalın yorganın içine sokarak. Nasıl oluyor da burada uzanmış, onunla bu konuşmayı yapıyorum?

"Yürüdünüz mü? Barın yakınında mı oturuyorsun?"

"Evet, Yukarı Batı Yakası. İş yerinin yanındaki bara gittik."

"Yürümek her zaman güvenli değildir."

"Bu mahalle şehirdeki en güvenli mahallelerden biri.

Ayrıca, dışarıda insanlar vardı. Eve yalnız mı yürüyorsun?"

"Freddie..."

"Bay Conway."

Sesinde isteksiz bir eğlence var. "Umarım iş arkadaşlarınız sizi tatmin eder."

"Çok iyi insanlar," diyorum. "Bunun işle ilgili olduğunu söylemişsiniz, efendim?"

"Dedim. Biliyorsun, bana efendim demene gerek yok."

"Diğer çalışanlarınız da öyle."

İç çekiyor. "Haklısın. Bu arada seni bu yüzden aradım."

"Sana nasıl hitap etmem gerektiğini tartışmak için mi? Sanırım bu konuşmayı daha önce yapmıştık." Kelimeler riskli, ikimize de konuşmamamız gereken geceyi hatırlatıyor.

Tristan'ın sesi kararır. "Demek öyle," diyor. "O zaman da bir karara vardığımızı sanmıyorum."

"Seni etmek zor."

"İmkansız," diyor. "Kimsenin denemesine izin vermedim." Derin bir nefes alıyorum. "Bana neden efendim dediniz?" "İster inanın ister inanmayın, işle ilgili."

"Yani evet dediniz."

"Aynı zamanda hassas."

"Gizli bilgi mi?"

"Bir çeşit. Söylesene Freddie, bu stajın sonunda kendini nerede görüyorsun?"

"Benim hırsım gizli bilgi mi?"

"Komik," diyor ama sesindeki derin bariton gülümsüyormuş gibi geliyor. "Hayır. Kendini burada kalıcı bir işte görüyor musun?"

"Potansiyel olarak," diyorum. "Bu ihtimali göz ardı etmiyorum ve bana teklif edilseydi büyük olasılıkla evet derdim."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Bu konuşma nereye varacak?" "Sana bir teklifim var," diyor. Beynim kısa devre yapıyor.

Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamaz, değil mi? Kelimeler ağızımdan dökülürken bir elimi göğüs kemiğime bastırıyorum. "Tristan, bunu yapamam. Bunu benden isteyemezsin. Ben öyle biri değilim."

"Tanrım, Freddie, senden bunu istemiyorum. Hayır."

Kalbim göğsümde hızla çarparken yatağa geri yaslanıyorum. "Tamam."

"Bunu daha farklı ifade etmeliydim." Sinirli bir ses ve onu karşımda, elini kalın saçlarında gezdirirken görebiliyorum. "Hayır, ben olsam bunu sormazdım. Bu Strateji Departmanı ile ilgili."

"Öyle mi?"

"Sanırım bir köstebeğimiz var."

Kaşlarımı çattım. "Bilgi sızdıran biri mi?"

"Evet. Rakiplerimiz müşterilerimiz için önerdiğimiz iş stratejilerini öğreniyor ve bu sadece bir kez de olmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Benim kaynaklarım var," diyor.

"Ve bunun Strateji'den geldiğine emin misiniz?"

"Diğer olasılıkları eledim. Bu bilgilerle ilgilenen tek kişiler strateji ve yönetimdir ve bunun yönetim olmadığını biliyorum."

Yan dönüyorum. "Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Sen yenisin, bir stajyersin. Departmanınızda sizi görmezden gelmeyi düşünecek pek çok kişi olabilir."

"Teşekkürler." Ama gülümsüyorum.

"Bu onların kaybı," diyor. "Yönetimin kulağının sende olduğundan kimsenin şüphelenmeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Bildikleri kadarıyla sen ve ben Şükran Günü toplantısı dışında hiç konuşmadık."

İş arkadaşlarımla yüzleri gözümün önünden geçti. Toby. Quentin. Eleanor. Ofisimizde çalışan ve bana kibar bir baş selamından fazlasını vermeyen üç kadın.

"Birlikte çalıştığım insanlardan birinin aynı takımda olmadığını bilmek iyi hissettirmiyor."

Tristan'ın sesi derinleşir. "Biliyorum. Şirketime ihanet etme ayrıcalığı için onlardan birine ödeme yapıyorum."

"Yapacağım. Tabii ki yapacağım."

"Güzel," diyor. "Bence bunun şirket dışında kalması en iyisi."

". Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bulduklarımı size sadece telefonda mı bildireceğim?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdi. "Şirket e-posta sunucularından uzak tutuyoruz, iş yerinde bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Mükemmel," diyor. "Belki de sonunda bu piçi yakalayacağız."

"Neden ben?" diye sormadan edemiyorum. "Neden sen değil?" diye karşılık veriyor.

"Yani, bana neden güveniyorsun?"

Aramızda uzayıp giden bir sessizlik var. New York'un neresinde? Belki de sadece birkaç blok ötede yaşıyor ve tıpkı benim gibi dairesinde yalnız oturuyor.

"Hırsına güveniyorum," diyor sonunda, "çünkü onu tanıyorum."

Bastığımız yer altımda titriyor. Bu bir iltifat, ama bundan daha fazlası. Bu bir tanıma. Göğsümden sızıyor ve yayıldıkça içimi ısıtıyor. "Hâlâ ofiste misin?"

"Hayır," diyor. "Evdeyim."

"Eve yalnız mı yürüdün?"

Sesi eğleniyordu. "Hayır, yapmadım. Kendim uymadığım tavsiyeleri vermem."

"Bu alışılmadık bir durum."

"Parka bakıyorum aslında. Eğlence panayırını kurmaya başladılar."

Dairesi Central Park'a bakıyor. Bu beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. Onu tavandan tabana pencerelerin önünde dururken, bir eli pantolonunun cebinde, diğeri telefonunu kavrarken hayal ediyorum.

"İyi görünüyor mu?"

"Büyük görünüyor," diyor. "Yarın size birkaç kişinin ismini göndereceğim. Çalışan değil ama Şükran Günü Aile Günü'ne katılmalarına izin verilmesini istiyorum."

"Tabii ki. İş ortaklarınız mı?"

Sesi kuru. "Daha çok birinin iyilik istemesi gibi." "Hemen halledeceğim."

"Güzel."

İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama onun varlığı hattın diğer ucunda hissediliyor. Kapatmak istemiyorum.

Onun da bunu istediğini sanmıyorum.

Gözlerimi kapatıp itirafı içime çekiyorum. "Sana ilk e-postayı gönderdiğimi fark etmek utanç vericiydi."

Sesi yumuşar. "Anlamıştım."

"Ama biliyor musun... Ben üzgün değilim."

"Ben de değilim Freddie," diye mırıldanıyor. "Ben de değilim."

OceanofPDF.com

FREDDIE

O gün geldi.

Exciteur'de normal bir Cuma öğleden sonrası yerine ofis Central Park'a taşındı. Eleanor'u yanında sarışın bir çocukla lunaparka girerken görüyorum, pamuk şeker standını gördüklerinde kızın gözleri parlıyor.

Evet, bu iyi bir fikirdi.

Reece yanımda, "Girişte isim listeleriyle birlikte güvenlik görevlilerimiz var," diyor. Benden on beş yıl kıdemli olan Exciteur'un etkinlik planlayıcısı, üç stajyerden talimat almaktan pek memnun olmamıştı. Bunu engellemek için ona elimden geldiğince fazla yetki verdim ve önerilerinin her birini kabul ettim.

"Bu mükemmel."

"Artık her şey yolunda gitmeli," diyor. Telefonu çalıyor ve aşağıya bakıyor. "Yalnız birisi çıkışa özel araç kiralama tabelası asmayı unutmuş, şimdi de sıra var. Kahretsin..." Kararlı adımlarla patikada gözden kayboluyor.

Luke yanımda topuklarının üzerinde sallanıyor. Satış departmanında stajyer olarak çalışıyor ve sırtışı da boyu kadar geniş. "Bunu başardığımıza inanamıyorum."

"İlk etapta bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim," diyor William. "Bütün bu insanların çocukları olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Bunu nasıl yapıyorlar? Geçen hafta her akşam dokuza kadar çalıştım," diyor Luke. "Departmanımdaki diğerleri de benimle birlikteydi."

Paltomun kemerini yeniden bağlıyorum ve daha sıkı sarıyorum. Kasım sonu havasında hiç sıcaklık yok. "Şirketin bunu yapıyor olması iyi bir şey o zaman. Onlara eğlenmeleri için zaman veriyor."

Kalabalığı tarıyorum, insan sayısına hayret ediyorum. Exciteur'da gerçekten bu kadar insan çalışıyor mu? Yukarı Batı Yakası'ndaki yüksek katlı binada birbirimizin üzerine yığılmışken bunu söylemek mümkün değil.

Bakışlarım uzun boylu bir figüre takılıyor. Takım elbisesinin üzerine lacivert bir palto giymiş, boynunda gri bir fular var. Gür saçları geriye taranmış, birkaç gündür tıraş olmamasının verdiği kırıklar çenesinin köşesini belirginleştiriyor.

Hala kulağımda onun derin sesini duyabiliyorum. Vücudunun ağırlığını benimkine karşı hissedebiliyorum.

"Freddie?"

"Pardon?"

Luke bana sırtlıyor. "Orada bir an için tamamen kayboldun. Daha sonra bara gideceğin için heyecanlı mısın?"

"Um, evet. Kesinlikle." Ellerimi ceketimin cebine sokuyorum. "Ben bir tur atıp her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Sonra konuşuruz çocuklar."

Yarı boş panayırda dolanarak onu tekrar görmeye çalışıyorum. Toby ve Quentin'in yanından geçip yüzük fırlatmanın yanında şakalaşıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Tristan göze çarpacak kadar uzun... Buralarda bir yerde olmalı.

Bir karnaval oyununda köşeyi döndüm ve işte oradaydı.

Tristan Conway, bir oyun standının tezgahına yaslanmış. Elini siyah saçlı bir çocuğun omzuna koymuş. Gözlerimi kırıştırıyorum ama görüntü gitmiyor.

"Deneyebilir miyim baba?" diye sorar çocuk.

Tristan ona bir dart seti uzatır. "Dirseğini sabit tut ve balonlara nişan al."

"Biliyorum," diyor çocuk.

Tristan'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Tabii ki biliyorsun."

Oğlu, çünkü bir oğlu var, nişan alır ve ilk dartı atar. İşte o zaman Tristan omzunun üzerinden bakar. Gözlerimiz buluştu.

Yakalandım.

"Merhaba," diyor.

Yutkunuyorum. "Merhaba. İkinizi böyle pusuya düşürmek istemezdin."

"Bu bir sorun değil." Tristan çocuğa bakıyor ama çocuk derin bir konsantrasyon içinde. "Fuarda iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Gerçi tek yaptığım rezervasyon yaptırmaktı." Çarpık bir gülümseme veriyorum, zihnim hala aşırı hızda çalışıyor. Tristan Conway bir baba.

"Övgüyü kabul et," diye öğüt veriyor

bana. "Tamam."

Çocuk arkasını döner. "Tek bir tanesine bile vurmadım."

"Tekrar dene," diyor Tristan, yeni bir dart seti uzatarak. "Gerçekten nişan almaya odaklan."

Çocuk alnına düşen koyu renkli bir bukleyi geri itiyor. Onu dokuz, on yaşlarında tahmin ediyorum. "Bu sefer bir tane alacağım."

"Elbette yapacaksın, evlat." Tristan merakımı anlamış olmalı ama bir şey söylemiyor, sadece elini boynunda gezdiriyor. Çenesi gergin.

Oğlu beni görüyor ve elinde dartlarla bana küçük bir el . "Merhaba."

"Merhaba," dedim.

Tristan bana eliyle işaret etti. "Bu Frederica. Benim için çalışıyor."

"Ben Joshua," diyor oğlu kibarca. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"de memnun oldum. Dart mı oynuyorsun?"

"Evet. Balonlara vurman gerekiyor. Eğer üç tanesini vurursan, bir ödül kazanırsın."

"Ödül ne?"

Kabine dönüyor. Burayı işleten kız bir kenara çekilmiş, gözlerini telefonuna dikmiş. Ama tavan, iplerden sarkan doldurulmuş hayvanlarla kaplıdır. "Emin değilim."

Tristan duvardaki bir tabelayı işaret ediyor. "Üç vuruş ve herhangi bir pelüş hayvan seçme hakkınız var."

"Hangisini seçerdin?" Yanına yaklaşarak soruyorum. Elim cüzdanıma gidiyor, çeyreklik arıyorum. "Sanırım dev fili istiyorum."

Joshua bana utangaçlık ve sevinçle karışık bir gülümseme veriyor. "Filleri sever misin?"

"En sevdiğim hayvanlardan biridir," diyorum.

"Onları birkaç kez gördüm," diyor. "Babam ve ben geçen yıl Noel için büyükannemle Tayland'a gittik. Bir fil barınağını ziyaret ettik." Kutsal alanı büyük bir dikkatle telaffuz ediyor ve beni gülümsetiyor.

"Bu inanılmaz."

"Öyle." Duraksıyor, bakışlarını bana çevirmeden önce babasına bakıyor. "Hayvanlar arasında en iyi hafızaya sahip olanın onlar olduğunu biliyor musun?"

"Oh, biliyorum, harika değil mi?"

"En havalısı," diye kabul ediyor. "Sen de dart oynamak ister misin? Baba, biraz dart getirebilir mi?"

Tristan ağzını açıyor ama ben ondan önce davranıp cüzdanımdan iki çeyreklik çıkarıyorum. "Ben oynayacağım."

"Sanırım bu benim de yapmam gerektiği anlamına geliyor," diyor Tristan. Kabini yöneten gence el sallıyor. Benim çeyrekliklerimi kabul ediyor ama Tristan ona bir yirmilik uzatıyor. "Bize bir kova ver."

Sırıttıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Birkaç saniye sonra aramızda neredeyse sınırsız bir dart kaynağı var.

Ona kaşımı kaldırıyorum. Tristan sadece omuz silkiyor ve bir tanesine uzanıyor. "Bu iyi bir atış talimi."

Joshua nişan alır, dili dişlerinin arasında sıkılıdır. Kıl payı ıskalıyor. "Vur," diyor. "Baba, sıra sende. Kazanırsan neyi seçeceksin?"

Tristan elinde bir dart okunu tartıyor. Gözlerim çenesinin gücünü, gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz karga ayaklarını takip ediyor. Benden en fazla on yaş büyük olabilir ama yine de bu yaşta bir oğlu var. Yıldızlı Oda'da tanıştığım adamla, burada çocuğuyla konuşan adamın görüntüsünü üst üste koymak zor.

Tristan Conway, muamma.

"Bilmiyorum." Nişan alır, çenesi gerilir ve fırlatır. Bir balon büyük bir gürültüyle patlar.

"Güzeldi!"

"Teşekkürler,
evlat."

"Eğer kazanırsam, sanırım ben de bir fil istiyorum," diyor Joshua, bir darta uzanarak. "Yine de balinaların daha havalı olduğunu düşünüyorum."

"Balinalar mı?"

"Çok fazla Blue Planet izliyoruz," diye açıklıyor Tristan. Sesi derin, kontrollü... ama içinde bir utanç notası var mı?

Onu televizyon karşısında dinlenirken hayal edemiyorum, hele bir çocukla doğa belgeseli izlerken hiç. Ama bunu düşünürken bile... tam da bunu yaparken bir görüntü ortaya çıkıyor. Adam hakkındaki izlenimim yeniden değişiyor ve daha da çekici hale geliyor.

"Mavi Gezegen'i izledim," diyorum. "Harika görünüyor. Bir gün dalmayı öğrenmeyi ve sertifikamı almayı çok istiyorum."

"Sen istiyor musun?" diye soruyor Joshua. "Ben gerçekten istiyorum ki da denesin. İddiaya göre çok gencim."

"Daha çok gençsin," diyor Tristan. "Bu konuda iddia edilecek bir şey yok. Ama büyüdüğünde dalmaya gideriz."

Joshua bana "Babam ve ben seyahat etmeyi seviyoruz," diyor. "Okul tatillerimin her birinde bir yerlere gidiyoruz."

Bu konuşkan çocuğa sırtıyıyorum, ondan Tristan'a bakıyorum. Gözler aynı, ama bir çift bana açıkça ve heyecanla bakıyor, diğerleri ise temkinli gibi bir şeyle. "Senin

Sıra sende," diyor Tristan, hâlâ elimde duran darta başıyla işaret ederek. "Bakalım sende ne varmış."

Fırlatıyorum ve ıskalıyorum, ama ikinci atışımda bir balon patlıyor. Zafer işareti yapıyorum. "Biri gitti, ikisi kaldı."

Joshua bakışlarını balonlara sabitlemeden önce aramızda geziniyor. Tristan sessizce ona bir dart uzatıyor.

Hedefi...

Ve bir balon patlar.

"Evet!" Tristan'la beşlik çakıyor. "Bu harikaydı." ", " diye onaylıyor Tristan. "Bu işi gerçekten kapmışsın.

Şimdi."

Gözlerimiz Joshua'nın başının üzerinde buluşuyor. Belki o da benimkilerdeki soruları görebiliyor ama Tristan bana sadece zarif bir omuz silkme hareketi yapıyor. Balonlara geri dönüyor.

Joshua'nın annesi nerede? Tristan boşandı mı? Dul mu? Merak midemi yakıyor, onun sırlarını çözme arzusu. Joshua başka bir balona çarptı. Duyulabilir bir sesle patlıyor ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Güzeldi," diyor Tristan. "Sadece bir tane daha..."

İki deneme daha yapıyor ama üçüncüyü vuruyor. Bundan sonra ikimize de beşlik çakıyor, zıplarken bukleleri titriyor. "Başarılı!"

"Başarılı," diye yankılanıyor Tristan. "Hangi pelüş hayvanı istiyorsun?"

Joshua tavanı tarıyor. Balina yok ama bir yunus var. Fili işaret ediyor. "İşte bu."

"Gerçekten mi? İyi seçim," diyorum.

"Biliyorum," diyor, bir çocuğun üstün özgüveniyle. Mektubu kolunun altına sıkıştırıyor ve biz de genç kızı sosyal medyada gezinirken bırakarak kabinden çıkıyoruz.

Tristan bir elini Joshua'nın omzuna koyar. "Buradalar," diyor sessizce.

Joshua hareketsiz, bakışları kalabalığı tarıyor. Sıra dışı bir şey görmüyorum. Sadece etrafta dolaşan insanlar ve elinde pamuk şeker tutan bir çocuk. Uzakta, Toby ve Quentin'i bir Köstebek'in yanında seçebiliyorum.

"Oh," diyor Joshua zayıf bir sesle. "O geldi."

"Tabii ki öyle," diyor Tristan. "Hadi, onlarla konuşalım."

Ama görünüşe göre bizi çoktan görmüşler; orta yaşlı bir adam ve kadın, yanlarında Joshua ile aynı yaşlarda bir kız çocuğu olduğu halde bize doğru yürüyorlar. Kız gülümsüyor, buğday sarısı saçlarını örmüş.

"Merhaba Joshua," diyor aksanlı bir sesle. Fransızca mı?

"Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Burası babanın evi mi?"

Hiçbir şey söylemiyor. Tristan araya girerek aileye elini uzatır. "Tristan Conway, Joshua'nın babası. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diyor kadın ve kesinlikle Fransız. "Danielle'in okulundan hiçbir veliyle henüz tanışmadık."

"Hayır, insanlar kendi aralarında kalmayı seviyor. Ama eminim yakında başkalarıyla tanışmak için bir fırsat olacaktır" diyor. "Çok yakında bir kermes ya da yürüyüş olacak."

Tamam, bu benim gitmem için bir işaret. Sadece oğluyla tanışmakla kalmadım, şimdi de diğer ebeveynlerle sosyalleşmesine izinsiz giriyorum.

Dikkatli bir adım geri çekiliyorum. "Görüşürüz-"

"Dönme dolaba binmek ister misin?" Joshua Danielle'e sorar. Sesi yüksektir. "Gerçekten çok uzun."

"Oh, yapabilir miyim, anne?"

"Ben de onlarla gideceğim," diyor Tristan. "Ben onlarınkinin arkasındaki arabada olacağım."

"Neden olmasın? Sosisli sandviç standının yanında olacağız, Danielle."

Joshua bana döndü. "Sen ve baban bir arabaya, Danielle ve ben de diğerine binebiliriz."

"Ben-"

"Kulağa hoş geliyor," diye araya giriyor Tristan.

"Bununla ilgilenir misin?" Joshua doldurulmuş fili bana uzatıyor ve ben de peluşa tutunuyorum. Uzun gövde kolumdan aşağı sarkıyor. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama çocuklar

dönme dolaba doğru gidiyorlardı. Sırtımda hafif bir el ve Tristan beni onların peşinden yönlendiriyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldanıyorum. Dönme dolap o kadar yüksek değil, değil mi? Central Park'ta. Burada Six Flags'ten bahsetmiyoruz.

Bunu yapabilmeliyim.

Yapabilirim.

"Bunlar özel misafirleriniz miydi?"

"Evet," diyor. "Danielle, Joshua'nın okuldan bir arkadaşı."

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum."

Nefesi sessiz ama duyulabilir. "Biliyorum."

"Araya girdiysem özür dilerim. Anladığımı kadarıyla özel hayatınızla iş hayatınızı karıştırmaktan hoşlanmıyorsunuz."

"Hayır," diyor, "bilmiyorum."

"Anonimlik. Anladım."

Dönme dolabın mandalını açarken bana, tüylerimi diken diken eden karanlık bir bakış atıyor. Atraksiyonu yöneten adam Danielle ve Joshua'ya vagonlarına oturmalarını işaret ediyor ve çocuklar yol boyunca sohbet ederek içeri giriyorlar.

Tristan onlara, "Ben hemen arkanızda olacağım," der. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin ve arabada kıpırdamadan oturun."

"Biliyorum baba," diye karşılık veriyor Joshua.

Tristan arabamıza doğru bir kol uzatıyor. "buyurun."

Ellerim fili sıkıca kavırıyor. Bu sadece bir dönme dolap Freddie. Ve ben şahsen rezervasyon yaptırmadan önce lunaparkın güvenlik kurallarını okudum. Ne yanlış gidebilir ki?

Vagonun içine girip soğuk metal bankın üzerine oturuyorum. Tristan beni takip edip uzun bacaklarını boşluğa doğru katlarken tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Vagonun dar sınırlarında kalçası benimkine baskı yapıyor.

Görevli arkasındaki metal mandalı kapatıp geri çekiliyor. "Herkes hazır mı?"

Hayır, sanırım. Bundan nasıl kurtulabilirim?

"Evet," diye karşılık veriyor Tristan.

Mekanik aksam harekete geçiyor ve vagonumuz ani bir sarsıntıyla sallanıyor. Önümüzdeki metal çubuğu kavıyorum ve montlarımızın kalın kumaşından bile belli olan yanımdaki sıcaklığına odaklanıyorum.

"Bu gerçekten çok iyi oldu," diyor. "Harika bir iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim." Yükselmeye başlıyoruz, altımızdaki insanlar ve tribünler yükseldiğimiz her santimde küçülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Şimdi Joshua ile tanıştın."

Başımı sallıyorum, kelimelerim sıkılmış dişlerimin arasından çıkıyor. "Çok hoş biri."

Tristan boğazını temizler. "İş yerinde ailem hakkında konuşmam. Partilerde de konuşmam."

"Anlıyorum. Anonimlik ve tüm bunlar."

"Evet." Arabanın içinde kayıyor ve araba sallanıyor. Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum.

Sağ salım yere inene kadar gözlerimi açmamın imkanı yok.

"Freddie? İyi misin?" "Evet, kesinlikle."

"Tamamen beyazlamışsın." Sesi alçalıyor ve tekrar konuştuğunda kulağıma daha yakın. "Yükseklikleri sevmiyorsun."

"Hayran kulübünün bir üyesi değilim, hayır." Bir nefes al, bir nefes ver. Tek yapmam gereken bu.

"Neden benimle buraya geldin?"

Elimdeki pelüş hayvanı biraz salladım. "Oğlunuz benden filini korumamı istedi."

"Freddie..." Sesi sinirli ve çok ama çok yakın. Bakmak için gözlerimi açmak zorundayım.

Sadece birkaç santim ötemde ve kaşlarında küçük bir çatıkla beni izliyor. Gözlerine odaklanıyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Sadece panik yapmamaya odaklanmalıyım."

"Aynen öyle." Bir süre sessiz kaldı ama sonra deri eldivenini çekiştirerek çıkardı ve ellerimden birini filden ayırdı. Parmaklarını sıkıca kavıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. Teni sıcak ve benimkine karşı hafif pürüzlü, elim onunkinin içinde tamamen kayboluyor. "Sadece iki tur."

"İki mi?"

"Her yoluna girecek. Sadece nefes al, tamam mı?"

"Nefes alıyorum." Başımı koltuğa yaslıyorum ve elini sıkıca kavıyorum. "Nefes almak şu anda yapabildiğim tek şey."

"O zaman sadece buna odaklanalım," diye mırıldanıyor ama ben söyleneni yapmıyorum. Onun eline ve sesine odaklanıyorum. Derin ve sakinleştirici, koyu bir fincan espressonun içine dökülmüş ezilmiş kadife gibi.

"Konuş benimle?"

"Pekala. Demek filler en sevdiğin hayvan. Artık bunu da senin hakkında bildiklerim listesine ekleyebilirim."

"Oldukça kısa bir liste olmalı," diye mırıldandım.

"O kadar da kısa değil. Birkaç gözlem yaptım."

Kendime rağmen dudaklarım çekiliyor. "Hepsini duymak istemediğime eminim."

"Hepsi kibarca konuşmaya uygun değil. Bu yine de listeye giremeyecekleri anlamına gelmiyor. Bu zihinsel bir liste. Merak etmeyin."

"Yapmayacağım."

"Manzaranın harika olduğunu söyleyebilirim ama şu anda gözlerini açmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Daha sıkı kapatıyorum. "Yerdeymişiz gibi davranıyorum."

" yapmaya devam et."

Saçlarım esintiyle havalanıyor ve sanki yükseklikten saklanabilirmişim gibi ona doğru eğiliyorum. Hava rüzgârlıysa, en tepede olmalıyız.

Bunu düşünme, bunu düşünme, bunu düşünme.

Başka bir eldivenin hışırtısını duyuyorum ve sonra elim onun iki elinin arasında tutuluyor. Bu his beni sabitliyor. "İyisin," diyor. "Seni tutuyorum."

Derin bir nefes al. Derin bir nefes.

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Teşekkür ederim. Bu... biraz aşağılayıcı."

"Öyle değil. Ayrıca, ben olmasaydım sen burada olmazdın."

"Bu durumu daha az utanç verici yapmaz," diye mırıldanıyorum. Aksine, daha da utandırıyor. Sadece yükseklikten ne kadar nefret ettiğimi bilmekle kalmıyor, aynı zamanda onunla daha fazla zaman geçirmek için yüksekliğe göğüs gerdiğimi de biliyor. Ona sadece seni düşünmeden duramıyorum yazan bir e-posta daha göndermeli ve bu işi bitirmeliydim.

"Bununla ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Boş ver."

Başparmağı elimin arkasında küçük, sıkı bir daire çiziyor. "Joshua sana çabuk alıştı," diyor. "Ben... şaşırdım."

Sormak istediğim binlerce soru var ve odaklanabildiğim tek şey sakinliğimi korumak. "Oh?"

"Evet." Bir homurtu. "Yaşamak için ne yaptığımı anlamıyor ve acaba bugün kafasını daha da karıştıracak mı?"

Dudaklarım çekiliyor. "Girişim kapitalizmi bir çocuğa açıklanması zor bir kavramdır."

"Öyle." Sesi koyulaşüyor, kulağıma yaklaşıyor. "Neyle çalıştığımı düşünmeye çalıştığında senin tahminlerinden biri de değildi."

Yaldızlı Oda'nın anısı üzerime yıkılıyor, aynen böyle oturduğumuz, karanlık bir oyuktaki bir kanepede onun üzerine örtülmüş olduğum.

Midem sıkışıyor. "Yeterince yaratıcı değildim." "Ya da risk sermayedarı kulağa yeterince seksi gelmedi."

Yutkunuyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Hayır, bu seksi." Tam bir sessizlik.

Lanet olsun. Bir gözümü açıyorum ve onun bana kaşlarını kaldırarak baktığını görüyorum. Gözlerindeki karanlık mizahla karışıyor. "Yani bir mafya babası olmadığım için hayal kırıklığına uğramadın, öyle mi?"

"Dürüst olmak gerekirse... Exciteur'un CEO'su olduğunuzu öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradım."

Ağzı açıldı. "Öyle miydin?"

"Evet," diye mırıldandım. "Çünkü bu bir daha asla bir Yıldızlı Oda partisinde buluşamayacağımız anlamına geliyordu."

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmiş, uzun bir süre sessiz. Arkasında hareket eden manzarayı görmüyorum. Nihayet ikinci turumuzdan dönüp en altta durduğumuzda arabadaki aksaklığı zar zor fark ediyorum.

Çok fazla şey söyledim.

Ama sonra tenimde ipek gibi kayan bir şeyler mırıldanıyor, elleri ellerimi bırakıyor. "Ben de öyleydin Freddie."

OceanofPDF.com

FREDDIE

Şükran Günü Aile Günü sorunsuz geçmişti. Luke, William ve ben bunu başarmıştık ve proje yönetiminden çok etkinlik yönetimi olsa bile de gurur duydum. Kendi kendime gülümseyerek bir adım geri çekildim ve şifonyerimin üzerindeki yeni çerçevelenmiş resimleri inceledim. Büyüttürdüğüm resimler daha dün postayla gelmişti; biri büyükbabamın, diğeri de annemle babamın.

Tanıdığım en çalışkan üç insan. Ayrıca bana en çok inanan üç kişi. Exciteur'de genç profesyoneller programına kabul edildiğimi bildiren e-postayı aldığımda ailem bana bir şişe şampanya ısmarlamıştı.

Fotoğraflarının hemen yanında çerçeveli üniversite diplomam ve iş dünyasıyla ilgili birkaç kitap yer alıyor ve vinyeti tamamlıyor.

Bu benim başarı tapınağım.

Bir gün, küçük stüdyo daireme bakarken, bir daha fırını olmayan bir yerde yaşamayacağımı düşünüyorum. Sahip olduğum tek şey bir set üstü ocak, bir mikrodalga fırın ve minyatür bir buzdolabı.

O da boş.

Buzdolabının kapağını kapatıp saatime bakıyorum. Sokağın aşağısındaki şarküteri bir saat daha açık... Bu hafta dördüncü kez açmış olacağım. Yeterince utanmaz mıyım?

Kesinlikle.

Telefonum çaldığında ceketimi daha yeni giymiştim, numara tanıdıktı ve kalbim hızla çarpıyordu. Şükran Günü Aile Günü'nden beri konuşmamıştık ve onu işte bile görmemiştim. Görsem bile onunla orada konuşabileceğimden değil.

Cevap tuşuna bastım.

"Alo?" "Freddie."

"Tristan." Elim anahtarı karıştırıyor. "Nasılsın?"

Sesini mizah renklendiriyor, sanki benim normallik çabamla eğleniyor. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Mükemmel."

"Mükemmel mi? Bunu duymak harika."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Birkaç hafta önce telefonda konuştuğumuz görevinle ilgili yaptığını görmek istedim."

"Strateji Departmanındaki köstebek."

"Tam da o."

Masamdaki tek sandalyeyi çekip oturuyorum. "Henüz bir şey keşfetmedim. Yine de gözlerimi açık tutuyorum. Belki daha üst düzey toplantılara davet edildiğimde."

"Hmm. Acaba bunu bir şekilde hızlandırabilir miyiz?"

Kaşlarımı çattım. "Emin değilim... yani işimle kendimi kanıtlamak istiyorum."

"Bunu yapacağından hiç şüphem yok Freddie."

"Teşekkür ederim." Uzanıp botlarımdan birini çekiyorum. Hava daha da kötüleşti ve havadaki ısırik kışın tadına dönüştü. "Gerçekten de bazı şeylere kulak misafiri olmaya çalışıyorum. Daha ne kadar sinsi olabileceğimden emin değilim. Eğer işe bir trençkot ve üzerinde delikler olan bir gazete ile gelirim, bir şeylerden şüphelenmeye başlarlar."

Tristan'ın derin kahkahası telefonda gümbürdüyor. "Neredeyse dikkate değer bir fikir."

"Köstebek olduğumuzu bildiği için kaçabilir. Güvenlik onu takip etmek zorunda kalır."

"Ya da kadın," diye ekliyor. "Şirketim cinsiyet eşitliği konusunda kararlıdır."

"Ne kadar asilsiniz."

"Hepimiz elimizden yapıyoruz."

Dudağımı ısırıyorum, telefona gülümsüyorum. Bu şekilde aramamalıydık. Bu şekilde konuşmamalıyız. Ama yine de buradayız.

"Geçen hafta için teşekkür ederim," dedim.

"Fuarda." "Lafı bile olmaz," dedi.

Ama yapmak zorundayım. "Özür dilerim. En başta o araca binmemeliydim."

"Bunu istediğini varsaymamalıydım," diye karşılık veriyor. "Bu benim suçum, senin değil."

Bu kesinlikle benim suçum, ama konuyu uzatmıyorum. "O zaman suçu paylaşmayı kabul edelim. Cinsiyet eşitliği falan."

". Burada gerçekten bir duruş , değil mi?" "Tarih kitaplarında adımız geçecek."

Boğazını temizliyor. "En azından bu gece seni bir barda yakalamadım. Bu akşam sosyal aktivitelerin arasında mısın?"

"Her gece bara gitmiyorum," diye takılıyorum. "Sadece diğer gecelerde."

"Ah bir stajyerin dikkatsiz hayatını yaşamak."

Şapkama uzandım, karnım gurulduyordu. "Geç saate kadar çalıştım ve sonra daireme yürüyerek döndüm."

"Yukarı Batı Yakası'nda."

"Evet."

Kısa bir duraklama, sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi. Ama sonra geliyorlar. "Benim de Yukarı Batı Yakası'nda yaşadığımı biliyorsun."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. "Komşu olabiliriz."

"Olabiliriz."

"Ben de tam dışarı çıkmayı planlıyordum aslında." "Bir bara mı?"

"Hayır, bir şarküteriye. Sokağımın aşağısında en iyi pastırmalı sandviçi yapan yer var."

"En iyisi mi?"

"Evet. Aynı zamanda Çin yemekleri de sunuyorlar, bu ilginç bir karışım ama bir şekilde bunu başarıyorlar."

"Bu bölgede böyle bir yer olduğunu hiç duymadım."

"Şey, oldukça iyi," diyorum. Ve sonra, kendimi durduramadan, "Katılmak ister misin?"

Sorum aramızda havada asılı kalıyor ve yüksek sesle konuşulduğunda kulağa saçma geliyor. O meşgul biri. Bir oğlu, bir şirketi ve muhtemelen benden çok daha iyi stoklanmış bir buzdolabı var.

"," diyor. "Adresi bana mesaj at."

"Gönderirim."

"Yakında görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

Yarı korku, yarı şaşkınlık içinde telefonuma bakıyorum. Tristan Conway benimle sokağımdaki küçük, çılgınca sofistike olmayan şarküteride buluşacaktı.

Perşembe günü akşam 9'da.

Banyoya koşuyorum ve tüm gün kullandığım rimelin gözlerimin altında bıraktığı hafif lekeleri siliyorum. Hızlıca bir tutam allık sürüp, siyah saçlarımı tarıyorum... Hepsi bu kadar.

Nane şekerini unuttuğumu fark ettiğimde kapıya doğru yolu yarılamıştım. Sonunda gitmeye hazırım. Hayır, parfümü unutmuşum. Kendimi dışarı çıkabilecek kadar şık hissetmem birkaç dakikamı alıyor.

Ben geldiğimde şarküterinin dışında bekliyordu. Tuğla duvara yaslanmış, elleri lacivert ceketinin ceplerinde.

Gördüğüm manzara karşısında yutkunuyorum. Burada beni bekliyor olmasına imkan yok. Ama bekliyor.

Beni görünce başını salladı. "Freddie."

"Tristan."

"Yani burası senin gittiğin yer mi?"

Ona arpık bir gülümseme veriyorum ve arkterinin kapısını iterek açıyorum. "Denemeden eleştirme."

Teslim olmak için bir elini kaldırıyor, gözlerinde bir gülümseme oynuyor. "Yapmayacağım."

Birer pastırmalı sandviç ve paylaşmak için birer tabak patates kızartması sipariş ediyoruz. Tanıdık bereli kasiyer bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Yine mi döndün?" diye soruyor.

"Uzak duramıyorum," diye itiraf ediyorum. "oğu akşam beni kurtarıyorsunuz."

"Bizim için bir zevk." Tristan'a bir bakış fırlatır. "Arkadaşlarınızı da getirdiğinizi gördüğüme sevindim. İşimizi artırır."

"Ne zaman istersen, Kyle."

Tristan ve ben vitrinin yanındaki plastik sandalyelere oturduk. Dudaklarının kenarında bir gülümseme var, Yıldızlı Oda'daki sataşmalardan hatırladığım bir gülümseme.

"Ne?" Ben soruyorum.

Gülümseme sırtmaya dönüşüyor. "Bunu beklemiyordum." "Oh?"

"Hayır. Sen genelde çok... Dzgnsn. Kendi kendine yeten." Bir kaşını kaldırıyor. "Boğazı bağlı. Böyle bir yerin müdavimi olacağınızı düşünmezdim."

"Yani ıslah olmuş bir iyilik meleği yemek yemek için duvardaki bir deliğe gidemez mi?" Ona başımı sallıyorum ve bir patates kızartmasına uzanıyorum. "Senin gittiğin yerlere sık sık giden birinin bu kadar dar grşl olmasını beklemiyordum."

"Dar grşl." Tristan kendi kızartmasına uzanıyor, parmakları benimkilere değiyor. Bu küçük temas kolumdaki elektriğin yükselmesine neden oluyor. "Kırıldım, Frederica."

"Frederica?"

"Adın çok güzel. Neden Freddie diye çağrılmakta ısrar ediyorsun anlamıyorum."

"Freddie'yi seviyorum."

O başını sallar, eğilerek geri. Bu plastik sandalye İki metre boyundaki gövdesinin altında uğursuz bir şekilde gıcırđıyor. "Ben de öyle, ne zaman

erkek olduğunu düşünerek beni kandıramazsın."

"Aldatmaca kasıtsızdı." Pastırmamın etrafındaki kâğıdı yırtıyorum. "İşte bu, New York'un sunduğu en iyi sandviç."

Kafamı kaldırdığımda Tristan'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş bana baktığını görüyorum.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"New York'ta ne kadar süredir yaşadığını söylemiştin?" "Um, bir buçuk ay. Hayır, neredeyse iki ay oldu."

"O zaman şehrin en iyi sandviçini yargılayacak konumda değilsin." Kendi sandviğine uzanıyor. "Bu şehirde neredeyse insan sayısı kadar restoran var ve bir ton insan var, yani bu çok şey söylüyor."

Sandviçten bir ısırık alıyorum ve ağzımda tatlar patlıyor. Pastırma. Reuben sosu. Çavdar ekmeği. Peçetemle ağzımı silerken başımı ona doğru sallıyorum.

"Sakın bana züppe New Yorklulardan biri olduğunu söyleme." "Züppe New Yorklular mı?"

"Evet," diyorum. "Bir turistin hoşlanacağı her şeyi küçümseyenler."

Sandviçinden bir ısırık alıyor, bakışları benimkilerden ayrılmıyor. O çiğnerken ben bekliyorum. "İyi, değil mi?"

"İyi," diye itiraf ediyor. "Yine de şehrin sunduğu en iyi şey değil. Ve bilginiz olsun, bir turistin sevdiği her şeyi küçümsemiyorum. Sadece... onların da orada olmasını küçümsüyorum."

Gülüyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bu şimdiye kadarki en New Yorklu duygu olabilir. Şehre kazandırdıkları paraya rağmen, onları uzaklaştırmayı tercih ediyorsunuz."

"Turistler ve güvercinler," diye mırıldanıyor, bir patates kızartmasına daha uzanırken. "Her büyük şehir sakininin baş belası."

Başımı sallıyorum. "Demek sen de alaycısın. Şehirde uzun süre yaşamış olmalısın?"

"Tüm hayatım boyunca."

"Vay canına. Yerli bir New Yorklu."

"Manhattanlı," diye düzeltiyor ama bunu söylerken sırtıyor. "Statümüz konusunda çok korumacıyız."

"Ah, elbette. Benim hatam. İlk ifademde dış ilçeleri dahil etmek istememiştim."

"Hatayı görmezden gelebilirim."

"Teşekkür , Bay Conway. Çok ."

Sandviçini bırakıyor. "Bay Conway. Birkaç gün önce ben Tristan'dım."

Bakışlarının ağırlığından uzaklaşıp kendi sandviçime . Başboş bir turşu kaçmış. "Bu tehlikeye atılmış bir pozisyonu."

"Oğlumun filini koruyorum," diyor, "cehennemden gelen bir dönme dolapta."

Bir patates kızartmasına daha uzandım. "Aynen öyle. Oğlun bu gece nerede?"

"Evde."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da homurdanıyor. "Yalnız değil."

"Phew."

"Ben o kadar sorumsuz bir ebeveyn değilim." Tristan plastik sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayatında bir gün bile sorumsuz olmamış gibi görünüyor.

Kaçan bir tutam saçımı geriye itiyorum. "Yerli bir New Yorklu olarak en sevdiğin yerler nereler?"

Gülümsemesi çarpık. "İçeriden tüyolar mı istiyorsun?"

"Şehri görmek istiyorum. Nereye gitmem gerektiğini söyle." "74. 'nin sonunda küçük bir şarküteri var. Orası harika pastırmalı sandviçler sunuyor," diyor ve ekliyor, "ama garip bir şekilde Çin yemekleri de var."

"Kendine dikkat et," diye uyarıyorum onu.

Tristan'ın geniş ve sınır tanımayan gülümsemesi beni şaşkına çeviriyor. "Seninle asla alay etmem Freddie."

"Tabii ki yapmazsın." Ama başımı sallarken gülümsüyorum. "Bir Yukarı Batı Yakalı'dan tavsiye almamam gerektiğini bilmeliydim."

"Bu bölgede bir sorun mu var?"

"Kimse birbiriyle konuşmuyor," diyorum. "Kapıcı dışında apartmanımdaki tek bir kişinin bile adını bilmiyorum."

ve benim süperim."

"Orası New York." Bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar sosyal olduğunu bilmiyordum, Strait-laced."

İnledim. "Bu lakaptan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Çok yazık, çünkü gerçekten seviyorum. Gerçek senle tanışmadan önce sana kafamda böyle sesleniyordum."

Benim parmaklar sıkılaştırmak etrafında benim Sandviç. "Yani Partiden sonra beni düşündün, ha?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Beni düşündün."

"Bu konuda kendine çok güveniyorsun."

"Eee?" diye soruyor, bir kaşı kalkarak. "Öyle değil mi?"

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. Aramızdaki gerilim bir kademe daha yükseliyor, hava etrafımda titreşiyor. "Ve seninle tanıştığымda, merak etmekten kendimi alamadım..."

"Evet?" diye soruyor.

"O partilere neden gittiğini merak ediyorum."

Gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Eğlenceliler."

"Evet, kesinlikle öyleler." Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ama bakışlarını kaçırmıyorum. "Bu kadar mı yani? Eğlenceli bir eğlence."

Gözleri karardı. Sözlerimin yargılayıcı görünmesini istememiştim ama tekrar duyunca öyle olduğunu anladım. Ve belki de onu yargılıyorum. Gittiği için değil, hayır, ben de gitmiştim. Ama buna razı olduğu için. Ne de olsa otuzlu yaşlarının ortasında.

"Neyseler olar," diyor sert bir şekilde. "Bağlılık yok, bağlanma yok, taahhüt yok."

Dudağımı ısırdım. "Çok basit." "Basit," diye onaylıyor.

Oğlunu, işini düşünüyorum. Exciteur'ü olabileceğinin en iyisi yapmaya olan bağlılığını. "O halde düzgün bir şekilde buluşacak vaktiniz yok ve Yıldızlı Oda ikinci en iyi seçenek," diye özetliyorum.

"Beni tamamen , değil mi?"

Kalbim iki kez çarpıyor ama ona kendinden emin bir sırıtış atıyorum. "İnsanları okuyan biriyimdir."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman Strateji Departmanı'ndaki köstebeği bulmak senin için bir günlük iş olmalı. Söylesene Freddie," diyor patates kızartmasına uzanarak, "neden bekarsın?"

"Neden bekarım?"

"Evet. Eğer benim flört alışkanlıklarımı çözdüğünü düşünüyorsan, benim de seninkilere bakmam adil olur."

"Bu durumda, tahmin ediyor olman gerekir," diye belirttim. "Seninkini tahmin ettiğime göre."

"Hmm, doğru."

"Eşitlik ve tüm bunlar."

Kollarını masaya dayıyor. "Tanrı eşitliği unutmamızı yasaklıyor. Tamam o zaman. Seni okuma sırası bende."

"Ben açık bir kitabım."

"Şehre yeni taşındınız, bu yüzden henüz biriyle tanışacak zamanınız olmadı," diyor. "Bu mantıklı. Ama Philadelphia'da geride birini mi bıraktın?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. "Dudaklarım mühürlü."

"Yararsız," diye yorum yaptı. "Tahminimce ."

"Yapmadım mı?"

Tristan sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve benim çapraz silahlı duruşumu taklit ediyor. O daha iyi yapıyor. "Bence sen erkeklerden korkuyorsun."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Pardon?"

"Yükseklik korkusundan bahsetmiyorum. Yanma korkusunu kastediyorum. Gördüğün gibi Freddie, sanırım kontrolün sende olmasını seviyorsun."

"Öyle, değil mi?"

"Evet. Başınızı öne eğdiniz ve okula, stajlara, işinize odaklandınız. Kendinize flört için zaman olmadığını söylediniz, ama gerçek şu ki, hiç zaman ayırmadınız... çünkü bu sizi korkutuyor. Bu, kontrolün sizde olmadığı tek alan."

Ona bakıyorum, yarısı yenmiş sandviç önümde unutulmuş. Tristan zaferle ve başka bir şeyle yanan gözlerle bana bakıyor. Ruhumu en az onun sözleri kadar derinden etkileyen bir şey. Tanıma.

"Pekala," diye nefes alıyorum. "Bu oldukça iyi bir analizdi. Şimdi merak etme sırası bende... Sen de kendine aynı şeyi söylüyor musun?"

Gözleri kısılr. "Kendime ne söyleyeyim?"

"Biriyle çıkmak için vaktiniz yok. Yıldızlı Oda partileri için yeriniz olduğunu, bunun yerine enerjinizin çoğunu şirketinize ve ailenize harcadığınızı."

"Fazla zamanım yok, bu doğru."

Sonraki kelimelerim nefes nefese. "Ve yine de buradasın, bir Perşembe akşamı bir şarküteride."

"Yine de ," diye mırıldandı. "Haklı mıydım Freddie? Analizimde mi?"

"Öyle miydim?"

Dudakları hafifçe kıvrılıyor, alt yüzünü karartan saat beş gölgesiyle dolgunlaşıyor. "Bugün bir zarf teslim aldım."

"Yaptın mı?"

"Altındı."

Dudağımı ısırdım. "Ne kadar heyecan verici. Bunun ne olabileceğini merak ediyorum." "Gerçekten de harika," diye kabul ediyor. "Sanırım sende bir benzer bir tane."

Yapmamıştım. Gerçeklik anı, olasılık anı.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bu sefer hiç alamazsam hiç şaşırmam."

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden?"

"Kurallara biraz... aykırı bir şey yapmış olabilirim."

"Bu da ne, Strait-laced? Söyle bana."

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, geçen sefer aldığım davetiye eski kiracıya gönderilmişti."

Dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Frederica Bilson." "Gittim, gördüm, fethettim."

"Geldim," diye düzeltiyor. "Geldim, gördüm, fethettim. Ve sen kesinlikle geldin."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum, ona bakamıyorum.

Tanrı'ya şükür şarküteride sadece biz varız. "Tanrım, Tristan." Kahkahası utanmazcaydı. "Demek bir Yıldızlı Oda partisi. etmeliyim ki bu benim size bakış açımı zorluyor." "Müthiş. Artık lakabı bırakabilir miyiz?"

"Hayır," diyor. "Bir stajyerin maaşıyla üyelik için nasıl ödeme yaptığınızı merak ediyordum... bu yüzden bu bilmeceyi çözüyor."

"Hiç ödeme yapmadım."

"Sonuçta bir güzellik üyesi," diye düşünüyor. "Peki... şu şekilde ifade edeyim. Eğer bir davet alırsanız, gidecek misiniz?"

Ona bakıyorum. Sanki cevabım meraktan başka bir şey değilmiş gibi, alıştırılmış bir rahatlıkla beni izliyor. Ama gözlerinde tam olarak maskeleyemediği yakıcı bir ilgi var.

Gidiyor.

Ve benim de gidip gitmeyeceğimi soruyor.

İçimdeki arzu seliyle midem bir beklenti yumruğuna dönüşüyor. Ateşle oynuyoruz ve ben her zaman dikkatli oldum. Her zaman doğru olanı yaptım.

Ama şimdi yanmak istiyorum. "Sanırım gideceğim," dedim ona. "Eğer bir davet alırsam tabii."

"Bildiğim iyi oldu," diyor gülümseyerek. "Belki seni orada görürüm."

"Belki yaparsın... Tristan."

FREDDIE

Birkaç gün sonra işten döndüğümde kalın, altın rengi bir zarf beni bekliyor. Paspasımın üzerinde zararsız bir şekilde duruyor. Daha önce olduğu gibi, üzerinde adresim yazılı. Daha önce olduğu gibi, adım yazmıyor.

"Vay, vay... Bakalım bu sefer benim için ne saklıyorsun?" diye mırıldanarak parmağımla kesip açıyorum. Bunun için kâğıt kesmeyi göze almaya değer. Kalın kart stoğuna basılmış bir davetiye çıkarıyorum.

Bana gönderilmiş.

Ben, yani Frederica Bilson. Rebecca Hartford değil.

Davetiye hâlâ elimdeyken mutfak sandalyeme çöküyorum. Bu Tristan'ın işi olmalı, öyle olmalı. Benim için ücreti o mu ödedi? Seçici kurula torpil mi yaptı?

Gözlerim davetiyenin geri kalanını tarıyor.

Frederica Bilson,

Aralık ayındayız ve tatiller . Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz... bir sürü hediye paketi ve

Yay bağlama. Ya da çözme. Hangisini tercih ettiğimizi biliyoruz.

Önümüzdeki Cumartesi günü Winter Hotel'de bize katılın. Akıllı telefonunuzu ve çekingenliğinizi kapıda bırakın ve unutmayın, anonimlik dünyayı para birimidir.

,

Yaldızlı Oda

Sanki davetin kendine ait bir kalp atışı var ve benimki kadar hızlı çarpıyor. Gözlerimi kapattığımda Tristan'ın yüzünü görüyorum, geçen hafta loş ışıklı şarküteride karşımda otururken bana baktığı gibi. Derin, mavi gözler. Kalın siyah saçlar. Kare çenesi boyunca iki günlük sakal. Onunla tekrar yatma fikri midemi sıkıştırıyor. Bu sefer birbirimizi tanıyacağız. Yaldızlı Oda'nın sınırları dışında kim olduğumuzu.

Ve hala birbirimizi seçiyor olurduk.

Küçük odamdaki şifonyere, başarı mabedime bakıyorum. Büyükbabam. Ailem. İş kitaplarım ve diplomam.

Bir patronla yatmak hiçbir zaman yapmak istediğim bir hareket olmadı. Bir zamanlar bunu yapan kadınlara gülmüştüm, küçümsemiştim.

Ve yine de buradayız.

Tristan haklıydı, kibirli piç, biriyle çıkmaktan korktuğumu söylediğinde. Her nasılsa zayıf noktamı bulmuş ve sanki sadece bakarak içimi dışımı biliyormuş gibi oraya baskı uygulamıştı. Hayatımda hiçbir zaman kendime güvenmeyi başaramadığım tek alan bu. Çabanın başarı ile ilişkili olmadığı, A almak için çalışamayacağım ya da iyi bir performans değerlendirmesi almak için uzun saatler çalışamayacağım bir alan.

Parmaklarım hala elimde olan davetiyenin etrafında sıkılıyor.

Belki de artık korkmuyorumdur.

Bağcıkları çözme zamanı.

Cumartesi günü geldiğinde, geçen sefer yaptığım gizli-elit-seks-kulübüne gidiyorum düşünüyorum tekrarlardım. Tıraş oldum. Ovalandım. Hayatımla ilgili kararları düşündüm. Saçlarımı kuruttum.

Üzerimdeki elbise geçen seferki kadar açık değil... ama daha dar. Tenime ikinci bir elbise gibi yapışıyor, koyu kırmızı renkte. Philadelphia'daki arkadaşlarımla aldığım bir elbise, kız arkadaşlarınızın bunu almalısın dediği türden! Ama işe ya da barlara giderken kesinlikle giymemelisiniz.

Görünüşe göre şimdi tam da bunun için bir fırsatım var.

Tam kar yağmaya başladığında Kış Otel'i'ne varıyorum. Karanlık gökyüzünden nazikçe düşen taneler, cennetten gönderilmiş kristaller gibi kaldırıma savruluyor. Eldivenli elimle birkaç tanesini yakalamak için dışarıda duraklıyorum. Karı her zaman sevmişimdir. İyiye işaret olmalı.

Asansör on üçüncü kata sorunsuz ve kesintisiz bir şekilde çıkıyor. Her geçen katta gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Asansörleri nasıl fethedeceğimi öğrendim. Philadelphia bana bunu öğretti ama yine de her seferinde küçük bir zihinsel engelle karşılaşıyorum ve dışarı çıktığımda rahat bir nefes alıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor takım elbiseli, şık giyimli bir kadın. Blazer ceketinin altına hiçbir şey giymemiş, açık V'si göğüslerini düzgünce kapatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum davetiyemi uzatarak. Göz gezdirirken gülümsüyor.

"Hoş geldin, Frederica. yanında mı?" Debriyajımdan çıkardım. "Yanımda."

"O zaman gitmeye hazırsın. Keyfinize bakın." Örtülü bir perdeyi geri çekiyor ve Winter'ın büyük balo salonuna adım atıp bir çöküş dünyasına giriyorum.

Telefonumu görevliye uzatıyorum, numaralarımı alırken ona zar zor bakıyorum. Çünkü balo salonunun ortasında dev bir podyum var ve üzerinde ipek ve incilerle örtülü kadınlar yürüyor... ve başka hiçbir şey yok. Konuklar podyumun etrafında kaynaşıyor, alkışlıyor, ıslık çalıyor. Ben izlerken, bir konuk bir sanatçı tarafından yukarı çekiliyor ve adımlarını bozmadan onlara katılıyor, podyumda yürürken elbisesini çıkarıyor.

Hoparlörlerden aynı kalın, nabız gibi atan ritim yankılanıyor ve burun deliklerim tütsü kokusuyla doluyor.

"Şampanya?"

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldanarak garsonun tepsisinden bir flüt alıyorum. Sersemlemiş bir halde, uzun boylu, geniş omuzlu, hiç konuşmamam gereken bir adamı aramak için partinin içinde ilerliyorum.

Onu göremiyorum.

Kanepede oturan bir kadın gezinen bakışlarımı görüyor. Bana sırtlıyor ve elini partnerinin saçlarında gezdiriyor. Adamın eli kadının bacaklarının arasında geziniyor.

"Bize katılır mısın, tatlım?"

"Teşekkür ederim ama yanımda biri var." "Onu da getir," diye mırıldanıyor.

Tanrım. "Belki sonra, teşekkür."

Gülümsüyor. "Keyfine bak o zaman. Gevşe."

Haklısın. Ona başımı sallıyorum ve barı aramak için dökümlü bölmelerin etrafından dolanarak ilerliyorum. Taburelerde birkaç kişi oturuyor ama çoğunlukla boş.

Tristan da burada değil.

Özel odalardan birinde çoktan kaybolmuş muydu? Parti daha yeni başladı.

Barın yanına oturup bacak bacak üstüne atıyorum, kırmızı kumaşın nasıl yukarı kaydığını yakından fark ediyorum. Bakışlarım çeşitli soyunma aşamalarında yürüyen insanların üzerinde geziniyor, iç çamaşırılı kadınlar takım elbiseli erkeklerle karışıyor. Köşede duran ipek peştamallı bir görevli bana üstünkörü bir bakış atıyor ve gülümsüyorum. Güvenlik, tıpkı Tristan'ın işaret ettiği gibi.

Keşke burada olsaydı.

Yarım saat sonra garsona bir kadeh şampanya daha getirmesini işaret ediyorum. Bu hareketi kırk dakika sonra tekrarlıyorum.

Hala Tristan yok. Telefon da olmayınca, sahnedeki giderek daha şehvetli hale gelen performansı izlemekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Bir bakıma, onları sadece alkışlayabilirim, çünkü onların yaptıklarını yapabilmemin hiçbir yolu yok. Onlarca ve onlarca insanın izlediği, ipekten tavana çırılçıplak asılı haldeyken zevk almak... Hayır.

Ama Tristan yok.

Gömleksiz barmen barın öbür ucundan bana bir içki uzatıyor. Kollarını dayayıp bana sırtlıyor. "Buraya ilk gelişin mi?"

Acınası görünüyor olmalıyım. "Aslında ikincisi."

Gözlerinde nazik bir bakış var. "Anlıyorum. Özel birini görmeyi umuyorsun."

Kaşlarımı çattım. "O kadar belli mi?"

"Çünkü bunu daha önce de gördüm, sevgilim. İkinci kez gelenler genellikle ilk gecelerini tekrarlamak isterler. Ama konuklar değişir ve değişim konukları da değiştirir. Birçoğu buraya yeni partnerler bulmak için gelir... eskileri tekrarlamak için değil."

"Yine de burada olacağını söyledi." Ama bunu söylerken bile kelimelerimin inceliğini duyuyorum. Sesim barda ekilmiş biri gibi çıkıyor. Tristan'ın bana davetiye getirdiğini, bunu tekrarlamak için onun da benim kadar heyecanlı olduğunu varsaymıştım... ama burada değil. Ya da buradaysa bile başka biriyle meşgul, dikkati dağılmış durumda.

Bardağıma bakıyorum. "Haklısın," diyorum barmene. "Muhtemelen ikinci kez içen biriyim."

Gülümsemesi genişler. "Bu konuda kendini üzme. Burada eğlenmek isteyen pek çok insan var."

"Eminim vardır," diyorum, şimdiden erkeklerden aldığım birkaç ilgili bakışı düşünerek. Hiçbiri benimle konuşmak için yanıma gelmemiştii - Yıldızlı Oda'nın ilk kuralı işliyordu. Yüksek bar taburesinden kayıyorum. "Moral konuşması için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, güzelim." Bana salladı. "İyi eğlenceler."

Bana verdiği içkinin içindekileri geri fırlatarak odaya son bir kez göz gezdiriyorum. Cin tonik boğazımdan aşağı inerken yanıyor. Yanı başında öfkeyle öpüşen çifti görmezden gelerek masanın üzerine atıyorum ve koridorlara doğru ilerliyorum.

Bir açık kapı ortaya çıkar... Tanrım. Hayır, hayır, neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Eğer bunların arkasında Tristan varsa, onu görmek istemiyorum. Bu beni öldürür. Acı veren yüksek topuklu ayakkabılarım beni doğrudan çıkışa yönlendiriyor. Birkaç saniye sonra telefonumu ve paltomu almış, aceleyle asansöre doğru ilerliyordum.

Boş bir hayal, işte bu. Burada olsaydı bile... o zaman ne olacaktı? O hala benim patronum. Exciteur'un CEO'su, daha yaşlı, daha tecrübeli, daha zengin. Bir baba. Böyle bir kulübe sık sık gelen biri. Dün geceyi yatağымda Gilmore Girls'ün eski tekrarlarını izleyerek ve mikrodalgada çikolata ve şekerleme ısıtarak s'mores yaparak geçirdim.

Ne düşünüyordum ki?

Küçük daireme geri döndüğümde, taşındığımdan beri ilk kez eve dönüyormuşum gibi hissettim. Dışarıdaki şehri, baştan çıkarıcı şeyleri, hayal kırıklıklarını dışarıda bırakmak. Ayakkabılarımı çıkardım ve dar kırmızı elbisemi çekiştirdim, çekiştirdim, çekiştirdim. Eşofmanımı ve eski tişörtümü giydim. Tam yatağıma oturmuş, başımı ellerimin arasına almıştım ki telefonum bir mesajla çaldı.

Aklımda tek bir düşünce var.

Tristan arıyor, nerede olduğumu soruyor. Tristan, gelemediğini açıklıyor.

Öyle değil.

Luke: Hey, takım lideri. Bugünlerde bir kahve içelim ve sana New York'u göstereyim ister misin?

Cevabı yazarken parmaklarım hafifçe titriyor. Korkmuyorum, diyorum kendime. Sadece yolumu biliyorum. Ve bu benim yaşımdakilerle, belki de farklı bir departmanda stajyer olanlarla, şirketin başındakilerle değil.

Çok isterim! Yarına ne dersin?

OceanofPDF.com

TRISTAN

Kahve acı ve çok sıcak, boğazımı yakıyor. Midemdeki kıskançlık çukuruna hiçbir şey yapmıyor. Bu hissetmeye hakkım olmayan bir duygu, hissetmek için hiçbir nedenim olmadığından bahsetmiyorum bile ve amacı olmayan şeylerden nefret ederim.

Ama kontrol edemediğim şeylerden daha çok nefret ediyorum.

Dün yağan kar henüz dinmemiştii ama Central Park'taki ağaçların üzerinde hafif bir tozlanma vardı. Joshua ve ben parkta bir saat geçirdikten sonra Larry's'de zorunlu bir mola verdik. Bizim evde dondurma için asla çok soğuk olmaz. Ve tüm bu süre boyunca Frederica'yı aramanın akıllıca olup olmadığını tartışıyordum.

Dün gece Yıldızlı Oda'ya gitmiş miydi?

Elim kahve fincanının etrafında sıkılaşıyor. Öyle olsaydı ne yapabilirdim ki? Ona kişisel bir davetiye almak için bir iyilik yapmışım ve bu davetiyeyi, kendini beğenmiş bir Wall Street bankeriyile yakınlaştın diye vermemiştim. Hayır, orada olmayı planlamışım.

Joshua'nın geceyi vaftiz annesinde geçirmesi gerekiyordu. Ama onun çocuklarından biri mono hastalığına yakalanmıştı, bu yüzden oyun randevusu iptal edildi. Linda'nın da programında olduğu gibi, hem hizmetçime hem de dadıma hafta sonu için izin vermişim. Bu da benden başka kimsenin kalmadığı anlamına geliyordu.

"Baba?"

İçimdeki acıyı yuttum. Onun yerine çocuğumla bir akşam geçirmiştim, pizza sipariş edip kâğıt oynamıştım ve harikaydı.

"Evet?"

Joshua kuyruklu piyanonun yanından geçti ve pencerelerin yanında yanıma geldi. Piyano kız kardeşime aitti. Joshua haftalık piyano derslerini sevmiyor ama henüz bırakmasına izin vermedim. Jenny de onun yaşındayken piyano derslerinden nefret ederdi.

"Tahmin et ne oldu?"

diye sorar. "Ne mi?"

"Marianne bu akşam lazanya yapıyor."

Sırıtiyorum, saçını okşuyorum. "Ona kibarca sordun mu?"

"Sormama gerek yoktu." Büyükannesinin hediyesi olan balina desenli eşofmanlarının içinde küçük bir dans yapıyor. "O teklif etti. Sanırım yarın okulda sınavım olduğunu biliyor."

"Programın buzdolabının üzerinde, yani o biliyor. Ve sen harika olacaksın, evlat."

"Biliyorum," diyor, biraz fazla hızlı. "Çok pratik yaptık."

"Kesinlikle . Tekrar üzerinden geçmek ister misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Yemekten sonra son bir kez daha yaparız o zaman." Onu yatak odasına kadar takip ettim ve yatağının üzerindeki dev dünya haritasına baktım. Bu benden bir doğum günü hediyesiydi. Birlikte, ziyaret ettiğimiz yerlerin üzerini çizmiş ve hâlâ yapılacaklar listesinde olan yerleri daire içine almıştık.

Ben ve kız kardeşim arasında dünyevi olan Jenny'ydi. Sydney'de bir değişim yılı fırsatına atlayan, ailemizin isteklerine karşı gelerek beş ay boyunca Güneydoğu Asya'da sırt çantasıyla gezen kişi. Benim aklım rakamlarda ve okuldaydı, sonra da iş hayatındaydı. Seyahate ya da eğlenceye zamanım yoktu.

Bu değişti. Joshua on sekiz yaşına geldiğinde, eğer benim söz hakkım olursa, annesinin sevdiği yerler de dahil olmak üzere dünyayı görmüş olacak.

"Şükran Günü fuarından beri Danielle ile konuştun mu?"
Ona sordum.

"Evet," diyor en son Lego setinin yanında bağdaş kurup otururken. Daha karmaşık yapılara geçiş yaptı ve her birinin parçaları artık binlerle ifade ediliyor.

"Ve?"

"bize ait olmasının harika olduğunu düşündü. Sizin eğlence panayırınız olup olmadığını sordu," diyor gülerek.
"Ona hayır dedim."

"İkinizin de eğlenmesine sevindim."

Halının üzerine uzanıp gözlerini tavana dikeyor. "Geçen gün sınıfta en sevdiği insanlardan biri olduğumu söyledi."

"Öyle mi? Joshua, bu harika."

"Evet," diyor bir bacağını havaya kaldırarak. "Ama Maria'nın en sevdiklerinden biri olduğunu da söyledi. Ve Turner ve Dexter."

Sırıtişımı gizlemek için elimi ağzımın önüne koydum.
"Mhm."

"Demek bir tek ben değilim." Gözlerini kapatıyor. "Baba, şu anda bunu konuşamayız. Sınavıma hazırlanmalıyım."

", . Sadece merak ettim."

"Hep merak ediyorsun," diye suçluyor beni ve şimdi gülmek zorundayım. Ben de yıllardır ona bunu söylüyorum, bana cevaplaması giderek imkânsızlaşan on beş soru sorduktan hemen sonra.

"Seni yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ," diyor. "Yemekte konuşuruz."

Bunu söylemek o kadar genç işi ki, oturma odasına döndüğümde hâlâ kendi kendime kıkırdıyorum. Mutfaktan Marianne'in lazanyasının kokusu geliyor, et, domates ve peynir.

Elim cebime gitti. Telefonuma. Düşüncelerim. Joshua'nın dağıtması olmadan, zihnim kendi yolunu buluyor.

Freddie'ye ve dün geceki yaraya. İçimde kaynayan kıskançlığı bastırmanın tek bir yolu olduğunu biliyorum.

Yazmamalıyım elbette. Frederica Bilson ile etkileşimin neden iyi sonuçlanmayacağına dair bir kitap yazabilirim. O sadece bir stajyer değil, aynı zamanda gözlerini kendi kariyerini oluşturmaya dikmiş aç bir stajyer. Ben de Jenny ve Michael'ın kazasından önceki, ilişkilerin kolay ve eğlenceli olduğu genç adam değilim.

Yine de kıskançlık devam ediyor.

Joshua yattığında, artık tanıdık gelen numarayı çeviriyorum.

Sonsuza kadar süren dört sinyalden sonra telefonu açıyor. "Merhaba." "Freddie."

"Strateji Departmanındaki köstebek hakkında daha fazla bilgim yok," diye beni bilgilendiriyor.

Kendime rağmen eğlenerek bir nefes veriyorum. "Hayır, bunu yapmanı beklemiyordum."

"Tamam o zaman." Soru, yıpratıcı sessizlikte asılı kaldı. Ne için arıyorsunuz, Bay Conway?

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diyor. "Rahatlatıcı bir hafta sonu geçirdim."

Rahatlama kelimesini duyunca dişlerim gıcırıyor.

"Sokağın aşağısındaki şarküteride buluşalım mı?"

"Pardon?"

"Görünüşe göre o sandviçler şehirdeki en iyi sandviçlermiş. Canım bir tane çekti."

"Neden?"

"Açım," diyorum. Ben . "Bay Conway..."

"Benimle tanış, Freddie."

"Eve yeni döndüm ve bütün gün dışarıdaydım."

bir hayır değil ama evet değil. "O zaman acıkmış olmalısın. Eğer doğru hatırlıyorsam, pastırma en sevdiğin yemektir."

İç çekti. "Beş dakika içinde orada olurum."

Bu küçücük, isteksiz Evet.yatıştırırve
alevler içinde karnım. Ona
sorarken gözlerinin içine bakmalıyım.

d n hakkında. Neden orada olamadığımı açıkladığımda. Paltomu askılıktan alıp, Marianne'in yarınki kahvaltayı hazırladığı mutfağa giriyorum. "Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum, sokağın hemen aşağısında."

"Pekala, efendim."

"Joshua uyanırsa ya da bir şeye ihtiyacı olursa beni ara." "Ararım."

Şarküteri bir hafta önce olduğu gibi neon ışıklarla cafcacflı bir şekilde aydınlatılmıştı. Binlerce kez önünden geçmiş ve hiç aklıma gelmemiş olmalıyım, evimden sadece iki blok ötede.

Hemen sokağın aşağısında olduğunu söylemişti.

Yani Freddie'nin sık gittiğim kulübe sızması yeterli değıl. Benim şirketimde çalışmaya başlaması bile yeterli değıl. Ayrıca evime on dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyor ve şimdi, öyle görünüyor ki, zihnimde kira ödemeden yer işgal ediyor.

Bu da demek oluyor ki, lanetlendim.

 lk ben geldim, bu yüzden binaya yaslanıp çevredeki sokakları tarıyorum. Onu görmem uzun sürmedi. Bej rengi paltosu kıvrımlı vücudunu sıkıca sarmış, koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyor. Kırmızı dudakları ve beni gördüğünde kısılan keskin gözleri.

"Geldin," diyorum.

"Israr ettiniz," diyor.

Neredeyse boş olan şark terinin kapısını iterek açıyorum.

"buyurun."

Tezg hın arkasındaki adama gülümseyerek bir gazozdan başka bir şey sipariş etmez. O da gülümsüyor, aşık olmuş.

Sipariş sırası bana geldiğinde bu ifade kayboluyor. "Kahve, eğer varsa. Sade olsun."

"Hemen geliyorum."

Freddie daha önce olduğu gibi pencerelerin ve havada uçuşan kar tanelerinin hemen yanındaki aynı masaya doğru ilerliyor. Siyah deri eldivenlerini  ıkarışını izliyorum, ince, uzun parmaklı elleri soda kutusunun etrafını sarıyor. Görüş

aklıma başka görüntüler getiriyor, üzerinde durmasam daha iyi olacak anılar. Elinin bana sarılması gibi.

"Beni neden aradın?"

"Seni görmek istedim," dedim. Gerçek bu.

Freddie pencereden dışarı bakar. "Dün seni görmedim."

Bu yüzden Yıldızlı Oda'ya gitmişti.

Gitmişti ve beni arıyordu.

"Gelemedim." Sesimdeki pişmanlığı duyabiliyor mu?

"Ben de düşünmüştüm, evet."

Plastik sandalyede arkama yaslanıyorum, elim yanımdakinin üzerinde. "Ama sen katıldın?"

"Bana kendi davetiyemi almak için bu kadar zahmete girdikten sonra, bunu nasıl geri çevirebilirdim?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Çok fazla sorun olmadı."

Bakışları önündeki teneke kutuya dönüyor ve içimden bir soru fırlıyor, tedbirsizce ve durdurulamaz bir şekilde. "Biriyle mi tanıştın?"

"Birkaç kişiyle tanıştım," diye mırıldanıyor.

Kıskançlık içimi sımsıkı sarmış, midem bulanana kadar sıkıyor. "Birkaç kişi mi, Strait-laced?"

Gözleri yukarı kayıyor ve benim bakışımı fark edince . "Oh, öyle değil, aptal. Birkaç kişiyle konuştum. Çoğunlukla barmenle."

"Birkaç kişiyle konuştun."

"Evet." Kollarını kavuşturuyor. "Başka bir şey olup olmadığını mı merak ediyorsun? Biriyle yatıp yatmadığımı mı?"

Bakışlarını kel bir şekilde karşılıyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Ve sormaktan daha iyisini bilmelisin. Yıldızlı Oda'da olan orada kalır. Bunu bana öğretene sendin."

"Biliyorum." Dişlerimi sıkarak konuşmak zor ama başarıyorum. "Ayrıca sormaya hakkım olmadığını da biliyorum."

"Hiç," diyor. "Eğer bu kadar endişeliyseniz, gelmeliydiniz."

"Bir şey çıktı."

"Evet, öyle demiştin." Elleri masaya dayıyor ve öne doğru eğiliyor. "Bu gece de gösterdiğin gibi numaram sende var. Partiden önce herhangi bir zamanda mesaj atıp gelmeyeceğini bildirebilirdin."

Bu düşünce aklıma gelmemiştir. Mesajlaşmayı sevmem, onunla hiç mesajlaşmadığımızdan bahsetmiyorum bile. Ama işte burada, ona haber vermediğim için kızgın.

Demek ki beni beklemiş.

O kulüpte oturmuş ve beni beklemişti. Barmenle konuşmaya bile başvurmuştu. Bir kadının beni beklediği fikri.

"Kimseyle yatmadın," diyorum, artık haklı olduğumdan emin bir şekilde. Freddie gözlerini deviriyor ama ben devam ediyorum. "Özür dilerim. Haklısın ve sana haber vermeliydim."

Avuç içleri aramızdaki masanın üzerine düşüyor, aralarındaki soda kutusuna dokunulmuyor. "Bunu takdir ederdim, evet."

"Seni bekletmek istememiştin. Aksine, geceyi senin yaptığın her şeyi hayal ederek ve her geçen dakika daha da mutsuzlaşarak geçirdim."

Homurdanıyor, plastik masanın üzerindeki elime bakıyor. Kendisinininkinden sadece birkaç santim uzakta. "Bu enerji kaybı gibi görünüyor."

"Öyleydi."

"Neden gelmedin?"

Onun için uzak bir sorun gibi görüldüğünü kabul ediyorum, bekâr ve genç olduğu için. Kendi hayatından kilometrelerce uzakta. "Oğlumun yatıya kalması gerekiyordu ama iptal edildi. Bakıcı bulmak için zaman yoktu."

Freddie'nin gözleri yumuşar. "Oh.

Anlıyorum." "Yine de çok sinir bozucu."

"Daha çok parti olacak," diye mırıldanıyor ve bu onay vücudumun gerilmesine neden oluyor. Ona şeyler, onun bana yapmasına izin vereceğim şeyler. Bakışlarım koyu kırmızı rujuna .

"Bugün neler yaptın?"

Bakışları tekrar pencereye, ötesinde dönen kara kayıyor.
"Bir arkadaşımın şehri gezmeye çıkmıştım."

Ve tam kıskançlığı aştığını düşündüğüm anda, kükreyerek geri geliyor, istenmeyen bir arkadaş olarak. Böyle bir şey hissetmeyeli yıllar olmuştu. "Nereye gittin sen?"

"Önce Met'e gittik, sonra Tribeca'da bir yerde akşam yemeği yedik. Sıra vardı. Görünüşe göre çok popüler."

"Medusa mı?"

"İşte o, evet." Profilden bakıldığında yüzü çarpıcı. Etrafındaki her şeyi yargıliyormuş gibi hafifçe kalkık bir burun, ama testi geçerseniz gülümsemeye ve gülmeye hazır dolgun dudaklar.

"Şehirde arkadaş edinmene sevindim."

Bakışları benimkilere dönüyor. Artık düşmanlık yok, kahverengi gözleri yumuşak. "Aslında, sanırım bu bir randevu olabilirdi."

Kadın beni öldürmeye mi çalışıyor? Bilinçli bir düşünce olmadan kaşlarım çatılıyor. Tabii ki çıkıyor. Kadın on üzerinden yirmi puan.

"Oh?" Sesimi sıradanlaştıarak soruyorum. İşte dünya, oyunculuk yeteneklerim. "Nasıl geçti?"

"En başta bunun bir randevu olmasını istediğimden emin değilim." Başını sallayarak ellerine bakıyor. "Sana biraz kızgındım ve erkeklerden korktuğumu söylediğini düşünüyordum. Kontrol edemediğim şeylerden. O yüzden bana sorduğunda evet dedim."

Gözlerim açılıyor. Farkında olduğunu sanmıyorum ama dürüstlüğü nefes kesici ve en az kendisi kadar güzel. "Kendini test etmek mi istedin?"

"Sanırım öyle, evet. New York'ta kimseyi tanımadığımdan ve arkadaş edinmek istediğimden bahsetmiyorum bile."

"Beni tanıyorsun," diyorum. Çatık kaşları beni gülümsetiyor ve bir elimi kaldırıyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Sanırım ben gerçekten sayılmıyorum?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor. "Alınma ama ısıtıcım bozulursa ve kapıcım cevap vermezse seni yardım için arayacağımı sanmıyorum."

"Yapabilirsin, biliyorsun. Sadece birkaç blok ."

Bana attığı bakış, saçmaladığımı düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. "Ben bir ayakkabı kutusunda yaşıyorum."

"Yani? Bu tamiratı daha zor değil, daha kolay hale getirmeli," diyorum. Sanki bariz bir noktayı kaçırmışım gibi başını sallıyor. Kollarımı masaya dayıyorum. "Arkadaş olabiliriz Freddie."

"Sen benim patronumsun. Teknik olarak patronumun patronusun." "Elbette, ofis dışında da arkadaşız. Ben de öyle düşünmüştüm.

bir veriydi."

Gülümsemesi genişler. "Arkadaşlar."

"Arkadaşlar," diye kabul ediyorum. "Yani sana New York'u gezdirecek ya da seni Met'e götürecek birine ihtiyacın olursa bana sorabilirsin. Seni Medusa'daki kuyruktan geçirebileceğimden bahsetmiyorum bile." Hiç boş zamanım olmamasına ve olan zamanımı da oğluma ayırmama rağmen, bu inanılmaz sözler dudaklarımdan dökülüyor.

"Bugün bir randevum olduğunu söylediğim için mi?" "İkisinin birbiriyle ilgisi yok."

"Doğru." Gülüyor ve başını sallayarak kara buklelerinin kar ve rüzgârdan birbirine dolanarak uçuşmasını sağlıyor. "Seni tanımasam kıskanıyorsun derdim, Tristan."

"Ben asla bu kadar alçalmam," diyorum. "Bu duygu bana göre değil."

"Tabii ki öyle. Çok mu yaygın?"

"Hem de çok."

Öptüğümü çok iyi hatırladığım dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Artık gayri resmi olarak arkadaş olduğumuza göre, senin hakkında bilmek istediğim bir sürü şey var," diyor.

Tavandaki neon ışıklara bakarak inliyorum. "Şimdiden pişmanlık duyuyorum."

"Kolay başlayacağım, merak etme. Beni büyülüyorsun." Sesindeki samimiyet beklenmedik bir şekilde

çatlaklarımdan. "Bana neden Yıldızlı Oda'ya gittiğini söyle."

"Sana zaten söyledim."

"Gerçeğin tamamı değilmiş gibi hissediyorum."

Bakışlarımı tekrar ona, mizah ve samimiyetle parlayan gözlerine yöneltiyorum ve kendimi soruya cevap vermeyi düşünürken buluyorum. Vereceğim yanıt beni en iyi şekilde resmedecek bir yanıt olmasa bile.

Masamızın yanındaki bir gölge beni durdurdu. "Üzgünüm çocuklar ama birkaç dakika içinde kapatıyoruz."

"Oh," diyor Freddie kaşlarını çatarak, sanki benimle daha fazla konuşmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi.

Buna izin veremeyiz.

"Haber verdiğiniz için teşekkürler," diyorum çalışana. "O zamana kadar çıkmış oluruz."

"İyi geceler." "Sana da,"

der Freddie.

O gittikten sonra uzanıp Freddie'nin gazoz kutusunu kaldırdım. Dolu. "Daha tadına bile bakmadın."

"Dikkatim dağılmıştı."

Hala dolu olan kendi paket kahve fincanımı kaldırıyorum.

"Ben de öyleydim."

Hemen anladı. "Bunları atmak yazık olur."

"Bu gerçekten israf olur. Ve ben her türlü israfı ortadan kaldırmaya kararlıyım."

Gülümsemesi genişliyor. "Verimlilik konusunda son derece kararlısınız."

"Bu böyle devam edemez." Sandalyemi geriye itip kahve fincanımı aldım ve Freddie'ye eldivenlerini uzattım. "Bana ayakkabı kutunu göster, yolda içeriz."

Gözlerindeki heyecana rağmen nefesi kesiliyor. "Sana yaşadığım yeri göstereyim mi?"

"Eğer bir gün ısıtıcınızı tamir , nerede olduğunu bilmem gerekecek, değil mi?" Kapıyı iterek açıyorum ve içeri soğuk bir rüzgâr giriyor. "Önden buyur, Frederica."

OceanofPDF.com

TRISTAN

Kahve soğuk ve hiç temizlenmemiş bir French press'in dibi gibi tadı var ama içkilerimizi bitirmenin bahanesi gerçekmiş gibi içiyorum. Kar taneleri Freddie'nin siyah saçlarına takılıyor.

"Bu gerçek gibi gelmiyor," diyor. "İkimiz, ayakkabı kutusu daireme doğru yürüyoruz."

Hem hırslı ve zeki hem de samimi ve utangaç olduğu için ona lanet olsun. Biriyle ya da diğeriyle başa çıkabilirim, ama ikisiyle birden? Bir erkeğin yüzleşmesi gerekenden daha fazlası.

"Biz arkadaşız ve bu dostça bir şey. Burayı nasıl buldun?"

Sodasından bir yudum alıyor. "Dairenin sahibi olan kadın birkaç kat aşağıda oturuyor. Sanırım eskiden çocuk bakıcılarının, sonra da hizmetçilerinin yaşadığı yerd. Şimdi yalnız, kocası öldü ve çocukları da yok. Wharton'dan bir arkadaşım Columbia'da lisans eğitimi alırken orada yaşıyordu."

Başımı salladım. "Seni ev sahibiyle o mu görüştürdü?"

Freddie sıcak bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "Geraldine çok sevimli. Kolay kolay güvenmez, bilirsiniz, bu yüzden sevdiği biri tarafından kefil gösterilmem ona yardımcı oldu. Sonra tanıştık ve o da benden hoşlandığına karar verdi."

"Yaşlı kadınları etkilemek için mükemmel bir aday gibi görünüyorsun, Strait-laced," diyorum. "Yaldızlı Oda hakkında bir şey bilmiyordur umarım?"

"Tanrım, hayır. Ve biz içerideyken sakın bundan bahsetmeye kalkma."

"Seni gözetlediğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır, ama risk almak istemiyorum."

Yukarı Batı Yakası'ndaki herhangi bir konuta çok benzeyen gri taşlı bir binanın önünde duruyoruz. Freddie kapıcıya başıyla selam verdi. O da başıyla karşılık veriyor ama bana iyi bildiğim bir bakış atıyor. Bu, bir doz "kendine dikkat et" ile birleşmiş, "bana yeni geldin" bakışı.

Yani Freddie, şarküteride çalışan adam ve Exciteur'deki stajyer arkadaşlarının yanı sıra onu da etkilemeyi başarmış. Şaşırmadım, çünkü işte buradayım, elimde bitirmeye can attığım soğuk bir kahveyle onun dairesine gidiyorum.

"En üst katta oturuyorum," diyor asansörlerin yanında duraksayarak. "Bir pencerem var ama hiçbir şeyi görmüyor. Birkaç çatı, sağlam bir tuğla duvar ve güvercinlerin tünediği birkaç yeri saymazsanız."

"Sayılırlar," diyorum. "Brick'e bakmak... ilginç." "Yalancı," diyor, peşimden asansöre doğru adım atıyor ve üst düğmeye basıyor. Elleri önünde kenetleniyor ve ben izlerken kaskatı kesiliyor. Bakışları monitörde yer değiştiren numaralara sabitleniyor.

Ah. Yükseklik korkusu.

"Nerede yaşadığını yargılayacak değilim," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Eğer endişelendiğin buysa."

Bakışları değişmiyor ama gülümsüyor. "Eminim yapmazsın. Daireniz Central Park'a bakıyor, değil mi? Bunu telefonda söylediğini hatırlıyorum."

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama bir tuğla duvar için Central Park nedir ki? Sadece birkaç ağaç. Daha önce görmediğim bir şey değil."

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "Tuğlanın aksine."

"Ne derler bilirsiniz, bir ağaç gördüyseniz hepsini görmüşsünüzdür," diyorum, asansör salyangoz hızıyla yükselirken onun dikkatini dağıtmak için konuşuyorum. "Ama tuğlalar... sonsuz nüans var. Renkler. Dokular. Boyutlar."

Asansör paneline bakma yarışına ara verip bana eğlenen bir bakış attı. "Bu bir çeşit fetiş mi, Tristan?"

Gülümsemem çarpık. "Oh, eğer konuşmak istersen-"

Asansör inler ve aniden durur. Işıklar pes etmeden önce bir, iki kez yanıp sönüyor. Zifiri karanlık bizi yuttu.

Freddie çığlık atmıyor ama ona doğru gelen soluk sesi öylesine dehşet dolu ki içgüdüsel olarak ona doğru ilerliyorum.

"Sorun ," diyorum. "Biz iyiyiz."

"Bu gerçekleşiyor olamaz." Sesi kontrolünü kaybetmeme çabasıyla titriyor. Elim koluna dolanıyor, paltosu parmaklarımın altında yumuşacık.

"Nefes al, Freddie. Nefes al. olacağız."

Derin, ürpertici nefesler alıyor. Ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum ve sanki sadece dokunuşumla onu sabitleyebilecekmişim gibi içe doğru bastırıyorum.

"Nefes alıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Tristan, sanırım panik atak geçirmek . Her an bir ip kopabilir ve aşağıya düşebiliriz-"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Böyle bir şey olmayacak. Ne olacak biliyor musun?"

"Ne?" diye nefes alıyor.

"Burada oturacağız ve kapıcınızla birlikte bakım servisini arayacağız. Bunu hemen tamir edeceklerdir." Çelik duvara uzanıyorum ve sonra ikimizi de yavaşça yere çekiyorum. O da akıcı bir hareketle beni takip ediyor.

Sonra yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey yaptım, ama burada sadece ikimiz varız ve onun sığınağına bakılırsa

Nefes alıyor, kırılıyor. Ben de onu kollarıma çektim.

"Nefes al, Freddie. Derin derin al, derin derin ver."

Titriyor ama dediklerimi yapıyor, kendi abartılı nefeslerime uyuyor. Bir kolumu omuzlarına doluyorum ve saçları burnumu gıdıklıyor.

"İyi olacağız," diyorum. "Asansör yeni görünüyor. Eminim otomatik alarm çoktan verilmiştir."

Asansördeki panelin ışığı yanmıyor. Alarm düğmesine basmak muhtemelen hiçbir işe yaramaz. Belki de bir elektrik kesintisidir? Freddie'nin elleri ceketimin bağını sıkıca kavlıyor, kenarlarından kıvrılıyor.

"Kapıcınızın numarasını biliyor musunuz?"

Başını sallıyor ama birkaç nefes daha aldıktan sonra konuşuyor. "Sanırım telefonumda."

"Onu arayacağım."

"Tamam. Bana bir dakika ver."

Onu tutuyorum, ellerimi kollarının üzerinde gezdiriyorum, sonra o sakinleşip cebine uzanıyor ve bana telefonunu uzatıyor. Telefonunda onu bekleyen bir bildirim var. Bir mesaj.

Luke: Bugün harika vakit geçirdim Fred. Umarım gelecek hafta sonu da sana etrafı gezdirmeme izin verirsin.

Sinir bozucu mesajı tıklayarak uzaklaştırıyorum -şimdi sırası değil Tristan- ama isim zihnime kazınıyor. Rehberinde gezinirken Kapıcı Tom'u buluyorum ve ara tuşuna basıyorum. Hoparlörü açıyorum.

"Ben Tom," diyor bir ses. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu Tristan Conway ve Frederica Bilson. Biz Birkaç dakika önce binaya girdik ve şu anda asansördeyiz. Aşağı yukarı

On üçüncü kat. Tüm ışıklar sönmüş ve panel aydınlatılmamış."

"Kahretsin," diyor Tom ve profesyonellikten uzak olmasına rağmen ona hak veriyorum. "Hemen bir teknisyen çağıracağım. İkiniz de endişelenmeyin. Bu daha önce de oldu."

O zaman daha önce tamir edilmiş olması gerekirdi diye düşünüyorum. "Bekleyeceğiz. Lütfen gelişmelerden bizi haberdar edin."

"Elbette efendim. Sizi hemen çıkarırız." Kısa bir duraklama. "Bayan Bilson'la her şey yolunda mı?"

Başını omzumdan kaldıran Freddie boğazını temizliyor. "Ben iyiyim Tom."

"Güzel. Tamam o zaman. Sıkı durun," der ve telefonu kapatır.

Freddie'den nefes nefese, korkmuş bir kahkaha yükseliyor. Yüzünü göremiyorum ama tepkisini anlamak için buna ihtiyacım yok. "Sıkı otur," diye hırıldıyor.

Kolumu aşağı kaydırıp beline doluyorum, paltosunun kalınlığından bile belli oluyor. "Adamı duydun. Buraya gel."

Yaklaşıyor. "Öleceğimizi düşünmüyor musun?"

"Yok," diyorum. "Azıcık bile değil. Tekrar nefes alalım, tatlım."

On uzun, yavaş nefes boyunca birlikte nefes alıyoruz, elim tüm bu süre boyunca durgun vuruşlarla sırtının alt kısmında geziniyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Daha iyiyim." "İyi," diye mırıldanıyorum.

"Altımızdaki yüz metrelik düşüşe değil, sana odaklanıyorum."

Elim saçlarının dibini okşuyor, kalın teller tenimi gıdıklıyor. "Bana odaklan o zaman."

Boğazını temizliyor. "Biraz konuşabilir misin?"

"Tamam," diyorum sesimi yatıştırmaya çalışarak. "Daha önce beni tanımak istediğini söylemiştin. Sana anlatabileceğim pek çok şey var, biliyorsun."

Sessizliği bana devam etmemi söylüyor, ben de öyle yapıyorum, elim saçlarını düzeltmek için kalkıyor. Avuçlarımın altında ipek gibi. "Ben bu mahallede doğdum ve büyüdüm. Aslında sadece birkaç blok ötede. Yaşamak başka bir yer yok, kalıcı olarak değil. New York benim evim."

"Güvercinlere ve turistlere rağmen," diye fısıldıyor.

"Onlara rağmen," diye katılıyorum. "Belki de bu şehirdeki tüm tuğlalar beni cezbediyordur."

Espriyle bir kez homurdanıyor, küçük bir zafer. Bacaklarımı önümde uzatıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "En sevdiğim dondurma aroması mango."

"Mango mu?"

"Evet. Mango sorbe, aslında."

"Bu alışılmadık bir şey."

"Gördüğüm kadarıyla, tüm kurabiye hamurunu ve naneli çikolata parçacıklarını geri kalanınıza bırakıyorum. Bu bir kazan-kazan durumu. Bakalım daha neler var..." Aklımdan kendimle ilgili herhangi bir şey geçiriyorum, dikkatini bana ve şu anda oturduğumuz yükseklikten uzak tutmaya yetecek kadar ilginç olabilecek herhangi bir şey. "Bana neden Yıldızlı Oda partisine sordun, sana daha önce cevap vermiş olmama rağmen."

"Gerçek cevap," diye mırıldanıyor.

"Doğru. Gerçek cevap." İç çekerek başımı arkamızdaki çelik duvara yaslıyorum ve içimi döküyorum. "Son on yılda, bana yaklaşan belli bir kadın türüne alıştım. Doğum günlerinde, Sevgililer Günü'nde ve Noel'de tasarım çantalar bekleyen, evlilik sözleşmesinden bahsedildiğinde tüyleri diken diken olan."

Joshua ve işim yüzünden çok fazla kişiyle çıkmadım. Üvey anneye dönüşmeyi düşünebileceğim hiç kimse yoktu, hatta bu görevden zevk alacağını düşündüğüm çok az kişi vardı. Joshua, kalmak için bir sebepten ziyade beni ve servetimi elde etmenin talihsiz bir sonucu olurdu.

Ama Joshua hiçbir zaman talihsiz bir sonuç olmadı. Bana doğal bir şekilde gelmemiş olabilir ama cesedimi çiğnemedi asla bir yük olduğunu hissetmeyecek.

Freddie'nin okşayan parmakları sessiz kaldığımı fark etmemi sağlıyor. Göğsümdeki elini kendi elimle , parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Her neyse. Gilded Room'da tanıştığım kadınlar kim olduğumu bilmiyor, en azından çoğunluğu. Biri benimle konuştuğunda, beni param için istemediklerini anlıyorum."

Freddie yüzüme bakıyormuş gibi elimi sıkıyor. Belki de bakıyor ama ikimizin de bir şey göremeyeceği kadar karanlık. "Ama seni sadece vücudun için istiyorlar," diye fısıldıyor. "Bu daha mı iyi?"

Elimi kolunda gezdirip yanağını avucumun içine alıyorum. Yanağı ıslak ve başparmağımla karanlıkta panikle dökülen gözyaşlarını temizliyorum. "Öyle," diyorum. "Belki çok az, ama daha iyi. Nasılsın tatlım?"

"Bir arada tutmak."

"Biraz daha nefes almamızı ister misin?"

Başını sallıyor ve on nefeslik bir tur daha yapıyoruz. Yavaşça ve emin adımlarla nefes alıp veriyoruz. Elim saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "İyi olacağız Freddie. Uzun süreceğini sanmıyorum."

Bana bunu söylemiyor, onun yerine titriyor. "Üşüdün mü?" diye soruyorum.

"Sadece korku. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum."

Hay sikeyim. Gerçekten korkmasını istemiyorum ama dikkatini dağıtmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. "Aptal değilsin," diyorum ona.

"Ama öyle olduğumu biliyorum, çünkü ortada gerçek bir tehlike yok. Ve şimdi beni böyle görüyorsun." Nefes alış veriş hızlanıyor, göğsümdeki elleri sıkılaşıp pençelere dönüşüyor.

"Hey, biz arkadaşız, değil mi? Ben buradayım ve hiçbir yere gitmeyeceğim. Sadece bana odaklan."

"Deniyorum," diye fısıldıyor ama hâlâ kollarımda titriyor. Karanlıkta yüz ifadesini göremiyorum ama nefes alış verişindeki artan paniği duyabiliyorum.

Ben de başını geriye yatırıp başparmağımla dolgun dudaklarını okşuyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Ağzımı onunkinin üzerine eğdim.

Dudaklarımız yumuşaklıkta buluşuyor, korku güçle buluşuyor. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve ona rahatlık, istikrar vermeye çalışıyorum. Aklını panikten uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Onun yerine beni içine çekiyor.

Ağzı bir nefesle açılıyor ve ince parmakları saçlarımın arasına giriyor. Çekiştirerek omurgamdan aşağı ürperti gönderiyorlar. Yıldızlı Oda'da onu öpmek en tatlı şarabı içmek gibiydi. Burada, karanlıkta o viski ve yakıyor.

Dudakları açılıyor ve dilimi alt dudağının üzerinde gezdirerek teklif edilen şeyi alıyorum. Nazikçe.

Kucağıma tırmanarak karşılık veriyor.

Ellerim kalçalarına kayıyor, o bana sarılırken ben de onu kavriyorum. Karanlıkta, birimizin nerede bitip diğerimizin nerede başladığını bilemiyoruz ve onu sanki mevcut tek ışıkmiş gibi öpüyorum.

Sanki bana güveniyormuş gibi beni öpüyor. Sanki şu anda benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi. Parmaklarım kalçalarına gömülüyor, paltosunun kumaşı yerine pürüzsüz teninin temasını arzuluyor.

Tüm vücudum ihtiyaç içinde geriliyor.

Ellerini boynumun arkasına kilitliyor ve biri bana böyle sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, sanki şu anda bana ve sadece bana ihtiyacı varmış gibi. Dişleri alt dudağımı sıyrıyor ve kıkırdıyorum, avuçlarım sırtına yaslanıyor. Yani sert oynamak mı istiyor?

Ani ışık kapalı göz kapaklarıma vuruyor. Başımı Freddie'ninkinden kaldırıp parlaklığa karşı gözlerimi kırptırıyorum.

Panelden kesik bir ses yankılanıyor. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı çok özür dileriz. Asansörün kısa süre içinde tekrar hareket etmesini sağlamalıyız."

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum.

Hat kapanıyor ve dikkatimi hâlâ bacaklarıma sarılmış olan Freddie'ye veriyorum. Gözleri kırmızı ve ıslak, dudakları

ve ikincisinin benim yüzümden olduğunu biliyorum. "Nasılsın?"

"Güzel," diyor ama gözlerindeki hüznü bakış gitmiyor. Ellerimi onunkilerin üzerinde yumuşatıyorum ve ceketimdeki ölümcül tutuşu gevşetiyorum.

"Ayağa kalkalım."

Bana bunu önerdiğim için deli olduğumu düşündüğünü belli eden bir bakış atıyor ama kolumu beline dolayarak kalkmasına yardım ediyorum. Asansör hafif bir sarsıntıyla hareket etmeye başladığında sallanıyoruz.

Yüzünü ceketime gömüyor, ben de bir elimi sırtında gezdiriyorum. Asansör en üst katta yumuşak bir şekilde durana kadar tekrar tekrar. Dar koridora çıkarken kollar birbirine dolanıyor ve acele ediyor, sonra Freddie'nin eli benimkini buluyor ve beni sondaki bir kapıya doğru çekiyor. Anahtarlarını çıkarırken elleri titriyor, ben de anahtarları ondan alıp kapının kilidini açıyorum.

Her yeri titriyor. Küçük stüdyosunun ortasında duraklıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Ses çıkmıyor ama omuzları titriyor.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı ona doladım. "Artık iyisin," diyorum ona. "Evindesin."

"Bu çok aptalca," diyor hıçkırıklar arasında. "Özür dilerim Tristan, bilmiyorum..."

"Bu aptalca değil. Stresli bir durumdu ve şimdi bitti. Tabii ki buna tepki veriyorsun." Odada bir kanepa arıyorum ama yok, sadece odanın bir köşesine sıkıştırılmış bir yatak var. Gri bir örtü ve renkli yastıklarla özenle dekore edilmiş.

Bizi ona doğru çekiyorum ve birlikte batıyoruz, o hala kollarımda.

"Değilsin," diye suçluyor.

"Tepki vermiyor muyum?" Elimini saçlarında gezdiriyorum, küçük stüdyonun tavanına bakıyorum. Yatak onun gibi kokuyor, çiçek parfümü ve şampuan kokuyor ve kadın

bana yapışıyor. Kesinlikle tepki veriyorum. "Ben öyle demezdim. Hoş bir deneyim değildi."

Kollarımda titriyor. "Bundan sonra sadece merdivenleri kullanacağım."

"On dördüncü katta oturuyorsun."

"O zaman sanırım çok iyi bir forma gireceğim."

Kıkırdıyorum, parmaklarımı beline doluyorum ve sakinleşirken onu tutuyorum. Ağlaması başladığı kadar hızlı bir şekilde azalıyor, artık korkunun değil serbest bırakılan gerginliğin bir sonucu. Başını ellerinin arasına alıp bana baktığında ağlaması tamamen kesiliyor.

Başparmağımı yanağında, hafifçe bulaşmış maskarasının üzerinde gezdiriyorum. "İyisin," diye mırıldanıyorum.

Gülümsemesi küçük ama gerçek. Gözlerinde eğlence izleri oynuyor. "Benim hakkımda böyle düşünmeni hiç istemezdim."

"Seni istediğim gibi düşünebilirim," diyorum. "Karar vermek sana düşmez."

Hafif kahkahası soluk soluğa. "Doğru."

"Ve yükseklik korkun senin hakkında daha az düşünmeme neden olmadı, eğer endişelendiğin buysa." Parmaklarım kulağına doğru kayıyor, çenesinin pürüzsüz kenarını izliyor. Teni parmaklarımın altında ipek gibi. Hayır, bu sadece onu benim için daha insani yaptı, gerçek ve yanılabilir ve tatlı ve incelikli, hırslı ateşe karşı koymak için kırılganlıkla.

Ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Freddie elime doğru eğildi ve gözlerini kapattı. "Ne yapacağını nasıl bildin?"

"Ne yapmalı?"

"Beni sakinleştirmek için" diyor. "Daha önce insanları panik ataktan kurtarmak için konuştunuz mu?"

Elim yanağından kayıyor. "Eskiden kız kardeşimde vardı."

"Oh, anlıyorum." Bana özür dileyen bir gülümseme veren Freddie yataktan kalkıyor ve gözlerini ve burnunu silmek için bir mendil alıyor. Ayakkabılarını tekmeliyor ve bej rengi elbisesini silkererek çıkarıyor.

Ceket. Balıkçı yaka bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon vücuduna, biçimli kalçalarına ve basenlerine, belinin kıvrımlarına yapışıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ama faydası yok, çünkü yatağa bana doğru yerleşiyor. Eli göğsümde, bacağı benimkinin üzerinde, sanki hep böyle yatıyormuşuz gibi.

"Eskiden mi?" diye soruyor. "Onları nasıl durdurdu?"

Tavana bakıyorum. "Birkaç yıl önce öldü." "Oh. Tristan, üzgünüm, bu konuyu açmak istememiştin."

"Bilemezdin."

"Yine de. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," diyorum. Ceketimin düğmeleri açık ve parmaklarıyla tenim arasında gömleğimin kumaşından başka bir şey yok. Gözlerimi kapatıyorum. "Yine de panik atak geçirmesini engellemek için kimseyi öpmedim."

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyor. Boynuma doğru verdiği nefesin sıcaklığı bedenimi geriyor. Parmak uçlarımdan dudaklarımdaki karıncalanmaya kadar her yerde onun farkındalığı var. Parmaklarım kazağının yukarı kalktığı çıplak tenin üzerinde geziniyor. "Oldukça işe yaradığını söyleyebilirim."

"Eğer iltifat arıyorsan, bunu benden bulamazsın" diyor. Ama yüzünü boynuma yaslayarak öyle bir hareket yapıyor ki, kelimelerle anlatılamayacak kadar gurur verici.

Elim kazağının altından kayıyor, avucum sırtının alt kısmına değiyor. Bir, iki kez parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Freddie boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Sütyeninin kopçasını sıyrıyorum ve omurgasının uzunluğunu izliyorum. "Freddie..."

Dudakları hareket etmeye devam ediyor, çenemin kenarını izliyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluyor. Tadı tatlılık ve rahatlık gibi, içten teşekkür ve ben-istiyorum gibi. Ben de onu öpüyorum, ağızlarımız buluşuyor. Yumuşak başlayan öpücüğün tutuşması hiç zaman almıyor. Elim onun koyu renk saçlarına dolanıyor.

Freddie ağızımın içinde inliyor, öpücüğe öyle bir güvenle teslim oluyor ki beni paramparça etmekle tehdit ediyor. Bu çok değerli. Kayıyorum, onu geriyorum. Onun

Koyu renk saçları altımızdaki yorganın üzerinde güzel bir vahşi doğa görüntüsü oluşturuyor ama gözlerinden başka yere bakamıyorum.

Arzu ve güven taşırlar, geçici ve harikadırlar.

Elleri beni tekrar aşağı çekiyor ve ona havadan, hayatın kendisinden daha çok ihtiyacım varmış gibi öpüyorum, çünkü öyle hissediyorum. Dünkü yakın görüşmeden sonra, kıskançlık, asansör, onu kollarımda titreyerek tutmak - onu benim yapma arzusu neredeyse her şeyi tüketiyor. Teninin tenime değmesini ve inlemelerinin kulağımda olmasını istiyorum.

İşte tam da bu yüzden yapamam. Yanaklarında kurumuş gözyaşları varken, adrenalın ve korku hâlâ vücudunda titreşirken olmaz. Öpücüklerimi dudaklarından boynuna kaydırıyorum, kazağını tekrar karnının gergin bölgesine doğru indiriyorum.

Sinirli bir iç çekişle bana dönüyor ve ben de ona sarılıp alnından öpüyorum. Uzun bir süre böyle yatıyoruz.

"Ne yapacağız Tristan?" diye soruyor sonunda. Ben de aynı şeyi merak ediyorum. "Bilmiyorum." "Kimsenin bunu öğrenmesine izin veremeyiz."

"Biliyorum." Gözlerimi sımsıkı kapadım, damarlarımda hâlâ canlı olan uyarılmayla savaşıyordum.

Freddie derin bir nefes alır. "Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım. Ve hâlâ yapmam gereken çok iş var. İlerlemek için CEO ile yatan bir stajyer olamam."

Son derece makul kelimeler kesildi. Haftalardır bildiğim şey bu. Yaşayacağı o kadar çok şey var ki, benim gibi birini içermiyor.

"Benim de kontrol sahibi olmaya ihtiyacım var Freddie, ama seninleyken hiçbir şeyim yok."

Tekrar konuştuğunda sesinde teslimiyetçi bir gülümseme var. "O zaman kendimizle ne yapacağız?"

"Arkadaş olacağız," diyorum elimi saçlarında gezdirirken ve bu kelimedenden nefret ederken. "İş dışında. Belki sadece uzaktan... ama arkadaş olacağız."

"Arkadaşlar," diye tekrarlıyor, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi. Acaba o da benim kadar acı buluyor mu?

OceanofPDF.com

FREDDIE

Zayıf yönlerimi iyi biliyorum, nerede kırıldığımı ve kırıldığımı biliyorum. Bunları Tristan'la paylaşmak hiç planımda yoktu. Ama bir akşam içinde ona her şeyimi vermiştim. Panik ataklarımı, yükseklik korkumu, hatta biriyle çıkma korkumu, onu yakınımda tutmanın basit zevki için ona ihtiyacım olandan daha fazla sarılma şeklimi. Hepsini görmüştü.

Şu anda var olmayan, sözlükte bulunamayan bir kelimeyiz. Yabancı olarak tanışan iki insan. Birbirlerinden yabancı olarak ama birbirlerini arkadaş olarak tanıyan iki insan.

Çok farklı hayatlar yaşayan ve işyeri kurallarına uymak zorunda olan iki insan.

Ama yine de dün olmuştu. Ona tüm kırılganlığımı vermiştim ve o da ben onu geri alacak kadar güçlü olana kadar avucunun içinde tutmuştu.

Bunu unutmamın imkanı yok. Hiçbir şekilde unutmak istemiyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp acı veren düşüncelerden ve ekranımdaki rakamlardan uzaklaşıyorum. Dün durarak, kurallar ve sınırlar koyarak akıllıca davranmıştık. Bir yıllık stajımın sadece iki ayındayım. O ise yönetmesi gereken bir şirketi olan bekâr bir baba.

Dünya sadece tek bir şey görecekti.

Peki o zaman neden bir hata yapmışız gibi hissediyoruz? "Frederica."

Yukarı baktım. "Evet?"

"Bir müşteri toplantısı için sana ihtiyacım var. Nicour ile buluşacağız." Eleanor saatine bakar: "Otuz dakikadan az kaldı ve Clive gelemedi. Son dakikada iptal etmesine bayılıyorum."

Dosyama, el çantama uzanıyorum ve onu ofisten çıkarken takip ediyorum. Toby bana bir başparmak işareti yapıyor ve ağzıyla iyi şanslar diliyor. Tek bir parçam bile onun köstebek olabileceğini düşünmüyor. Bakışlarım Quentin'in sırtında geziniyor ama tüm mırıldanmalarına ve kötü ruh haline rağmen onun da olduğunu düşünmüyorum.

"Frederica?"

"Geliyorum." Eleanor'un peşinden Strateji'nin konferans salonuna koşuyorum. Hem zamandan hem de kat edilecek kilometrelerden tasarruf etmek adına, bu dijital bir toplantı. Exciteur'un sadece bu tür şeyler için bir kamera kurulumu var.

İşe yaradıkları zaman yani.

Teknisyen elektronik aksamla uğraşırken Eleanor'un stresi giderek artar.

"Bizi bekliyorlar," diye tıslıyor. "Her an..." diye mırıldanıyor.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Nicour hakkında elimdeki tüm bilgileri toplayarak not almaya hazırlanıyorum. Konferans odasının kapısı açılıyor. Kafamı kaldırıp bakmıyorum, ekrandaki rakamlara odaklanmış durumdayım.

"Bay Conway?" Eleanor sorar. "Bu toplantıya katılacağınızı bilmiyordum."

"Clive'in yerini dolduruyorum," diyor. Yanıma bir sandalye çekiliyor, tanıdık bir kolonya havayı kokluyor. Midemde bir şeyler düğümleniyor.

Ben bakıyorum ama Tristan'ın bakışları Eleanor ve teknisyene odaklanmış. Yüzünde soğukkanlı, rahat bir güç. Burada toplantı odaları ve bin dolarlık saatler için yaratılmış bir adam o. Yıldızlı Oda'daki yakışıklı yabancından ya da dün asansörümdeki şefkatli adamdan eser yok.

Odağımı tekrar Eleanor'a çeviriyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor teknisyen geri adım atarak. Projektör ekranı bir kez yanıp sönüyor ve ardından Nicour'daki iyi insanlar bizimkine çok benzeyen bir konferans masasında otururken görünüyorlar. Tartışmalar başlıyor, ben de notlarıma dönüyorum, benden birkaç metre ötede oturan adama değil, söylenenlere odaklanıyorum.

Konsantre olabildiğim tek kişi o zor oluyor.

Eleanor konuşmaya tenezzül ettiğinde ona meydan okuyor ama çoğunlukla gösteriyi Eleanor'un idare etmesine izin veriyor. Onun performansını izlemeye mi geldi? Yoksa benimkini mi izlemeye geldi?

Belki de köstebeği bulmakta etkili olamadığıma karar verdi ve meseleyi kendi becerikli ellerine almayı seçti.

Toplantıyı bitiren Tristan oldu. O konuşurken ellerim hâlâ dizüstü bilgisayarımın klavyesinde, sesinin derinliği odayı dolduruyor.

"Sizinle temas kurmak güzeldi," diyor. "Ekibimiz bir ay içinde size yeni bir iş stratejisi sunacak."

"Dört gözle bekliyorum Bay Conway. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Elbette Howard," diyor Tristan. "Yakında görüşürüz."

Konuşma kesilir ve ani bir sessizlik hakim olur. Parmaklarını masaya vuruyor. "Nicour en büyük müşterilerimizden biri."

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız" diye söz veriyor Eleanor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp aralarına bakıyorum. Tristan odaya girdiğinden beri bana hâlâ tek bir bakış bile atmadı. Bu sadece profesyonellik mi?

"Mükemmel," der ve ayağa kalkmak için hamle yapar, ancak Eleanor boğazını temizleyerek onu durdurur.

"Hazır siz buradayken, bu hafta Boston'da yapılacak konferans için bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bir kaşını kaldırarak tekrar yere çöküyor. "Evet?"

"Eminim genç stajyerimiz Frederica Bilson'ı hatırlıyorsunuzdur," diyerek başıyla beni işaret etti. "Strateji'nin konferans için sadece dört katılımcıya onay verdiğinin farkındayım, ancak onu tavsiye edecek çok şey var. Kendisinden övgüyle söz ediyorum ve onu kendi departmanıma da dahil etmek istiyorum."

Vay canına.

Övgü yanaklarımı ısıtıyor ama Tristan'ın bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Gözleri dipsiz, anlaşılmaz. Kibarlığın ötesinde beni tanıdığına dair hiçbir ipucu yok.

"Bu sizin departmanınızı etkinliğe gönderdiğimiz en büyük departman yapar" diyor.

"Farkındayım," diye yanıtlıyor Eleanor, "ama o buna değer."

Göğsümde bir sıcaklık hissi yayılıyor. Ondan gelen övgü gerçekten nadirdir, ama işte burada, benim için mindere çıkıyor.

Tristan sandalyesini geriye iter. "Pekâlâ. Boston'daki konferansa gidiyorsunuz, Bayan Bilson."

"Teşekkür , Bay Conway."

"Stajyer amirine teşekkür et," diyor kuru bir sesle ve Eleanor'a başını sallıyor. Yanımdan geçip giderken kolonyasının kokusu bir kez daha çarpıyor yüzüme ve bir hoşça kal bile demeden kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Kapı arkasından kesin bir şekilde kapanıyor.

Ağzımı açıyorum ama Eleanor alaycı bir gülümsemeyle beni durduruyor. "Bana henüz teşekkür etme Freddie. Çok çalışmam gerekecek."

"Ben sıkı çalışmanın hayranıyım."

"Evet, fark ettim. Seni orada istememin bir nedeni de bu. Herkese ihtiyacımız olacak."

Başımı sallayıp dizüstü bilgisayarına uzanıyorum.

Eleanor gülümsüyor. "Daha önce hiç bu kadar çalışkan bir not tutucuyla karşılaşmamıştım."

"Üniversitedeyken de işe yarıyordu, şimdi de işe yarıyor."

"Kesinlikle öyle." Ayakta durarak kendi evraklarını topluyor. A

çattı. "Bay Conway genellikle bu kadar... kısa boylu değildir."

Hoş bir şekilde ilgileniyormuş gibi görünmeye odaklanıyorum. "Yönetimi neyin rahatsız ettiğini kim bilebilir?"

"Kim bilir, gerçekten." Başını sallıyor, temiz kesimli saçları sallanıyor. "Oh iyi. Ne olursa olsun konferansta mükemmel olacağına eminim."

"Hiç başka bir şey yaptı mı?"

Eleanor bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Gerçekten Freddie. Bazen ben de bunu merak ediyorum."

Masama döndüğümde ellerim titriyor. Korkudan ya da sinirden değil, beklentiden bile değil. İçimdeki duygu karmaşası sınıflandırılmayacak kadar çok şey içeriyor.

Dün, tek istediği benmişim gibi bana sarılmıştı. Dün, tek istediğim oydu. Ve yine de bunu durdurmuştuk. Benim için bu iş, kariyerim ve kendime verdiğim değer yüzünden oldu. Randevulaşan biri değil, ama zihnime kazınan sözleri unutamıyorum - kadınların onu neden istediğine dair üzücü konuşma şeklini. Oğluyla olan ilişkisini unutamıyorum.

Yanılmış mıydım?

"Az önce iyi haberi duydum!" Toby masasındaki sandalyeye doğru kayarak şöyle diyor. "Bu hafta bizimle Boston'a geliyorsun!"

Quentin masasından, "Güvertede bir çift el daha," diyor, arkasını dönmeden.

"Perşembe akşamı partiye hazır başka bir ruhtan bahsetmiyorum bile." Toby sandalyesinde küçük bir dans yapar. "Hazır mısın Freddie?"

"Evet," diyorum güçsüzce. "Ben hazır doğmuşum."

FREDDIE

Toby boynumdaki kordonda asılı olan konferans rozetini tutuyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Hâlâ oldukça iyi görünüyor."

"Öyle değil," diye itiraz ediyorum. "Bir fincan kahvenin içine dalmış gibi görünüyor, çünkü dalmış."

"Elbisenizle uyumlu gibi. Allık renginde."

"Şeftali olması gerekiyordu." Uzanıp elimi Toby'nin omzuna koyuyorum. "Moral konuşması için gerçekten minnettarım ama kabul edelim. Bir gün bunu çerçeveleme fikrinden vazgeçmek zorunda kalacağım."

Gülüyor. "Bunu yapacak bir sosyopatı hayal edebiliyor musun?"

"Beni mi kastediyorsun?"

"Eğer ayakkabı uyarsa," diyor, yanında durduğumuz yüksek içki masasına yaslanarak. Son atölye çalışmasının bitmesinin üzerinden on beş dakika geçmemiştiki konferans salonu profesyonel bir tanışma toplantısına dönüşmüştü.

"Quentin nerede?"

Toby elini küçümser bir şekilde sallayarak, "Networking dışında," diyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Quentin? Networking mi?"

"İstediği zaman gevezelik yapmakta iyidir. Diğerleri, benim gibi, değil."

"Toby, sen tanıdığım en sosyal insansın."

"Evet, ama işte sorun da bu." Şarap kadehini zafer edasıyla bana doğru kaldırıyor. "Olduğum kişiden başkası olamıyorum ve böyle yerlerde kimse sizi tanımakla gerçekten ilgilenmiyor. Sadece ilerlemelerine yardımcı olacak seni tanımak istiyorlar."

"Vay canına. Bu şaşırtıcı derecede alaycıydı."

Bana sırtıttı. "Senden sadece iki yaş büyüğüm Freddie, ama yine de çok daha akıllıyım."

"Ve çok alçakgönüllü," diye gülerek kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum. Konferans paketimize dahil olan tek ücretsiz içki bu, ancak katılımcıların ikincisini ödemek için bara yöneldiklerini görüyorum.

"Ee?" soruyor. "İlk günün hakkında ne düşünüyorsun?"

Alnımdaki teri siler gibi yapıyorum ve o da sırtıyor. "Evet, Strateji her toplantıya gönderilir, belki yeni taktikler öğrenilir diye."

"Eleanor benden iki atölye çalışmasına katılmamı istedi. Aynı anda. Yapamayacağımı söylediğimde, telefonuna doğru homurdandı."

Homurdanıyor. "Evet, patronlar burada biraz gergin oluyor. Burası yeni müşterileri işe aldıkları ve kendilerinin de biraz geyik yaptıkları yer."

Gözlerim uzakta, Toby'nin omzunun üzerinden tanıdık bir figüre takılıyor. Quentin. Bakışları bize sabitlenmiş... ya da en azından Toby'ye. Yüzünde her zamanki alaycılığın izlerinden hiçbirisi yok. Beni izlediğimi fark eder etmez dönüp kalabalığın içinde kayboluyor.

"Uh-oh," diyor Toby yanımda, sesinde bariz bir zevk var. "Randevun bize doğru geliyor."

"Ne?"

"Luke, saat 11'de."

"Satışların burada olacağını düşünmemiştim."

"Aşk bir yolunu bulur," diye dalga geçiyor Toby, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle ve sonra Luke bize ulaşıyor. İkimize de geniş bir sırıtış atıyor ve bir elini kısa saçlarında gezdiriyor.

"Elbette Strateji burada," diyor.

"Bunu biliyorsun." Kadehimi onunkine kaldırıyorum. New York'ta geçirdiğimiz günden sonra biraz mesajlaştık, ama sadece arkadaşlık aradığımı açıkça belirttim.

"Satışlar da mı yaptı?" Toby soruyor.

"Evet, bir son dakika olayıydı. Planlanmış bir şey değildi ama patronum teklif ettiğinde hemen kabul ettim." Yanıma yaklaşıyor, dirseklerimiz birbirine değiyor.

"Tabii ki yaptın," diye şaka yapıyorum. "On iki saatlik iş günlerine ve boyunluklara kim karşı koyabilir ki?"

Toby, "Ücretsiz bir içki almayı unutmayın," diye belirtiyor. "Bu çok önemli."

"Ama sadece bir tane," diyorum. "Katılımcıların taşkınlık yapmasını istemeyiz."

Toby gözlerini devirir. "Tanrım, ortalığın karışması için sabırsızlanıyorum. Otelin yanında bir bar var... yani bu iş bittiğinde insanların nereye göç edeceğini biliyorsun."

"Ve yarın bunun bedelini ödeyecekler," diyor Luke gülerek ve bana bakıyor. "Sen de katılacak mısın?"

Omuz silktim. "Muhtemelen, ama geç saate kadar dışarıda olmayacağım."

"Çok gençsin," diyor Toby. "Çok idealist, çok motive. O günleri hatırlıyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Özür dilerim, ne kadar alaycı olduğumu unutmuşum."

"Ben en kötüsüyüm."

"Belki de en kötüsü değildir," diyor Luke. "Conway'i panelde duydun mu?"

"İyi olduğunu düşünmüştüm," diyorum.

"Tabii ki öyleydi. Denemeye tenezzül ettiğinde herkesi her şeye ikna edebilir," diyor Toby. "Ama haklısın. Onun sektöre bakışı pek de iyimser değildi, biz küçük adamlar için değil."

"Eminim buna gerçekçi derdi," diyorum. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"O bir risk sermayedarı," diyor Toby. "Exciteur'u para kazanmasını sağlamak için devraldı ve para ,

gidecektir. Onların rolü bu."

Bardağımdan bir yudum alıyorum ve ses tonumu sıradanlaştırıyorum. "Sence yakında olur mu?"

Toby başını sallar. "Bundan şüpheliyim ama yönetimde neler olup bittiğini bildiğimi iddia edemem."

"Burada değil, değil mi?" Luke soruyor. "Son panelden beri Üst Yönetimi görmedim."

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve gözümü dört açıyorum. Tristan günün büyük bölümünde bizim gibilere açık olmayan toplantılardaydı, ama onu koridorlarda yürürken ve tabii ki panel tartışması sırasında mikrofonu kullanırken gördüm. Aradaki fark daha net olamazdı; ben arkada not alıyordum. O, danışmanlığın geleceği üzerine röportaj yapıyor.

Luke şarabının son damlasını da içip kararlı bir şekilde önümüzdeki masaya bırakıyor. Tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakınima eğiliyor. "Yakında o bara gitmeliyiz."

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım. Yanımda sırtıttığı, randevumuzu bildiği ve bunu komik bulduğu için Toby'ye lanet olsun.

Gözlerim olası bir çıkış yolu arıyor. Ama kalabalık odanın karşısındaki bir çifte kilitleniyorlar, şiddetle yanan bir çifte. Yanık haşlıyor.

Tristan geldi.

Bakışları benden Luke'a kayıyor, olması gerekenden daha yakın duruyor. Son birkaç günün profesyonel nezaketinden eser yok. Aradaki mesafeye rağmen yüzünü mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum. Yanıyor, kızgın ve görüldüğü kadar kayıtsız değil.

Şarap kadehimi yere bırakırken elim titriyor.

Tristan döner, asansörlere doğru ilerlerken birbirine karışan kalabalığı Kızıldeniz gibi ayırır.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Luke ve Toby'ye "Hemen döneceğim," diyorum. Cevap verirlerse de yakalayamıyorum, kalabalığın arasından hızla geçiyorum.

Ateşe çekilen bir pervane gibi, yapmamam gerektiğini biliyorum ama karşı koyamıyorum.

Asansörlere ulaştığımda gitmişti. Sadece bir tanesi hâlâ hareket halinde ve ben izlerken yirmi altıncı katta duruyor.

En üst kat.

Omurgamı çelikleştirerek boş bir asansöre adım atıyorum ve aynı düğmeye basıyorum. Kapılar arkamdan kapanıyor ve ben nefes alıp vermeye odaklanıyorum, bakışlarım geçen her katta. Binamdaki asansör durduğundan beri asansörler hiç olmadığı kadar zor geliyor. Elimden geldiğince onlardan kaçtım ama şimdi ve burada, bundan kaçmanın yolu yok.

Bunu yapabilirim.

Hiçbir şey olmayacak.

Olası düşüşü düşünmeyin.

Asansör en üst kata ulaştığında neşeli bir ses çıkartıyor ve dar bir koridora çıktığımda titrek bir rahatlama nefesi alıyorum. Sağ tarafta, üzerinde altın harflerle Çatı Terası yazan bir tabela dikkatimi çekiyor.

Balkonlar ve çatılar benim kriptonitimdir. Cam kapıya doğru ilerliyorum. Dışarısı karanlık, Aralık ayındayız, hava soğuk.

Neden buraya çıkmıştı?

Bir kolumu göbeğime dolayarak cam kapıyı açıyorum ve hemen pişman oluyorum. Havadaki soğuktan çıplak kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor.

Terasa bir adım. Bir basamak daha.

Çıkıntıdan uzaktayım ama yine de onu görebiliyorum, uzakta çitle çevrili ve tehditkâr. Karanlık bir figür ellerini parmaklıklara dayamış, başını soğuk rüzgara karşı eğmiş duruyor.

Bir adım daha cesaret ettim. "Tristan?"

Başını çevirdi. "Freddie?"

"Evet."

Korkulukları bırakıp elini saçlarında gezdiriyor. Rüzgâr takım elbisesinin ceketini kamçılıyor. "Tanrım, beni buraya kadar takip mi ettin?"

"Evet. Ta-da."

Ağzı titriyor ama kısa sürüyor. Sonra ceketinden sıyrılıyor ve ceketini bana sarıyor. Vücut ısısından dolayı sıcak ve içinde boğuluyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, parmaklarım kumaşın etrafında kıvrılıyor. "Neden buradasın?"

Başını sallıyor, benden uzaklaşıp yumuşak Boston silüetine bakıyor. New York'tan daha az kalabalık. "Üşüteceksin," diyor.

"Aklında bir şey varmış gibi görünüyordun." Ağzı gülümsemeyen bir şekilde kıvrıldı. "Biri vardı." Midem yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Oh."

"Aslında sen." Çenesi sıkılaşıyor, sıkı çalışıyor. "Seni ve diğer stajyeri gördüm ve kıskançlık beni lanet bir yük treni gibi vurdu."

"Değil... Tristan-"

"Biliyorum," diyor. "Buna hakkım yok Freddie. Oraya benimle gidemeyeceğini söylemiştin. Az önce ikinizin konuştuğundan bahsetmiyorum bile. Kıskançlığın mantıksız olduğunu biliyorum ama yine de içimde yaşıyor."

"Onu istemiyorum."

Gözlerini kapatır. "Oradaki tüm o insanlar, hepsi benimle konuşmak istiyor. Benim için değil, temsil ettiğim şey için. Ve konuşmak istediğim tek kişi sendin, ama sana yaklaşmak düşünülemezdi. Bunu da kıskanıyordum. Onlar seninle konuşabiliyor ve gülebiliyordu ama ben yapamıyordum."

"Şimdi buradayım."

"Neden ?" diye soruyor. "Neden beni buraya kadar takip ettin?" "Biz arkadaşız."

"Arkadaşlar, evet. Arkadaş. Ama yine de hep seni düşünüyorum. Kollarımda nasıl hissettiğini, tadını, çıkardığın sesleri. Seni o kadar çok istiyorum ki Freddie, ama sana sahip olamıyorum ve bu beni çılgına çeviriyor."

Nefesim kesiliyor, her kelimesi kararlılığımı bir darbe indiriyor. "Sana arkadaş olmak istediğimi söylemedim çünkü ben de bunu istemiyorum Tristan. Beni arayıp şarküteride buluşmak isteyeceğini umarak yatıyorum. İş yerindeki koridorlarda sana rastlamayı umarak yürüyorum. Her zaman seni düşünüyorum."

Gözleri benimkilere odaklanmış ve keskin. "Senden önce kontrol bendeydi," diye suçluyor.

"Ben de öyleydim. Tüm bunları benim için mahvettin." "Üzgün olduğumu söyleyemem."

"Ben de yapamam," diye nefes alıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve büyük bir elini yanağıma koyuyor. Etrafımızdaki şehir ışıklarını engelleyene kadar başımı yukarı eğiyor. "Bu gece benimle ol," diyor. "Otel odamda sadece ikimiz. Sadece biz olabiliriz. Frederica ve Tristan, işte olduğumuz kişi değil."

Sesindeki ham ihtiyaç notası bende de aynı akoru uyandırıyor ve beni senfoniye katılmaya çağırıyor. Ve ah, nasıl da istiyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Eli aşağı kayarak benimkini kavlıyor. Yol gösteriyor, cam kapıyı açıyor ve ikimizi de sıcaklığa geri getiriyor. Tristan asansörün yanında duraksıyor. "Merdivenleri kullanmadın mı?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Seni kaçırma riskini almak istemedim."

O zaman beni şaşırtıcı bir yoğunlukla öpüyor, dudaklarımı kuvvetle zedeliyor. Onun tadının, vücudunun benimkine karşı gücünün tadını çıkarıyorum. Her sinir ucum onun dokunuşuyla elektrik çarpmış gibi hissediyor. "Tanrım, seni istiyorum," diye mırıldanıyor.

Ellerim gömleğinin içine giriyor. "Ben de seni istiyorum."

"Bu sefer merdivenlerden çıkacağız." Eli benimkine kayıyor ve sonra yürüyoruz, insanlardan yoksun merdivenlerden çıkıyoruz. Toplum içinde bu şekilde yürümemeliyiz ama elimi onun elinden çekme fikri bir uzvumu kaybetmeye benziyor.

Fazla uzağa gitmiyoruz. Yirmi dördüncü katın kapısını iterek açıyor ve birbirinin aynısı sıralardan geçiyoruz.

Otel kapıları.

Tristan sondaki kapının kilidini açar. "Benim süitim," diyor. Koridora hızlı bir bakış bana zaten bildiğim şeyi söylüyor. Kimse izlemiyor. Bizi görecektir, beni görecektir, dedikodu yayacak kimse yok. İçeri giriyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor.

OceanofPDF.com

FREDDIE

Elleri kollarımı yumuşatıyor, güçlü ve emin. "Bir çatı terasına çıktın."

Ona yaslanıyorum. "Yaptım."

"Teşekkür ederim."

"Biraz korkmaya değersin."

Tristan'ın kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Ne iltifat ama Frederica." Elleri ceketinin kollarının üzerinden aşağı kayıyor ve altındaki çıplak tenimde geziniyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. "Seni çok özledim."

"O kadar da uzun zaman olmadı," diye mırıldanıyor, eli takım elbise ceketinin içine kayarak karnımın üzerinde duruyor. Başparmağı göğsümün alt tarafını okşuyor.

"Evet," dedim. "."

Bir boğuk kıkırdama daha ve sonra dudakları açıkta kalan boynuma değiyor. "Haklısın. Dairene geldiğimden beri her gece bana karşı nasıl hissettiğini düşündüm."

Gözlerim kayarak kapandı.

"Tristan..." "Evet?"

"Kurallar nedir?"

"Kurallar, tatlım?" Takım elbisesinin ceketini omuzlarımdan indiriyor ve ceket aramızda yere düşüyor.

Buna daha fazla dayanamayarak ona döndüm. "Bana Yıldızlı Oda'daki kurallardan bahsetmiştin. Peki ya bu gece?"

Tristan başımı arkaya yatırıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Kural yok," diye mırıldanıyor. Öpücüğü yavaşlığı içinde güçlü. Kasıtlı ve metodik. Merdiven boşluğundan gelen ihtiyaç hâlâ orada, ama artık tasmalı. Dikkatle kontrol altında tutuluyor ama yüzeyin altında taşıyor.

Tristan dizlerim otel yatağının kenarına değene kadar bizi geriye doğru yürütüyor. Başını kaldırıyor, elleriyle belimi kavıyor. "Freddie..."

"Biliyorum," diyorum ona, başını tekrar aşağı çekerek. Çünkü biliyorum. İhtiyaç derimin altında sürünüyor, kemiklerime kadar işleyen bir kaşıntı. "Buraya gel..."

Dudaklarıma karşı inliyor. Yukarı kaldırılıyorum ve sonra yatay hale geliyorum, hepsi tek bir yumuşak hareketle ve Tristan beni öpmeyi asla bırakmıyor. Eli elbisemin eteğinin altından kayıyor ve dizimin arkasını buluyor. Kalçasının etrafına çentik atıyor.

Böyle uzanmışken, tamamen giyinikken bile, vücutlarımız sanki birbirleri için yaratılmış gibi . Sanki hep bunun için yaratılmışlar gibi.

Kalçaları bir kez dönüyor. İki kez. Kumaşın içinden bile, bana karşı hissi vücuduma bir ağrı göndermeye yetiyor.

"Kapalı," diyorum ona, ellerim göğsünün genişliğinde geziniyor. Tenine dokunmam gerekiyor. Tristan dizlerinin üzerine oturuyor ve gömleğini tek bir hareketle yırtıp çıkarıyor, düğmelerle uğraşmıyor. Göğsü nefes alış verişinin gücüyle yükselip alçalıyor. Bir tutam saç göğsünün üzerinde dans ediyor.

"Freddie," diyor kısık sesle, elleri kalçalarımın gömülüyor. "Yavaş gitmek için sana çok ihtiyacım var."

Elbisemin yan tarafındaki fermuara uzandım. "Yavaş gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzünde vahşi bir sırıtma beliriyor ve sonra orada, kılıfı üzerimden çekip alıyor. Kumaş göğüslerime takılıyor. I

aşağı kaymasına yardımcı olmak için kıpırdatıyor ve hırslıyor, gözleri hareketi takip ediyor.

Elleri ayak bileklerimde, topuklarımı yerinde tutan kayışların üzerinde oyalanıyor. "Bunlar ayağında kalsın."

Başımı sallıyorum, önünde yatağa uzanıyorum. "Ne istersen."

Beni izleme şekli benim felaketim. Şu anda benden isteyip de hayır diyeceğim, tatmin etmeye çalışmayacağım hiçbir şey yok. Onun arzusu benimkini körüklüyor, benimki de onunkini, içinde kendimi kaybetmek için sabırsızlandığım bir döngü.

Tristan boynuma, köprücük kemiğime öpücükler bırakıyor, kirli sakalının keskinliği göğüslerimin kabarıklığını sıyrıyor. Bir hırıltıyla yüzünü onların arasına gömüyor, elleri sütyen kopçasına uzanıyor. Sırtımı eğiyorum ve çözöldüğünde rahatlatarak iç çekiyorum.

Tristan tek kolunun üzerinde yükseliyor, sütyenimi sıyrırken gözleri . Serbest kalınca göğüslerim nefesimle yükselip alçalıyor, meme uçlarım sertleşiyor.

"Bunları özlemişim Freddie."

Başını eğip meme uçlarımdan birini ağzına aldığıında nefes nefese kahkahalarım kesiliyor. Ağrıyan her çekişi içime sıvı ateşi yayıyor. Bacaklarımın arasında kayıyor, sert boyu bir kez daha bana doğru bastırıyor.

"Tristan..." Elimi kalın saçlarına gömerek yalvarıyorum.

Yer değiştirip diğer meme ucumu ağzına alıyor. Ama beni duyuyor, çünkü eli külotumun kemerinin altına dalıyor.

Beni kavrayıp parmaklarını ayırarak okşarken nefesim titriyor. Daha fazla sürtünme arayışıyla kalçalarımı eline doğru yuvarlıyorum. Bana bunu vermiyor. Hayır, onun yerine külotumu çekip çıkarıyor ve yana fırlatıyor.

Bir kez daha, o yarı giyinikken ben bir otel odasında onun önünde çırlıçıplak uzanıyorum.

Ama bu sefer, oynamak için hiç vakit kaybetmiyor. Tristan fermuarını açıyor ve şişmiş boyu serbest kalıyor.

"Senin için o kadar zor durumdayım ki, tahmin bile edemezsin." Cüzdanını açıyor ve bir folyo ambalaj çıkarıyor. "Gilded Room'da birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünerek kaç gecedir boşalıyorum biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sözlerinin uyandırdığı görüntü boğazımı kurutuyor. "Anlat bana."

Düşük bir iniltiyle prezervatifi takıyor. Saçları göbeğine kadar uzanıyor, bronz teninin altındaki kaslar geriliyor. "Çok fazla. Sertleştin ve o gece o kadar erken ayrıldığım için kendime lanet ettim," diyor. "Seni bir kereden fazla becermek için zaman ayırmadığım için. Eğer yapsaydım, seni bu kadar arzulamayacağımı düşündüm."

Doğrulup kollarına uzanıyorum, kaya gibi sert kaslar ellerimin altında titriyor. "Bu yeterli olmazdı," diyorum. "Bir kere, iki kere. Seni tekrar isterdim."

Ağzımı kabul ediyor. Bu yutulacak bir öpücük. Mühürlemek için bir öpücük.

Sahiplenilecek bir öpücük.

Kalçalarımı kavlıyor ve onları birbirinden ayırarak bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Yüksek otel yatakları ve uzun boylu erkekler için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü aç mükemmel. Kalçalarımı kavlıyor ve onları kaldıraç olarak kullanarak güçlü bir hamleyle içime gömülüyor.

Bu ani his karşısında nefesim kesiliyor ama Tristan'ın boğuk iniltisi bu sesi bastırıyor. Kabzasına kadar gömülmüş halde duraklarken gözleri acı dolu bir mutlulukla kapanıyor.

"Tristan," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor ve bana bakıyor, çünkü ikimizin de hareket etmesini engelleyerek ne yaptığını çok iyi biliyor. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Sırtımı eğiyorum, gözlerinin hareketi takip edişinden zevk alıyorum. Göğüslerimi avuçladığımda gözlerinin genişlemesi. Bu manzara karşısında inliyor ve kalçalarını esneterek içime sertçe sokuyor.

"Muhteşem," diye mırıldanıyor, parmakları kalçalarımın girip çıkarken.

Sırtımı daha da kamburlaştırıyorum. "İçimde ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?"

O kadar derinden itiyor ki göğsümdeki hava boşalıyor. Körü körüne uzanıp yorganı kavriyorum ve ikimizi de eşige yaklaştırarak karşılık verirken tutunuyorum.

Hiç bir erkek tarafından aklım başımdan alınmamıştı. Kafamda şüphelere ya da düşüncelere yer yok, sadece bu bağlantı ve artan zevk. Dizlerimi kollarının altına alıyor ve öne doğru eğiliyor, ben ikiye katlanana ve yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Bu çok derin." "Çok mu derin?"

Başımı sallıyorum ve kalçaları bana karşı bir piston gibi hareket ederek itişlerine devam ediyor. Kollarındaki kaslar geriliyor, boynumun iki yanında şişkinleşiyor. Boynuna yapışıyorum ve sıcak tenini öpüyorum. Ona tam olarak o anda ne düşündüğümü söylüyorum.

"Seni içimde çok derinde hissedebiliyorum."

Kulağıma hırlıyor. "Benimle edepsizce konuşamazsın Freddie, yoksa sonum olmaz."

Kollarımı onun sırtına doluyorum. Vücudum zevk ve yoğunlukla kırılma noktasına yaklaştı, kendi serbest bırakmama çok yakın, ama kendime yardım edemiyorum.

Hala onun yaşadığı en iyi seks olmak istiyorum.

Bu yüzden kaslarımı onun etrafında sıkıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "İçime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Boğuk bir inilti çıkarıyor, kasları geriliyor. Bana doğru daha sert iterken, iç uyluklarımı morartırken, onu serbest bırakma gücüyle tutuyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem şey.

Tristan, bu şekilde çözüldü, haftalardır çözüldüğüm gibi çözüldü. Tamamen kontrol kaybı.

Sanki onu zorla tutabilirmişim, ikimizi birbirimize kaynaştırabilirmişim gibi parmaklarımı sırtının genişliğine sokuyorum.

Beni eziyor, ama sanırım hareket ederse öleceğim.

"Vay anasını," diye fısıldıyor. Kalp atışlarımız birbirine çarpıyor, göğüs göğüse, onun kıllarla pürüzlendirilmiş teni meme uçlarıma değiyor.

Derin, besleyici bir nefes alıyorum. Tristan bunu hissetmiş olmalı, çünkü kendini yukarı kaldırıyor.

"İyi misin?"

Başımı
salladım.

Sorgulayan bir kaşını kaldırıyor, gür saçları alnına dökülüyor. Bu jest kalbimi sızlatıyor.

"Canımı yakmadın," diye ısrar ediyorum, bacaklarımı kalçalarının etrafında esneterek. Yarın ağrılar olacak elbette ama hiçbiri rahatsız edici değil.

Tristan çekerken prezervatifin tabanını kavırıyor. Onun yokluğunda irkiliyorum. Bu da en az onun müdahalesi kadar sarsıcıydı.

Birkaç dakika içinde bana dönüyor ve yatakta yanıma uzanıyor. Yan dönüyorum ama elini kalçama koyarak beni durduruyor.

"Henüz değil, bilmiyorsun," diye mırıldanıyor, başını meme ucuma doğru eğerek. Hâlâ gergin.

"Ama-"

"Seni asla asılı bırakmam." Eli karnımdan aşağı kayıyor ve aman Tanrım, yine o noktanın etrafında dönüyor. İçimde oluşan hislere karşı gözlerimi kapatıyorum. Daha önce tam sınırdaydım ve şimdi...

Tristan beni zahmetsizce yana çekiyor ve ellerini kalçalarıma dolayarak onları açıyor. Başını eğiyor. Dudaklarının ve dilinin dokunuşuyla parçalanıyorum, zevk içinde dalgalanırken parçalanıp yeniden birleşiyorum.

Bana dokunmayı da bırakmıyor. Sadece hızlıdan yatıştırıcıya doğru değişiyor.

Yumurta kabuğu beyazı tavana bakarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. Elim onun gür saçlarında düğümleniyor. "Umarım bizimkinin yanındaki otel odasında kimse yoktur."

Kalçama doğru kıkırdıyor, gözleri bana şu anda kendisi hakkında tam olarak nasıl hissettiğini söylüyor ve bu oldukça iyi. "Öyle olup olmadıkları umurumda değil."

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Nasıl oluyor da her zaman bana asılan sen ? Ben de bir shot istiyorum, biliyorsun."

"Bunun için zamanımız olacak." Yataktan kalkıyor ve mini bara doğru yürüyor. Karnımın üzerine dönüyorum ve ikimize de birer bardak maden suyu doldurmasını izliyorum. Bacaklarının uzun, güçlü hatlarına hayranlıkla bakıyorum. Sırtının kaslı genişliği, geniş omuzlara doğru genişliyor. Her santimi güven ve erkeklikten bahsediyor, hayattan zevk alan birinin yaşadığı bir vücut. Tristan bana bir bardak su uzatıyor ve ben içerken gözlerini benden ayırmadan beni izliyor.

İkimiz de orgazmın doruğuna ulaştıktan sonra aşağı inerken midemde sinirler uçuşuyor. Bu ne anlama geliyor?

Tristan uzanıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Söylemeliyim ki, bunu beklemiyordum, Strait-laced."

Başparmağını dudaklarımın arasında yakalıyorum ve usulca ısıyorum.

Sırıttıyor. "Ne kadar ısıtırsan ısır, sana öyle demekten vazgeçmeyeceğim."

Dişlerim başparmağına batıyor ve kıkırdarak parmağını çıkarıyor. "Kafir."

"Ben de beklemiyordum," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çatıya çıkmaktan daha ilerisini düşünmemiştim."

"O konuda," diyor bardağını iki deri sandalyenin arasındaki küçük masaya bırakırken. Bu süit benimkinin üç katı büyüklüğünde olmalı. "Bu fobi de nereden çıktı?"

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Güleceksin." "Bundan çok şüpheliyim."

"Yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyor Tristan, yatakta yanıma uzanırken.

Derin bir nefes alıyorum. "Küçükken ağaçlara tırmanmayı severdim. Büyük ya da küçük, fark etmezdi. Onlara tırmanırdım

hepsi."

Tristan başını sallayarak, "Ayrımcılık yapmıyor," diyor. "Takdire şayan."

Omzumla ona vuruyorum ve o da gülüyor, kolunu çıplak sırtıma doluyor. Parmakları omurgamda iz bırakıyor. "Ne oldu?"

"Şey, birinden düştüm."

"Bir şey kırdın mı?"

"Hayır."

"Bu iyi," diye mırıldanıyor. "Ama Freddie, buna neden güleyim ki?"

"Çünkü bir metre düştüm."

Kaşları kalkıyor ve ben ona başımı sallıyorum. "Biliyorum, önemli bir şey değil. Her zaman bundan daha yüksek ağaçlara tırmanırdım. Ama ondan sonra durdum ve bir şekilde korku kafamın içinde büyüdükçe büyüdü."

Tristan alnıma bir öpücük konduruyor. "Hepimizin yara izleri var. Seninkinin nereden geldiğini yargılamayacağım."

"Peki ne-" Cep telefonumun tiz sesi yanıtlımı kesiyor. Yarattığımız bu küçük balonun içinde sarsıcı ve keskin.

Tristan beni izlerken yataktan fırlıyorum ve el çantamı karıştırıp saldırgan şeyi arıyorum.

Ben Toby. "Hey?"

"Freddie!" diye sesleniyor. "Neredesin? Barda bize katılacağını söylemiştin!"

Biri araya giriyor ve sonra Quentin'in sesini tanıyorum. "Lütfen gel de beni daha fazla yabancıyla konuşmak zorunda kalmaktan kurtar. Tamamen yabancılaştım."

"Bunu duydun mu?" Toby soruyor. "Quentin lütfen dedi! Neredesin?"

"Otel odamda."

"Ne oldu? Kendini iyi hissediyor musun?" "Evet, evet, değilim-"

"Güzel! Ya bize katılırsın ya da seni almaya geliriz!"

"Hemen geliyorum," dediğimi duyuyorum, yere atılmış elbiseme uzanırken. "Bana bir içki ısmarla."

Toby hoots. "Otelin yanındaki bar. Size bir yer ayırırız!"

"Yakında görüşürüz." Kapatıyorum ve iç çamaşırlarımı aramaya koyuluyorum. Toby ve Quentin'in kulağıma gelen sesleri gerçekliğin tokadı, soğuk bir kova su gibiydi. Tüm konferans merkezi, otelden bahsetmiyorum bile, tanıdığımız insanlarla kaynıyor. İkiyle ikiyi bir araya getirip yirmi sekize varmak için fazlasıyla hevesli insanlar.

"Çıkıyor musun?" Tristan soruyor. Yatakta yatıyor, bir kolu başının arkasında ve bir dizi bükülmüş, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi. Ama yüzü yine okunmaz halde.

Her şeyi tehlikeye mi attım? Sadece işimi değil, ikimizi de. Tomurcuklanan arkadaşlığımız, birkaç gün önce evimde bana . O bakış şu anda yok.

"Evet," dedim. "İnsanların bunu bilmesine izin veremeyiz." "Bu otel odasında bizimle birlikte değiller."

"Hayır, ama otelde." Elbisemin içine kıvrılıyorum ve o da sessizce fermuarla boğuşmamı izliyor. Neden bunu bir iş konferansında yapmaya karar vermiştim ki?

İnsanlar onu çatıya kadar takip ettiğimi görmüşler miydi?

Külotumu ararken beni izliyor. Onları kenara atmıştı ama halıda sinir bozucu bir şekilde külot yoktu.

"Şurada," diye mırıldanarak köşedeki sandalyeleri işaret ediyor. Parlak kırmızı dantel külotum bir tanesinin kenarından sarkıyor. Onları bacaklarımdan yukarı ve elbisemin altına doğru kaydırırken yanaklarım kızarıyor.

"Bu kadar hızlı koşmak zorunda kaldığım için özür dilerim," diyorum ona. "Ben sadece, ben..."

"Hiçbir şeyden şüphelenmelerini istemiyorsun," diye bitiriyor. "Anlıyorum. Sonra konuşuruz."

Ona en geniş gülümsememi veriyorum ama sesime sinen belli belirsiz paniği ben bile duyabiliyorum. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Git."

Ben de öyle yaptım, kapı arkamdan sert bir gümbürtüyle kapandı. Koridor hâlâ boştu ve kimse benim hiç işim olmayan bir kattan inmek için asansörlere doğru koştuğumu görmedi.

OceanofPDF.com

TRISTAN

"Büyükanneme başka bir örgü şişi seti alabiliriz. Bunu sever," diye yorum yapıyor Joshua. Kaldırımındaki başıboş bir kar parçasına tekme atıyor, geçen haftaki hava koşullarından kalan son kalıntılardan biri.

"Fena fikir değil," diyorum. "Belki bir desen kitabı. İp de olabilir. Yoksa iplik mi?"

"Uyduruyorsun baba. Örgü örmek hakkında hiçbir fikrin yok."

Omzunu kavrayıp onu şakacı bir şekilde sarsıyorum. "Seni kim uzman yaptı, ha?"

Gülüyor ve kalın buklelerinin altından sırtarak benden . "Bir sürü şey biliyorum. Mesela ondan bir kazak daha alacağımı biliyorum!"

"Oh, kesinlikle öyle olacak. Noel için soğuk bir yere gideceğimiz için de mantıklı."

Biraz zaman alıyor ama sonra şakayı anladığında yüzü aydınlanıyor. Alaycılık ve ironi üzerinde çalışıyorduk.

"Linda'nın ne isteyebileceğine dair akıllıca bir fikrin var mı?" Ona sordum. "Daha dün gece oradaydın."

Vaftiz annesi kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı ve Jenny öldükten sonra elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı. Kendi iki çocuğu olmasına rağmen, bana yardım etti.

Ebeveynliğin ilk birkaç yılında, onu benim gözümde vaftiz annesinden çok tanrı yapan bir şekilde gezindi.

Joshua bir an düşünür. "Bulaşık makinesinden şikayet etti."

"Linda'ya yeni bir bulaşık makinesi vermemizi ister misin? Buna bayılır." Elimden geldiğince Linda ve kocasına, en az onlar kadar benim de yardım etmek için burada olduğumu anlatmaya çalıştım.

Uzanıp Joshua'nın ceketini geri çekiyorum. Dışarısı soğuk. Boynuna ne kadar sıkı oturduğundan nefret etmesine rağmen bana izin veriyor. "Çocuklarına ne alacağımızdan sen sorumlu olacaksın," diyorum ona. "Bunu sana devrediyorum."

Gülümsemesi geri geldi. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Mantık çerçevesinde. Ama ne istediklerini benden daha iyi biliyor, ayrıca bu Noel alışveriş gezisinin eğlenceli olacağından bahsetmiyorum bile. Daha fazla tatil anısı yaratma planımda bir çentik daha.

Jenny ve ben Noel'den önceki gece annemle zencefilli kurabiye pişirirdik. Ertesi sabah merdivenlerden inip bir tarafı bizim süslerimizle, diğer tarafı da annemin koleksiyon eşyalarıyla süslü Noel ağacına doğru koşardık.

Tanıdık bir suçluluk duygusu çarpıyor yüzüme. Joshua her zamanki gibi görünüyor, adımlarında bir sıçrama ile yanımda yürüyor. Ama bir kardeşe ya da iki ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedi. Çocukluğuna dair hatırlayacağı tek şey benim ve ben Jenny ve Michael değilim.

"Bak!" Joshua diyor ki. "Bu fil kadın!"

Ona o kadar odaklanmışım ki, o işaret edene kadar kimin bize doğru yürüdüğünü fark etmiyorum. Freddie'nin paltosu vücudunu sımsıkı sarmış, şapkası koyu renk saçlarının üzerinden aşağıya doğru çekilmiş. Ayaklarında, ofiste giydiğini gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen dev botlar var. Şık etekleri ve topuklu ayakkabıları yok.

Bugün cumartesi ve aynı mahallede oturuyoruz.

Bakışları benimkinden Joshua'nınkine kayıyor ve sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Merhaba!"

"Merhaba," diye karşılık veriyor. "Noel alışverişi için dışarıdayız."

Freddie ikimizin arasına bakıyormuş gibi yapıyor. "Ama çantalar nerede?"

"Evden yeni çıktık," diye cevap veriyorum. Freddie'nin gözleri dans ediyor, benimkilerle tam olarak buluşmuyor. Zeytin tonundaki yanaklarında kızarıklık başlıyor. "Sen nasılsın?"

"Güzel. Harika yani. Sabahı çamaşır yıkayarak geçirdim." Bakışları benden Joshua'ya kaydı. "Bu hafta babanla aynı konferanstaydım."

"Boston'da mı?"

"Evet," diyor. "Birkaç yüz kişinin önünde konuştu."

Joshua dönüp bana baktı. "Gerçekten mi baba?" "Evet, sanırım."

"Bu oldukça havalı," diyor, bu tür yargılarda bulunabilen birinin havasıyla. "Sen de mi yaptın?"

Freddie başını sallar. "Hayır, buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum." "Yaparsın," diye araya giriyorum.

"Yapacağından hiç şüphem yok." Gözleri benimkilere dönüyor ve içlerinde bir soru var

Deşifre edemiyorum. Boston'daki otel odamdan sanki bir günah işlemişiz gibi aceleyle çıkan o olduğunda değil. O günden sonra hiç konuşmadık.

"Noel tatili için Tahiti'ye gidiyoruz," diyor Joshua ona. "Babam beni balinalarla yüzmeye götürecekt."

"Gerçekten mi? Bu çok heyecan verici!"

"Evet, çok araştırma yaptık," diyorum.

Joshua başını sallıyor. "Yılın bu zamanında Antarktika'dan göç eden kambur balinalar orada olmalı. Fransa'da dururlar..."

"Polinezya," diye .

"Doğru, yavrularını doğurmak için orada duruyorlar. Ve balina köpekbalıkları var. Ve yunuslar."

Freddie'nin gözleri genişler. "Ve sen de onlarla yüzeceksin öyle mi? Bu kulağa biraz korkutucu geliyor."

Joshua, "Hayır, sadece gerçekten çok havalı görünüyor," diyor.

Palavralarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tam da bu konu hakkında uzun tartışmalarımız oldu, çünkü kabul etmese de o da bunun biraz korkutucu olduğunu düşünüyor. Ona tekne de kalmasının sorun olmayacağını söyledim ama o suya girmeye kararlı.

Freddie, "Kulağa bu dünyanın dışında harika geliyor," diye onaylıyor. "Babanın seni oraya götürmesi ne kadar harika."

"Evet, büyükannem geliyor," diye ekliyor Joshua.

Boğazımı temizliyorum. "Tatil için nereye gidiyorsun Freddie?"

"Muhtemelen Philadelphia'daki evime döneceğim. Geniş ailem her yıl tüm teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerimle birlikte kutlama yapar." silkiyor, yüzünde alaycı bir gülümseme, sanki sıkıcı ve sıradan bir şey tarif etmiş gibi. "Fransız Polinezyası'nda balinalarla yüzmek gibi değil ama eder."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Ciddiyim de. Bakışları ısınıyor, elleri ceketinin koluyla oynadıkları yerde kıpırdamadan duruyor. Ona bakarken, Boston'daki otel odamdan öylece çıkıp gitmesine üzüldüğüm için ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum.

Belki de yaptığından pişmanlık duyuyordur. İşini düşünüyor, biri öğrenirse olası sonuçlarını... Eğer şüpheleri varsa, ben yardımcı olmuyorum.

Joshua'nın sesi sessizliği yarıyor. "Çok fazla teyzen ve amcan var mı?"

Freddie oğluma yeniden odaklanıyor. Kış güneşi kuzguni saçlarında parıltıyor. "Birkaç tane var, evet. Bir bakalım... üç amcam ve iki halam. Senin hiç var mı?"

Oh, hayır.

"Evet," diye yanıtlıyor Joshua. "Babam aslında benim hem amcam hem de babam. Bence bu oldukça havalı."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunun insanlara nasıl geldiğini anlamıyorum ve ben de onu bu konuda aydınlatmayı hiç istemedim. Ama bu bizi böyle karşılaşmalarla baş başa bırakıyor. Okulda bunu bağlamından kopararak söylerse Tanrı yardımcım olsun.

Freddie'nin sessizliği şok ediciydi.

Boğazımı temizliyorum. "Joshua biyolojik olarak kız kardeşimin ve onun kocasının oğlu. Onlar öldükten sonra onu evlat edindim."

"O zamanlar ufacıktım," diye ekliyor Joshua, ne kadar ufak olduğunu göstermek için işaret parmağını ve başparmağını kaldırarak.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," diyor Freddie ve sonra söyleyecek başka bir şey bulamıyor gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum. Joshua ne zaman onlara bir şey söylemek istese çoğu insan aynı tepkiyi verir. Hem arkadaşlarıyla hem de yetişkinlerle ne zaman konuşacağına her zaman onun karar vermesine izin veriyorum.

Elimi omzuna koydum. "Teşekkür . Biz iyiyiz, değil mi evlat?"

"Var," diye onaylıyor.

"Biz de sizi burada tutmak istemedik. Bir yere mi gidiyorsunuz...?"

Freddie'nin gülümsemesi hüzne dönüşür. "Sadece bakkal dükkanı.

Noel alışverişinizde iyi şanslar."

"Muhtemelen ihtiyacımız olacak," diyorum. "Umarım mağazalar henüz dolmamıştır."

Freddie gülümser ve yana doğru bir adım atar. "O zaman gitmene izin vereyim. Gününüzün tadını çıkarın."

"Sen de."

"İşte görüşürüz," dedi bana.

Birbirimizi göreceğimiz son yer burası, katlar ve bürokrasi bizi ayırıyor. Son birkaç haftadır ne kadar istesem de, Strateji Departmanına girip stajyerlerinden biriyle konuşmak benim için yasak. CEO'nun tüm gücüne sahip olmama rağmen hangi çalışanımla konuşmak istediğimi seçemiyorum.

"Sonra konuşuruz,"

diyorum. "Hoşça kal!"

Joshua arıyor.

Yanımızdan geçip caddeye doğru gidiyor. Joshua ceketimin kolunu çekiştirmeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Gerçekten hoş biri."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"O senin arkadaşın, değil mi?" Başımı salladım.

"Evet."

Bana ciddi bir şekilde iki göz kırpıyor, henüz tek göz kırpma sanatında ustalaşmamış. "Anlıyorum baba. Ondan hoşlandığını söylemeden önce en iyi arkadaşı olmak istiyorsun."

Ağzım açılıyor, beynim boşluğa düşüyor. Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. Zeki çocuk.

"Ama biraz daha konuşmalısın," diye öğüt veriyor bana, kolumu indirerek. "Çok sessizdin!"

Çocuğumun az önce bana kadınlar hakkında öğüt verdiğinin şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkmasıyla, dünyanın tamamen tersine dönüp dönmediğini merak ederek onu sokakta takip ediyorum.

Joshua ve ben o öğleden sonra geç saatlerde elimizde bir sürü eşyayla eve döndük. Kokulu mumlar, hediye kartları, Linda'nın çocukları için oyuncaklar, annem için örgü üzerine bir kitap. Joshua biz eve varır varmaz odasına gidiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Ve tüm yolların Roma'ya çıkması gibi, düşüncelerim de beni Freddie'ye götürdü.

Boston'daki geceden pişmanlık duyması fikri, kaburgalarımın arasından kayarak yumuşak doku ile gururum arasında bir yere yerleşen keskin bir acı. Böyle aceleyle çıkıp gitmesi canımı yaktı. Ama bunun hiç yaşanmamış olmasını dilediğini düşünmek daha çok acı veriyordu.

O akşam onu aradığımda Joshua mışıl mışıl uyuyordu. Üçüncü sonsuzluk sinyalinden sonra cevap verdi. "Tristan?"

"Hey."

"Merhaba."

"Meşgul müsün?"

Boğazını temizliyor. "Hayır, yapmayacağım." "Çamaşırlar bitti mi? Market alışverişi?"

"Evet," diyor iç geçirerek. "New York'taki onca insan arasında size rastladım. İhtimali nedir ki?"

"Karşılaşmak için oldukça harika insanlarız." "Öylesiniz," diye onaylıyor.

Soruyu sorarken gözlerimi kapatıyorum, sanki bu onun yüzünü hayal etmemi kolaylaştırıyormuş gibi. Cevap verirken gözlerinin nasıl görüneceğini hayal etmek daha kolay. "Bu gece buluşmak ister misin? Seninle konuşmak isterim."

Duraklama dayanılmazdır.

"Tamam," diyor Freddie.

Kutsanmış bir rahatlama içimi kapladı. "Şarküteri mi?"

Bir duraklama daha, bu seferki daha hassas. "Evet. Ya da istersen benim evime gelebilirsin?"

"Kesinlikle. On beş dakika içinde orada olabilirim." "Seni içeri alırım."

Marianne'e dışarıda olacağımı haber vermek için ceketimi çekerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Sert kış havası da beni serinletmiyor.

Freddie'nin çekiciliği inkar edilemez. Ayaklarım beni bilinçli bir düşünce olmaksızın dairesinin kapısına götürüyor, zihnim kaleydoskopik desenlerde olasılıkları döndürüyor.

Üzerinde siyah bir eşofman altı ve bir kazakla kapıyı açıyor, siyah saçları yüzünün etrafında toplanmış. "Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Hey," diyorum, bir elim kapıda. "İçeri girebilir miyim?"

Beni içeri aldı. Kilidin arkamdaki yerine kayarken çıkardığı basit ses içime sıcak, erotik bir beklenti gönderiyor. Elimde değil.

Ona uzanıyorum, yakınlığı karşısında güçsüz kalıyorum. Elleri benimkilerde sıcacık. "Geçen gecenin planladığın gibi olmadığını biliyorum. İkimizin de planladığı bir şey değildi," diyorum.

Ağzı yumuşak bir nefesle açılıyor ama ben devam ediyorum. "İş arkadaşların onlarla tanıştığında bir şeyden şüphelendiler mi?"

"Hayır. Aslında hiç de değil."

"Güzel," dedim ve ciddiydim. "Bunu neden onlardan saklamak istediğini anlıyorum."

Kaşlarını çattı. "şekilde acele etmek istememiştim. Aynı otelde olmaları, sorulara cevap vermek zorunda kalma ihtimali... İK'nın bunu öğrenmesi..."

"Anlıyorum."

"Panik yaptım. Panik yapmayı sevmem." Gözleri iç içe geçmiş ellerimize dönüyor. Yumuşak bir başparmak elimin arkasını yumuşatıyor, en küçük, en küçük okşamalar.

"Pişman olmadığın sürece," diyorum. Pişman olduğunu söylerse vücudum kırılacakmış gibi hissediyorum.

Ama Freddie başını sallar. "Pişman değilim." Bu dört kelimenin verdiği rahatlamayla gözlerim kapanıyor.

"Nasıl yapabildim?" diye devam ediyor. "Haftalardır istediğim her şey buyken? Yıldızlı Oda'dan beri yanan tek kişi sen değilsin."

Uzanıyor ve parmak uçlarının serin dokunuşunu çenemde gezdiriyor. Yumuşak. Başımı eğip onu öpüyorum ve kolları boynuma dolanıyor, en başından beri gösterdiği aynı güvenle bana yaslanıyor. Beni çözen aynı güven.

Dar elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla vücudunu ne kadar sevmiş olsam da, şezlong giysileri içindeki hissi neredeyse daha iyi. Bir elimi kazağının eteğinin altından geçirip sırtının alt kısmındaki deriyi yumuşatmak çok kolay.

Paltomu çekiştirerek çıkarıyor, ben de stüdyosundaki tekli koltuğun üzerine atıyorum.

"Burada olduğun için mutluyum," diyor ellerini göğsümde gezdirirken.

"Kendimi davet ederken çok ileri değil mi?"

Sırtışı genişliyor. "Hayır."

Onu öpmek kendimi kaybetmek gibi. Tüm unvanlar, roller, endişeler eriyip gidiyor. Beni öne doğru çekiyor.

yatağına geri döndük, kendimizi öpüşmeye adadık. Freddie beni ona daha rahat oturtmak için bir dizini büküyor ama elim asla kazağının altından kalçasının kıvrımından öteye gitmiyor.

Sonunda başımı kaldırdığımda dudakları pembeleşmiş ve şişmişti. "Buraya sadece bunun için gelmedim, biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum," diyor, elleri gömleğimin yakasının altına kayıyor. "Ama şikayet etmiyorsun, değil mi?"

"Asla."

Altımdaki gülümsemesi sarhoş edici, beni tekrar aşağı çağırıyor. Öpüşmek için birkaç dakika daha kaybediyoruz ama bu şekilde kaybedilen zaman asla boşa gitmiyor. Kazağını başından çektişiren o.

Zeytin tonlarındaki teninin üzerinde gezinişini izliyorum ve Tanrım, sutyen giymemiş. Sergilenen ihtişam, centilmenlikle ilgili tüm düşüncelerimi rayından çıkarıyor.

Tüm düşünceleri raydan çıkarırlar, nokta.

Başımı eğip meme uçlarından birini ağızma alıp dişlerimin arasında sertçe sıkıldığımda gülüyor. Zahmetsizce Gilded Room'daki ilk gecede paylaştığımızdan daha derin bir yakınlığa kayıyoruz, Boston'un acelesiz ve tereddütsüz bir tekrarı.

Freddie benden önce patlıyor, omuzlarıma yapışıyor ve kulağıma doğru iniyor. Teslim oluyorum, kendimi derinlere gömüyorum ve salıverilmemin verdiği zevk-acıdan titriyorum.

Kalbimin gümbürtüsü dininceye kadar, tekrar doğru dürüst görebilene kadar ona yaslanıyorum. Biraz isteksizce kendimi kaldırıp onun yanına geçiyorum ve kolumu beline doluyorum. "Yapmamamız gerektiğini biliyorum," diyorum, "ama bundan bıkaçağımı hiç düşünemiyorum."

Freddie'nin gülümsemesi zevkten ağırlaşmıştı. "Ben de öyle."

Küçük daireye şöyle bir göz gezdirdim. Buraya son , ona için fazla düşünmemiştim. Duran asansör yüzünden titriyordu.

Şimdi yanımda rahat ve durgun ve bu seferki titremesi korkudan değildi. "Demek bu senin

krallık," diye not ediyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, eğer bir krallık iki yüz metre kareden daha küçük sayılabilirse. Bu arada buradaki soğuk için üzgünüm. Isıtma sistemi pek iyi değil."

"Fark etmemiştim." Eğildim ve omzuna bir öpücük kondurdum. "Beni sıcak tuttun."

Gülümsemesi genişler. "Ne cümle ama Bay Conway." "Bana bonus puan kazandırıyor mu?"

"Birinin yarısı, belki."

"Isıtıcıyı bana daha sonra göstermen gerekecek. Geçen sefer unutmuştuk." Şifonyerine, orada duran çerçeveli fotoğraflara başımı sallıyorum. "Kim onlar?"

Kolumun kıvrımına yerleşiyor. "Annem, babam ve büyükbabam."

"Philadelphia'dan."

"Evet. Büyükbabam teknik olarak Palermo'luydu."

"İtalya mı?"

"Evet. Buraya savaştan sonra geldi. Teknisyenlik eğitimi ve birkaç İngilizce cümle dışında hiçbir şeyi yoktu. Aylar içinde dili konuşmayı öğrendi."

"Etkileyici," diyorum ve bunda ciddiylim.

Sesi ısınıyor. "Küçük bir giyim mağazasında çalışmaya başladı ve birkaç yıl içinde müdür oldu. Birkaç yıl sonra da kendi mağazasını açtı."

Elimi kalçasının üzerinde kavislendiriyorum. "Ve torunu MBA mi yaptı?"

"Evet. Birkaç yıl önce vefat etti ama eskiden iş dünyası hakkında çok konuşurduk. Bana bir şirket ismi vermeyi severdi ve bir hafta sonra bana neden başarılı olduklarını düşündüğümü sorardı. Ona analizimi anlatmak zorunda kalırdım. Arada bir başını sallayarak dinlerdi, gözlüklerinin arkasından düşünceli gözlerle bakardı. Sonra da bana neyi gözden kaçırdığımı söyler ve karıştırdığım İtalyanca grameri düzeltirdi."

Çizdiği resimdeki sıcaklık beni gülümsetmeye yetiyor. "Kulağa harika geliyor," diyorum. "İtalyanca biliyor musun?"

"Evet, ama herkes aksanımdan Amerikalı olduğumu anlayabilir." "Bu hala benim konuştuğumdan daha fazla İtalyanca." Parmaklarım çıplak kaburgalarında geziniyor, teni ipek gibi. "Sen nasıl Seninle her konuştuğumda daha da ilginçleşiyor musun?"

Bir kaşını kaldırıyor, yüzündeki gülümseme muhteşem. "Ben böyle çok yönlü biriyim."

"Kesinlikle öylesin Strait-laced. Söyle . Senin harika iş fikrin nedir?"

"Sana söylemiyorum, seni risk sermayedarı. Sadece çalacaksın."

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Beni yaraladın."

Freddie gülerek yüzüstü dönüyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. Koyu, ipeksi saçları omzunun üzerinden kayıyor ve çıplak göğsümü gıdıklıyor.

"Bu, benim bir şirketim olmadığını, en azından henüz olmadığını söylemenin alaycı bir yoluydu. Belki de benim olayım kendi şirketimi kurmaktan ziyade halihazırda var olan şirketlere yardım etmektir."

"İşte bu kulağa girişimci bir kapitalist gibi geliyor," diye belirttim.

Sırıttırıyor. "Bir gün Fortune 500 şirketlerinden birinde çalışmak istiyorum. Birkaç yıl İtalya'da yaşamayı ve orada bir şirkette çalışmayı çok isterim. Belki Asya'da da bir yerde. Singapur?"

"Orası çok güzel," diye yorum yapıyorum. "Tabii ki gitmişsindir."

Sesimi yüceltiyorum. "Birçok, birçok kez."

Sırıttışı genişliyor. Elimini uzatıp burnunun üzerindeki soluk çillerin izini sürüyorum. Uzun, çıplak kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. "Uzak kalamayacağım," diyorum ona. "Senin de beni istediğini bildiğim sürece."

Freddie'nin gözleri yumuşar. "Uzak kalmanı istemiyorum."

Başparmağım dudaklarına doğru kayıyor, dış hatlarını izliyor. "Ofisin dışında o zaman."

"Evet."

"Sadece sen ve ben olduğumuzda," diye mırıldanıyorum.

"Sadece biz," diye kabul ediyor, dudakları söz vererek benimkileri okşuyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

TRISTAN

Kartlarım berbat. İki yedili ve bir beşli, bir bahsetmiyorum bile ve aralarında tek bir renk bile yok. Tek olası strateji blöf yapmak, ama masaya bakınca Acture Capital'daki iş ortaklarımdan herhangi birinin bunu yutacağından şüpheliyim. Çok fazla oynadık.

Carter viski bardağına uzanıyor ve kendi kendine biraz fazla geniş bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Blöf yapma konusunda en kötüsü sensin." "Ya da en iyisi," diye karşı çıkıyor.

"Kesinlikle en az tutarlı olan o," diyor Victor kuru bir sesle. "Birkaç ayda bir taktik değiştiriyorsun."

Carter kadehini bize doğru kaldırarak, "Sizi zinde tutmam gerekiyor," diyor. "Bir şey değil."

Anthony hiçbir şey söylemiyor, sadece en genç ortağımıza başını sallıyor. Carter benim yirmi sekiz yaşında sahip olduğum enerjiyle yanıyor.

Victor kartlarının üzerinden bana bakıyor. "Danışmanlık dünyasında işler nasıl? Satılık olmaktan bıktın mı?"

"Henüz değil. Canavar daha yeni dönmeye başladı."

"Yeni mi? Exciteur aylardır kârlı."

"Satın aldığımızda kârlıydı," diye belirtiyorum. "Amacımız daha da kârlı hale getirmek."

Exciteur'ün çoğunluk hissesini satın alma kararı ortaklaşa alınmıştı, ancak Acture her zaman finansal sermayenin yanı sıra insan sermayesi de sunuyordu. CEO pozisyonunu üstlenecek kişi olmak için ısrar etmiştim.

Carter elindeki kartları masaya fırlatır. "Pas geçiyorum." Sırıttım. "Demek blöf yapıyordun?"

"Asla söylemeyeceğim."

Victor kartlarına bakar ve görünürde tek bir gülümseme yoktur. Piç herif buz gibi soğuk olabilir ama işini biliyor. "Bizim için doğru olduğunu düşündüğünüz bir medya şirketi buldunuz mu?"

Carter deri sandalyelerimden birinde arkasına yaslandı. "Hayır, ama birkaçını izliyorum. Kısa listeyi elime geçtiğinde hepinize e-posta ile göndereceğim."

"Güzel," dedim. "Çünkü biliyorsun ki eğer bir şey üzerinde çalışmazsan, sana bir şirket dayatacağız."

"Şu çöpçatanlık işi gibi," diyor Anthony, tehdit havada asılı dururken.

Carter inliyor. "Lütfen yapmayın. Yarın satın almamız için bir medya şirketi bulacağım."

"Bu konuda şaka yapıyoruz," diyor Victor, "ama Opaté Match her piyasadan çekilebilir. Eğer bir teklif yapacak, bunu bir an önce yapmalıyız."

Kendi viski bardağıma uzandım. "Küresel potansiyeli var. Çok küçük bir masraf. Minimum çaba. Victor haklı Carter, yakında satın almalıyız."

Anthony, "Yarın sizin için evrakları hazırlayabilirim," diye ekliyor.

Carter'ın gözleri ihanetle kısılır. "Ne yaptığınızı anlamadığımı sanmayın. Bu puan kazanmaya karşı değilim ama hepinizin kazanmasına izin verirsem lanetlenirim."

"Sen katlandın," diye belirttim.

"Bunun kartlarda olduğunu bilmeden önceydi." Katlanabilir masanın ortasındaki tomar tomar parayı işaret ediyor. Joshua evdeyken onları dolaba saklıyorum, ama o

oğlunun yeni video oyunu hakkında konuşarak geceyi Linda'da geçirmek için yalvardı.

"Eğer Opat Match'te kimin kazanacağı konusunda poker oynuyorsak," diye devam ediyor Carter, "bir rövanş talep ediyorum. Bahislerin açık olduğu bir maç."

Bir elimi çenemde gezdiriyorum, kirli sakallar elime sertçe vuruyor. "Haksız değilsin."

Victor bana alaycı bir bakış fırlattı. "Adalet anlayışın bazen dehşet verici oluyor."

"Sadece sende olmadığı için," diye karşılık veriyorum. Victor St. Clair iğneleyici bir mizaha ve el altından yapılan iş anlaşmalarına sahip ve yıllar önce bir pazarlık masasının diğer tarafında onunla tanıştığım andan beri öyle. Zamanın yarısında ona neden tahammül ettiğimizden emin olamıyorum. Diğer yarısında ise, düşmanca devrallmalar yoluyla müstehcen miktarda para getirerek bana hatırlatıyor.

"Son bir oyun," diye karar verir Anthony. "En zayıf el Opat'de puan kazanmalı. Lanet olsun, ne aptal bir isim."

Parmaklarımı kadife kaplı masaya vuruyorum. "Pazartesi günü onlara satın alma teklifinde bulunacağız. Bu kez ertelemek de yok."

"Ertelenmek yok," diye yineliyor Carter, kartları karıştırırken. "Bu sefer pas geçmeyeceğim çocuklar."

Anthony kollarını yanımda kavuşturarak homurdanıyor. Eğer Victor kabalık sınırında buz gibi soğuksa, Anthony şüpheliğin kişileşmiş halidir. Joshua bir keresinde çocuksu bir anlayışla ondan "üzgün arkadaşım" diye bahsetmişti. Ayrıca tüm bunlar boyunca benim arkadaşım olmuştu. Jenny ve Michael'ın uçak kazası ve Joshua'nın evlat edinilmesi.

Ona yaslanıyorum. "Carter'ın ilk beş dakika içinde pes edeceğine dair on bin dolarına bahse girerim."

Carter kartları dağıtırken, "Bunu duydum," diye homurdandı.

Benimkini göğsüme yaklaşıtıyorum ve diğerlerinin de aynısını yapmasını izliyorum. Masa gergin bir sessizliğe gömülüyor. Para için oynadığımız zamanların aksine, bunun gerçek riskleri var. Benim yok.

küçük, kolay bir takas olsa bile ikinci bir şirketin yönetimini üstlenme zamanı.

Bana verilen kartlara bakılırsa, muhtemelen buna da gerek kalmayacak. İki kız ve bir dört.

Carter masanın ortasında kart üstüne kart açarak, "Nehir dağıtılıyor," diyor.

Hepimiz nefeslerimizi tutmuş gibiyiz.

"Biliyor musun," diyorum, "bence romantizm konusunda en iyi olanımızın bu işi yürütmesinin doğal bir değeri var. Sonuçta bu bir çöpçatanlık şirketi."

Victor ve Anthony hemen anladılar.

"Zorunlu," diye kabul ediyor ilki. "İşin iyiliği için."

Anthony başını sallar. "İşi karlı hale getirmek kadar mahvetme olasılığım da var. Zenginler için çöpçatanlık mı? Bunun saçmalık olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Carter gözlerini kartlarından ayırmıyor. "Hepinizden nefret ediyorum."

Gülerek, nehirdeki bir karta uzanıyorum ve dörtlümü değiştiriyorum. Şimdi iki kız ve bir papaz. Kaybedebilirdim ama bunun için diğerlerinin elinin çok iyi olması gerekirdi.

Anthony kendi kartına uzanırken bana "Bu gece bizi burada ağırladığınız için teşekkürler," diyor.

Victor, "Evet," dedi. "Çocuk bu gece dışarıda mı?"

"Evden dışarı, evet, ama umarım şehir dışına çıkmaz. O dokuz yaşında."

"Doğru, doğru."

"Vaftiz annesinde. Gitmem için yalvardı, gerçekten. Çocuklarının gerçekten oynamak istediği bir oyun varmış."

"Gittikçe büyüyor," diyor Anthony.

"Evet. Sadece birkaç yıl sonra uğraşmam gereken bir ergen olacak."

"Başınız sağ olsun," diyor Carter. "Nasıl olduğumu hatırlıyorum ve seni kıskanmıyorum."

"Umalım da senden daha iyi bir çocuk olsun."

Carter bana sırtıttı. "Umalım."

Bir saatten fazla bir süre sonra oyun sona erer. Carter beklendiği gibi pas geçti ve konuyla ilgili on beş dakikalık sağlam bir şakanın tadını çıkardı bile.

Anthony kartlarını en son gösteren kişidir. Kartları kadife masanın üzerine yayıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Üzgünüm, Carter."

Ama gösterdiği kartlar iyi değil.

"Yine de bir dakika bekleyin." Victor eğilir ve kartların uyumsuzluğunu inceler. Neredeyse bir floş, ama hem maça hem de sinekten oluşuyor. "Bu floş değil. Takımlar karışmış."

Anthony kartlarını kaldırır, gözleri kısılır. "Lanet olsun. Bu ikisinin aynı olduğuna yemin edebilirdim."

"Kahretsin," diyor Carter. "Görünüşe göre aşk uzmanımız sensin."

"Anthony 'Çöpçatan' Winter," diye ekliyor Victor. "Kulağa hoş geliyor."

Anthony elini yüzünde gezdirerek sandalyeden geriye doğru iter. "Bir içkiye daha ihtiyacım var. Ve Tristan, tüm bu olanlar için seni suçluyorum."

"Bana mı?"

"On milyon dolarlık bir daire ve bir adama pokerde kaybettirecek kadar loş bir aydınlatmanız var." Köşede tuttuğum bar arabasının yanında durdu, kendine bir konyak daha doldurdu. "Bir çöpçatanlık şirketi. Tanrım."

"Bunu bir fırsat olarak görün!" Carter arıyor. "Bunu aşkı bulmak için kullanabilirsin!"

Anthony, "Bir kelime daha edersen bu şirketten atılırsın," diye karşılık verir.

Masanın üzerindeki kartlara uzanıyorum ve karıştırmaya başlıyorum. "Paraya geri mi dönüyoruz?"

"Daha iyisi yok," diye katılıyor Victor.

Telefonumun sesi odayı kesiyor, hoparlör sistemimden gelen kısık müziği bastırıyor. Masadan geriye doğru itiyorum. "Bir dakika."

Tanıdık numara içimde bir heyecan yaratıyor. "Alo?"

"Merhaba," diyor Freddie. "Seni bu saatte aradığım için özür dilerim. Bu gece için planların olduğunu söylediğini biliyorum."

"Hiç sorun değil. Ne oldu?"

Sesi özür dileyici bir hal alıyor. "Isıtıcı hakkında yaptığın şakayı hatırlıyor musun?"

Zihnim önceki konuşmalarımızı, şakaları, iğnelemeleri ve flörtleri sıralıyor. Isıtıcısını tamir etme şakası. Aramızda suları test etmek için ortaya atılmış bir bahaneydi.

"Hatırlıyorum," diyorum.

"Aslında kırılmış."

Kar pencerelerin dışında dönüyor, sokağı ağır beyaz bir örtüyle kaplıyor. "Bu gece hava buz gibi."

"Evet, ısıtıcı mümkün olan en kötü anı seçti. Kapıcı bu gece çalışmıyor ve bu saatte açık olan bir ısıtıcı satabilecek bir elektronik mağazası bulamıyorum."

"Dairen bir buz kutusu olmalı Freddie."

"Sıcak değil, hayır," diyor küçük bir kıkırdamayla. "Bu yüzden arıyorum. Ödünç alabileceğim bir ısıtıcınız var mı acaba? Sadece birkaç günlüğüne."

Omzumun üzerinden birlikte çalıştığım üç adama bakıyorum. Poker masasındalar, içiyorlar, konuşuyorlar ve söylediğim her kelimeyi dinlemiyormuş gibi davranıyorlar.

"Yok ama daha iyi bir şeyim var. Sıcak bir daire."

"Tristan, isteyemezdim-"

"Sen sormuyorsun, ben teklif ediyorum. Bana gel. Yarın ısıtıcını tamir ederiz."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bir çanta hazırla ve mümkün olduğunca çabuk buraya gel."

Kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden olan rahat bir nefes alıyor. "Tamam," diyor. "Yakında görüşürüz."

"Yapacaksın."

Anthony ve Carter telefonu kapatır kapatmaz teatral inilti çıkarıyorlar.

"Evet, çocuklar," diyor Victor. "Sanırım bu kovulduğumuz anlamına geliyor."

Carter başını sallar. "Çocuksuz gecesini en iyi şekilde değerlendirmeli. Sanırım rotasyonda çalıştığımız için mutlu olmalıyız."

"Siktirin gidin çocuklar."

Anthony başını sallar, ama gözlerinde gerçek bir kızgınlık yoktur. Aksine, memnun görünüyor. "Kim o?"

Bunun cevabı paylaşmak istediğimden daha karmaşık. Birlikte çalıştığım biri. Teknik olarak bir stajyer. Benden sekiz yaş küçük.

Ve o yıllardır başıma gelen en iyi şey. "Bir arkadaş," diye cevap veriyorum. "Yakınlarda yaşıyor ve ısıtıcısı kırıldı."

Carter bardağının son suyunu da içerek, "Bir arkadaş," dedi. "Doğru, arkadaşınla iyi eğlenceler."

"Kıskanma," diyorum ona.

O da bana kurt gibi sırtarak karşılık veriyor. "Ben değilim. Anthony olabilir ama."

"Neden kıskanayım ki?" diye soruyor ve üçlüyü benim koridoruma yönlendiriyor.

"Çünkü bekâr bir erkek olarak elit flört dünyasına girmek üzeresin. Kadınlar akbabalar gibi peşinde olacak."

"Tam unutmayı başarmıştım ki," diyor Anthony, "konuyu tekrar gündeme getirdin."

"Özür dilerdim ama bilirsiniz..."

"Gerçekten üzgün değil misin?"

"Hayır."

Kapılar arkalarından kapanıyor ve dışarı atıldıklarına dair gerçek bir şikâyetle bulunmadan gidiyorlar. Onu beklemek için lobiye gitmeden önce birkaç dakika bekliyorum. Geldiğinde, dev paltosu onu soğuktan korumak için sıkıca sarılmıştı, kar taneleri yanaklarındaki çiller gibi siyah saçlarının tozunu alıyordu.

Soğuk rüzgârdan pembeleşmişler.

Uzanıp elindeki çantayı alıyorum. "Hey."

"Merhaba," diyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm, biliyorsun."

"Değilim," diyorum asansörün şifresini girerek. "Isıtıcınızı yarın tamir ettireceğiz."

"Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir an çok fazla ses ve ısı çıkarıyordu ve sonra... tamamen sessizlik. Çalışmıyor" diyor. Benimle birlikte asansöre biniyor ama yüz hatlarında tam olarak gizleyemediği bir tereddüt var.

"Bu benim özel asansörüm," diyorum ona. "Sadece benim daireme gider. Yılda iki kez bakımını yaptırıyorum."

Titrek bir gülümseme. "Bana senin asansörünün hiç arıza yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, evet. Buna cesaret edemez."

Ve aynen böyle, yolculuk bitti. Kapılar benim koridoruma açılıyor. Freddie dışarı çıktı, etrafına bakındı ve gözlerindeki endişeyle bana döndü. "Oğlun. Ona ne söyledin?"

"Bu gece evde değil."

Gözleri yumuşar. "Doğru ya. Özür dilerim, neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim."

"Endişelenmenize gerek yok."

"Bu gece ne yapıyordun?" "Gel.

Sana göstereyim."

Beni parka bakan, tabandan tavana pencerelerle kaplı oturma odasına kadar takip ediyor. Poker masası hâlâ ortada duruyor, sehpa ise kabaca kenara itilmiş. dört sandalye boş ve terk edilmiş.

Freddie'nin gözünden, bu gösterişli görünebilir. Gösterişli. Dairesinde olmayan her şeyi haykırıyor. Her tanımlayıcı bir zıt anlamlı.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Gün boyunca manzara muhteşem olmalı."

"Öyle. Özellikle de kar yağdıktan sonra. Tüm park bembeyaz."

Bir elini poker masasını kaplayan yeşil kadife üzerinde gezdiriyor. Gözleri masanın ortasındaki yüz dolarlık banknot yığınının takılıyor. Adamlar çıkarken kazançlarını toplamayı unutmuş olmaları.

Birden bana da müstehcen göründü. Ama Freddie yorum yapmıyor, televizyonun yanındaki galeri duvarına doğru ilerliyor. Siyah beyaz resimler, hepsi koyu renkli çerçeveler içinde.

Son birkaç yılda yaptığım her şeyi görerek hepsini içine alırken sessizce izliyorum. Joshua ve benim olduğumuz her şeyi, gördüklerimizi ve kaybettiklerimizi.

Şaşırtıcı bir şekilde, onları etme isteği duymuyorum.

Freddie, volkanik bir kıyı şeridini gösteren büyük, siyah beyaz bir fotoğrafa yaklaşarak, "Bu muhteşem," diye mırıldanıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Hawaii." "Oh?"

"Joshua ve ben bir helikoptere bindik. Fotoğraf havadan çekildi."

Freddie çevredeki fotoğrafları inceliyor. Joshua, Yosemite'de bir şelalenin dibinde duruyor. Su arkasından doksan metrelik bir düşüşle çağlarken kulaktan kulağa sırtıyor. Devasa bir şeye kıyasla küçücük bir şey. Bir diğeri Joshua, şu an olduğundan daha küçük ve ben Karayipler'de bir teknedeyiz. Küçük yüzünün yarısı bir şnorkel tarafından kapatılmış. Kameraya başparmağıyla işaret ediyor ve iki ön dişinden yoksun bir gülümseme takınıyor.

"Onu gerçekten de her yere götürüyorsun," diye mırıldandı Freddie. "En azından deniyorum."

"Nasıl olur?" Galeriyi duvarında aşağı doğru ilerliyor, her bir fotoğrafı sırayla inceliyor.

"Dünyayı görmesini istiyorum," diyorum. Gerçek bu, ama hepsi bu değil ve yanıtlarımızda havada asılı kalıyor. Yetersiz.

Freddie son siyah beyaz fotoğrafın yanında durur. Jenny kocaman gülümsüyor, gözleri kameraya gülüyor. Sırtından aşağıya inen saç örgüsü

rüzgârda savruluyor ve saç dalları başının etrafında bir hale gibi kıvrılıyor.

Etrafında bir koşum takımı ile bir köprüde duruyor.

"Kız kardeşim," dedim
Freddie'ye. "Joshua'nın
annesi mi?"

"Evet. Bu fotoğrafı ilk kez bungee-jump yapmadan hemen önce çektim." Sanki Jenny bizi görüyor, yılların, kilometrelerin, bizi bugünden ve onu o zamandan ayıran uçurumun ötesinden bakıyor. New Mexico'daki Rio Grande Köprüsü'nde.

Freddie titriyor. "Vay canına. Böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum."

"Peşinden atladım."

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Ne yaptın?"

"Jenny onunla o kadar uzağa gelmeme ve sonra da atlamama izin vermezdi."

"İlk kez dediniz. Birden fazla kez mi bungee-jump yaptı?"

"Ah, evet. Macerayı severdi." Joshua ve benim seyahatlerimizin vasiyeti olan fotoğraf duvarına doğru başımı sallıyorum. Tahiti'den sonra çerçevelenmesi için bir resim daha göndereceğim. "Oğlunun dünyayı tecrübe etmesini isterdi. Kendisi gibi güzel, karmaşık, sürekli değişen bir oyun alanı olarak görmesini."

Freddie'nin eli benimkine geliyor. Parmakları en hafif kavrayışla elimin etrafında kıvrılıyor. "Onunla sık sık seyahat eder miydin?"

Başımı salladım. "Acture Capital'e odaklanmıştım. Devraldığım şirketleri büyütmeye. O yerinde duramayan biriydi. Ziyaret etmek istediği yerler ve yapmak istediği şeylerle ilgili boyu kadar uzun bir listesi vardı."

Freddie'nin parmakları geriliyor ve ben Jenny'nin tanıdık portresinden yumuşak, güçlü ve nazik gözlerine bakıyorum.

"Joshua ona benziyor," diyor.

"Benziyor."

"O da biraz sana benziyor."

"Şey, ben onun amcasıyım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve bana bildirdiği gibi babası."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bir gün ona bunu söylediğinde kulağa nasıl geldiğini anlatmalıyım. Bazen öğretmenlere ve diğer çocuklara sadece bu bilgiyi söylediğini hayal ediyorum, hiçbir bağlam olmadan. Bir gün buraya polis gelecek."

"Çok tatlı," diyor. "Bana söylediğinde üzgün görünmüyordu."

Parmaklarım onunkilerin arasından geçerek bir kafes örgüsü oluşturuyor. "Bu onun için gerçek değil."

Freddie'nin kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor, ben de içtiğim viskinin ve gözlerindeki nezaketin yardımıyla kendimden bir acı dilim daha sunuyorum. "Jenny ve Michael öldüğünde üç yaşına basmak üzereydi. Onları hatırlamıyor. Onlar hakkında bildiği tek şey hikayeler, ona anlatılanlar. Benden önce bir annesi ve babası olduğunu biliyor."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Devam et, diyor jest. Ve kelimeler dökülmeye başlıyor. "Onların anısını canlı tutmaya çalışmak imkânsız. Ben denedim. Ama onlar hakkında konuşmak ona efsanelerden bahsetmek gibi geliyor. Onların maceralarını anlatmaktan hoşlanıyor ama onlar gerçek değil. Ve eğer bizi bunun üzerinde durmaya zorlarsam, onu sadece üzecek miyim? Ona kaybettiklerini hatırlatmaya devam mı edeyim yoksa şu anda sahip olduğu hayatı kucaklamasına izin mi vereyim?" Köprüdeki Jenny'ye bakıyorum. Boşluğun içinden bana cesurca bakıyor ama verecek bir cevabı yok. Oğlunu nasıl yetiştirdiğime dair ne bir rehberliği ne de bir fikri var. En büyük maceram dediği çocuğu.

"Bana baba demeye başladığında... çok zor oldu."

"Öyle miydi?"

Bakışlarım Michael'ın siyah beyaz fotoğrafına kayıyor. Onunki Jenny'ninkinden daha yukarıda asılı, ağzı ciddi ama gözleri kameraya gülümsüyor. Bu fotoğrafı Jenny çekmişti ama bana nerede olduğunu hiç söylemedi.

"Bir annesi olmadığını biliyor. Jenny'nin yerini alamam. Ama Joshua'nın hatırlayacağı her şekilde Michael'ın yerini aldım."

"Sen kimsenin yerini almadın," diyor Freddie bana. "Gerekli olduğu bir zamanda devreye girdin. Jenny ve Michael'ın bunu anlayacağını düşünmüyor musun?"

"Yaparlardı." Boştaki elimi yüzümde gezdiriyorum, yeterince iyi olmadığım tüm yollar aklımdan geçiyor. Joshua ve Marianne ile akşam yemeği için eve zamanında gelemediğim geceler. Jenny'nin cevaplaması gerektiği kadar iyi cevaplayamadığım meraklı sorular. Freddie'nin elinden yumuşak bir çekiş bizi atılmış poker masasının yanından köşedeki bulut kanepeye doğru götürüyor.

Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi birlikte yumuşaklığa gömülüyoruz. Sanki onun vücudu benimkinin yanında kıvrılmak için yaratılmış gibi.

Ve kelimeler gelmeye devam ediyor.

"Onların da daha iyi bir iş çıkaracağını her gün biliyorum. Yerine geçebileceğimi biliyorum. Joshua'ya en iyi baba olmak benim başarısız olacağım bir şey." Başımı onunkinin üzerine koyuyorum, çiçek şampuanı ve Frederica kokusu alıyorum. "Sıcaklık için geldin ama onun yerine bu ağırlığı aldın."

Cevap verirken sesinde bir gülümseme var. "Ağırlığa aldırmiyorum, Tristan. Ve seni daha yakından tanımaktan keyif alıyorum."

Sözler karşısında gözlerim kapanıyor. Masum, basit kelimeler, ama yıllardır bana içtenlikle söylenmemişlerdi. Acaba hiç konuşuldu mu?

Eli enseme doğru kayıyor ve parmakları saçlarımın arasına giriyor. Dokunmak için dokunmak.

"Son ilişkim Joshua'yı evlat edindiğimde sona erdi," diye itiraf ediyorum.

Freddie'nin parmakları bir an hareketsiz kalıyor ama sonra daha derine dalıyor, tırnakları kafa derimin üzerinde usulca geziniyor. "Hmmm," diyor. "Zor zamanlar geçirdiğini tahmin ediyorum."

"Jenny ve Michael öldükten sonraki aylarda iyi bir ortak değildim. Ve o... şey. Bunun için özür diledi ama üvey anne olmaya hazır değildi." Gözlerimi kapatıyorum, basit bir dokunuşun nasıl bu kadar iyi hissettirebildiğini merak ediyorum. "Şimdi anlıyorum ki bu işe doğru nedenlerle girmemiş."

Freddie başka bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve daha yakına kayıyor. Saniyeler sonra dudakları yumuşakça çenemin kenarına değiyor. "Doğru nedenler," diye tekrarlıyor. "Yanlış olanlar neler?"

"Para, prestij. Statü." Omuz silktim. "Jenny onu hiç sevmedi."

"Bana Yıldızlı Oda partilerine bu yüzden gittiğini söylemiştin."

"Mhm, ben de öyle yaptım. Senin dikkatini dağıtmak istediğim bir zamanda."

Gülümsüyor. "Takdir edildi. Ve hatırlandı." "Belli ki."

"Orada en azından kadınların seni vücudun için istediğini söylemiştin." Bana geri yansıyan kendi sözlerime gözlerimi kapatıyorum.

"Güzel bir duygu."

Freddie kıkırdıyor ve dizleri iki yanımda, kucağımda olacak şekilde yerimizi değiştiriyorum. Kazağının yumuşak kumaşı yukarı kalktı ve parmaklarım sırtının alt kısmındaki deriye sürtündü.

"Söyle bana," diye ısrar ediyor, siyah saçları bir perde gibi öne düşüyor. "Onlarsız yaşayabileceğini düşünüyor musun?"

"Yıldızlı Oda partileri olmadan mı?"

"Evet. Eğlenceliler ve anladığım kadarıyla... heyecan verici bir eğlence sunuyorlar, ama... gerçekten istediğin bu mu?"

Parmaklarım kalçalarına daha derinden giriyor, onun sormadığı bir soruyu duyuyorum. Benim sormadığım bir soru.

Ne olduğumuzu tanımlamaya çok yaklaşan bir şey.

"Hayır," diye mırıldandım. "Gerçekten istediğim şey bu değil. Ama istediğim şeyi elde etsem bile onunla ilgilenebilecek kapasitede olduğumu sanmıyorum."

Nefesi kesiliyor, dolgun dudakları aralanıyor. Ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Sanırım," diye mırıldanıyor, "elinden gelenin en azını yapmayacağını açıkça belirttin."

Aramızdaki hava ısınıyor, iltifatı içimde kıpırdanıyor. Bu beni başımı boynuna doğru eğmeye ve dudaklarımı kulağının altındaki hassas noktaya bastırmaya zorluyor. Parmakları saçlarımda sıklaşıyor, yumuşak bir iç geçiriyor.

Ve her zaman böyle iç çektiği adam olmak istediğimi biliyorum. Korkularını anlattığı adam. Güvendiği ve tutunduğu adam.

Ben de onu daha sıkı kavradım ve ikimizi de ayağa kaldırdım.

Elleri göğsümden aşağı kayıyor. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet." Onu oturma odasına, koridora çekip Joshua'nın kapalı kapısının önünden geçirdim. Daha sonra benimkine.

"Aç mısın?" Ona sordum.

Başını iki yana sallar. "Daha önce yedim." "Isıtıcın ne kadar süreyle kapalıydı?" "Birkaç saattir."

"Beni aramadan birkaç saat önce mi?"

Freddie utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Evet."

İşte bu kadar. Onu belinden kavriyorum ve ciyakladığında sırtarak yatağıma fırlatıyorum. Geniş yüzeyde bir kez zıplıyor ve kollarını açıyor, sanki bir kar meleği yapmak üzereymiş gibi. Saçları koyu bir hale gibi. "Bana bu gece meşgul olduğunu söylemiştin. Önemli değilse seni rahatsız etmek istemedim."

"Donarak ölmemen oldukça önemli."

Bana doğru uzanıyor ve beni yatağa çekiyor. "Biliyor musun," diye soruyor, gülümsemesi güzel ve hınzır bir şey, "buna katıldığımı biliyor musun?"

"Ortak bir noktamız daha var." Dirseklerimi onun üzerine koyuyorum ve göğüsleri kışkırtıcı bir şekilde göğsüme bastırırken, gözümü ayıramadığım gülümsemesi oluyor.

"Bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor.

"Seviyorum," diyorum, dudaklarımı boynunun yumuşak tenine bastırmak için eğilerek. İç çekmekle inlemek arasında bir yerde yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Bana kalırsa, her konuda oldukça iyi bir iş çıkardın Tristan," diye mırıldanıyor. "Bir şeyin yapılmaya değeri olması için mükemmel olmasına gerek yok."

OceanofPDF.com

FREDDIE

Beş kişinin sığabileceği büyüklükte bir yatakta, yumuşak keten yorganların altında derin bir uykuya dalmış olarak uyanıyorum. Ağır bir kol belime dolanmış. Bacaklarım bir başkasının kine dolanmış.

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. Geceyi Tristan'la birlikte onun yatağında geçirmiştik. Paylaştığımız samimiyet iliklerime kadar işlemiş, bedenimi derin bir rahatlama kaplamıştı. Önceki geceden kalan zevk. Hafif, zevkli bir sızı.

Dev oda yumuşak gölgeler ve Aralık ayının soluk ışıklarıyla aydınlanıyor. Tristan'ın yüzündeki güçlü çizgiler yumuşamış, gür saçları dağılmış. İzlenmeye alışkın bir adam, burada kimsenin onu izleyemeyeceği bir yerde.

Gördüğüm manzara karşısında göğsümde bir hassasiyet oluşuyor. O benim patronum olabilir. Yolumuza çıkan binlerce şey olabilir. Ama ben bu adamı istiyorum, tüm şüpheleri, kusurları, güçlü yanları ve yetenekleriyle.

Kolu belime dolanıyor. "Uyanmışsın," diye mırıldanıyor, gözlerini açmadan.

"Sen de öylesin."

Kolu biraz daha yukarı kalkıyor, bir eli göğüslerimden birinin etrafına yerleşiyor. Bunun onun en sevdiği tutamaklardan biri olduğunu çabucak öğrendim.

Elimi göğsünde gezdiriyorum. "Isıtıcım olduğun için teşekkürler."

"Hmm," diyor elini sıkarak. "Elimden geleni yapıyorum." "Benden bir ya da iki derece daha sıcak koşuyor olmalısın."

"Hepimizin yetenekleri var." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, omuzları yorganın yumuşaklığına karşı keskin, erkeksi açılardan oluşan bir kontrast oluşturuyor. "Gerçekten harika göğüslerin var, biliyorsun."

O kadar hazırlıksız bir yorum ki gülüyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu doğru. Belki bir beceri değil ama çok doğru."

Yorganın altından bakıyorum, eli bir tanesinin üzerini örtüyor. "Fena değiller," diye kabul ediyorum. "Ama bedenleri oldukça can sıkıcı olabiliyor. Örneğin normal mağazalardan sporcu sütyeni alamıyorum. Gömleklerin düğmeleri genellikle açıkta kalıyor."

Tristan kaşlarını çatar. "Zor olmalı."

"Bazen can sıkıcı olabiliyor."

"İnsan buna değer mi diye merak ediyor." Yorganı geri çekip belime doğru katlıyor ve göğüslerimi inceliyor. Eli birinden diğerine geçiyor ve kahkahalarım onları zıplatıyor.

"Evet," diye açıkladı sonunda. "Benim bakış açıma göre, buna değer."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye takılıyorum.

Başını eğip meme uçlarımdan birini ağzına alırken sırıtıyor. Sıcaklığın etkisiyle vücudumda keskin bir uyarılma hissi oluşuyor. Göğüslerini değiştirirken bana "Dayanamıyorum," diyor.

"Beni uyarmıştın," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarının arasına kaydırarak. Eli karnımdan aşağı inip çıplak kalçalarımın üzerinden geçerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bugün cumartesi sabahı."

"Doğru," diye . "Hiçbir yere gitmemize gerek yok."

"Isıtıcınız kaçmıyor."

Yorganın altından bacaklarımı ayırırken nefesim kesiliyor, parmakları beni dün geceki kadar çıplak buluyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Birkaç saat içinde aynı şekilde kırılmış olacak."

"Aceleyle gerek yok."

"Hem de hiç." Sırtım, parmaklarının yumuşak dairesel hareketleriyle kavisleniyor. Zevkim kolayca geliyor, son birkaç haftadır onunla iyi yürünmüş bir yol.

"İşte bu kadar." Bir meme ucunu yumuşakça ısıyor ve ben ona karşı ürperiyorum, parmaklarım saçlarında düğümleniyor. Tembel, telaşsız, acelesiz. Samimi.

Tristan'ın sabahları muhteşem bir şey olduğunu öğreniyorum. Kalçama yaslanan sertliğe uzanmaya çalışıyorum,

Ama parmakları beni durduruyor. Bir tanesi içime lezzetli bir şekilde batıyor.

Ağzı boynuma doğru kayıyor. "Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?"

"Mmm."

"Ağrın var mı?"

Başımı sallıyorum, ellerim geniş omzunun etrafında kıvrılıyor. "Sadece birazcık."

"Güzel," diye mırıldanıyor ve bir parmak daha ekliyor. Hareketleri hâlâ hafif ve alaycı. Kalçalarımı döndürüyorum ve o da başını sallıyor. "Bundan asla bıkmayacağım Freddie. Sana ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Bu bir sorun gibi görünmüyor."

Boğuk bir kıkırdama. Sonra eli kayboluyor, beni eksik ve arzulu bırakarak. Yorganı geri çekiyor ve bir yastığa uzanıyor. "Yüzüstü yat," diye emrediyor, sesi uykudan ve istekten pürüzlü. Ona bakıyorum, sert ve ağrıyor ve itaat ediyorum. Yastığı kalçalarımın altından geçiriyor ve omzumun üzerinden bakınca onu orada, bacaklarıma binmiş, birbirine sıkıca bastırmış halde görüyorum.

"Tristan," dedim ona. Bir yalvarış ve bir soru.

Bana en çok sevdiğim o geniş, filtresiz sırtışı atıyor. Kontrollü olmayı seven bir adamınki. Ve sonra beni arkamdan itiyor.

Bu şekilde daha sıkı oturuyor, içimdeki basınç her kaybolan inçle birlikte artıyor. Sadece kabzasına kadar gömüldüğünde üstüme uzanıyor, dirsekleri ağırlığını taşımak için yüzümün iki yanında.

O her yerde. Vücudu üstümde, ayağımdan tepeme kadar dokunuyor, kıllarla kaplı göğsü sırtıma değiyor.

Şimdiye kadar yaşadığım en lezzetli şey.

"Evet," diye nefes alıyorum o hareket etmeye başladığında. Bacaklarım hâlâ birbirine yakın dururken, onun her çıkıntısını hissedebiliyorum.

Başını eğiyor ve hafifçe omzumu ısıyor. Bir iniltiye dönüşmeden önce benden bir kahkaha kaçıyor, o da yankılanıyor. Başımı yatağa doğru çeviriyorum ve kollarımı onun kollarına doluyorum, kendi ağırlığını taşıdığı için kasları gergin ve şişkin. Dudaklarımı koluna bastırıyorum.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," diye mırıldanıyor, sesi acı içinde.

"Ben öyle." Beni yatağa yatırıyor ve kalçalarımın altındaki yastıkla... Baskı tam da ihtiyacım olan yerde. "Durma."

"Asla."

Zevk şok dalgaları halinde içime yayılıyor, ellerim onun destekli kollarının etrafında pençelere dönüşüyor. Hareket edemiyorum, orgazmımın ve Tristan'ın içimde hareket etmesinin verdiği hazzı düşünemiyorum. Tüm dünyam hislere daralıyor. Kulağıma gelen boğuk inleme sesi gibi. Sıcak tenini tenimde hissediyorum.

Yanağını yanağıma yaslıyor ve kelimeleri gıcırdatarak söylüyor. "Bu çok iyi."

"Bırak," diye ısrar ediyorum, tüm vücuduyla yaptığı hamlelerin gücüyle yatağa gömülüyorum. "Benim için gel."

Patlarken kalçaları ritmini kaybediyor, gücüyle kulağımda hırlıyor. İkimiz de dev yatağın üzerinde nefes nefese ve gevşek bacaklı kaldık, vücudu benimkini bir battaniye gibi örtüyordu.

İkimiz de konuşmadan önce uzun bir süre geçti. Tristan önce davranıyor, saçlarıma doğru usulca gülüyor. "Sanki içimdeki hayatı sıkıp çıkarıyormuşsun gibi hissettim Freddie."

"Umarım hepsi değildir?"

"Hayır, ama çok yakındı." Kendini kaldırmadan önce enseme bir öpücük daha konduruyor. İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyorum ve o yine gülüyor, iri bir eli şakacı bir şekilde kalçama vuruyor. "Seni ezseydim kendime çok kızardım."

Sesinde öyle bir canlılık var ki, dün geceki ağırlığından çok farklı. Sırt üstü dönüyorum ve başımı desteklemek için bir yastığa uzanıyorum. "Beni istediğin zaman böyle uyandırabilirsin."

Gözleri vücudumda gezinirken ısınıyor. "Ben buna aldırmazdım," diyor. "İnanılmaz derecede güzelsin, biliyorsun. Bunu sana söylemiş miydim? Seni ne kadar çekici bulduğumu?"

Az önce yaptığımız şeye rağmen, ses tonundaki açık sözlülük karşısında yanaklarım kızarıyor. Yanımdaki yatakta cırılçıplak diz çökmüş, aklından geçenleri söylemekten zerre kadar korkmayan bu adam karşısında.

Oyun yok, tereddüt yok.

"Oldukça açık konuşunuz," diyorum, "ama bunu duymaktan asla ."

Sırıttıyor. "Güzel. Ben de bunu söylemekten bıkmayacağım."

"Seni ne kadar yakışıklı bulduğumu söylediğimi sanmıyorum." "Öyle mi?"

"Tanıştığımızda sana kafamda böyle seslenmiştim. Yakışıklı." Elini tutup parmaklarıyla oynuyorum. "Strait-laced'den çok daha iyi bu arada."

"Ama bağcıklarını çözmeye bayılıyorum, Frederica. Bu benim en sevdiğim eğlence."

"Bu konuda şikayetçi değilim." Başparmağım onunkini yumuşatıyor. "Birini bu kadar çok istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Bakışları ısınıyor. "mı?"

"Hayır. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu kadar kolay ya da bu kadar doğal."

"Zahmetsiz," diye . "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken başını tek ve net bir şekilde sallıyor. Bu, aramızdaki çekime tekrar teslim olduğumuzda ikimizin de tahmin ettiğinden daha fazla. Ama bana bakışına bakılırsa, bu durumdan hiç de mutsuz değil. Ben de mutsuz değilim.

Bir damlama hissi beni düşüncelerimden koparıyor. "Oh! Gidip temizlenmeliyim."

Bacaklarımın arasına bakıyor. "Mmm. Sorumsuz davrandık."

"Evet. En azından doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ve eminim düzenli olarak alıyorsunuzdur."

"Biliyorum. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce check-up ve o zamandan beri kimseyle yatmadım."

"Benim için üç ay önce," diyor Tristan. "Ama ondan önce bile yıllardır prezervatifsiz kimseyle birlikte olmamıştım."

Bakışları tekrar bacaklarımın arasına kayıyor ve orada görünen kanıtların üzerinde geziniyor. "Bundan sonra onları atlayabileceğimize sevindim," diyor sesindeki memnuniyetle.

"Ben de öyle," diyorum bacaklarımı birbirine vurarak.

"Yaptığın işi incelemeyi bitirdiysen, bence duş almalıyız."

Gülerek beni yataktan çekti. "Güzel imzamı yıkamak ister misin?"

"Eminim yakında beni tekrar imzalarsın," diye karşılık veriyorum, parmaklarımızı birbirine geçirerek. "Şimdi bana burada sahip olmanız gereken su basıncını gösterin. Mükemmellik bekliyorum."

"Başından beri bahane buydu, değil mi? Eminim ısıtıcınız bozuk bile değildir."

Ebeveyn odasının kapısını iterek açtım. Bingo. Dev mermer duş ikimiz için fazlasıyla yeterli büyüklükte. "Hepsi bir aceleydi," diye takılıyorum.

Tristan ulaşır geçmiş Beniçin dön üzerinde ve şelale duş başlığı. "O zaman beni çok mutlu bir işaret olarak kabul edin."

Tristan'ın tişörtlerinden birini çekiyorum ve kalçamın yarısına kadar düşüyor. "Kahve içmeye başlayayım mı?" Sesleniyorum.

Banyoda, dişlerini fırçalıyor. "Tabii ki!"

Devasa dairenin içinde ilerlerken kollarını teker teker katlıyorum. Uzun koridorlar, kenarda odalar. Biri ev ofisine benziyor, diğeri çamaşır odası. Bir misafir yatak odası.

Mutfak, paslanmaz çelik aletler ve mermer mutfak tezgahlarından oluşan pırıl pırıl bir manzara. Birisi mısır gevreklerini tezgahın üzerindeki cam kavanozlara özenle yerleştirmiş. Cocoa Pops etiketli olanın küçük bir tabela var.

Sadece hafta sonları.

Bu beni gülümsetiyor. Buzdolabına iştirilmiş, bir çocuğun okul yılını açıkça özetleyen program da öyle. Tristan'ın kahve makinesinin önünde duruyorum. Alet, makineden çok canavara benziyor.

"Bu şeyi kullanmak için lisanslı bir barista mı olmak gerekiyor?" Yatak odasının genel yönüne doğru sesleniyorum, ama yanıt yok. Doğru ya. Muhtemelen bu dairede telsize ihtiyacın vardır.

Oturma odasından keskin bir asansör sesi geldiğinde suyu nereye eklediğimi buldum. Biri geldi. Tristan'ın gömleğinin eteğini çekiştirip oturma odasına gidiyorum. Bana bir hizmetçisi ve şoförü olduğunu söylemişti. Yine de bu şekilde görülmek biraz utanç verici.

Tristan'ın oturma odasında karşılaştığım kadının ikisi de olmadığı çok açık. Siyah puffer ceketine kar yapışmış, saçlarının sarı buklelerinde pullar var. Belki de benden birkaç yaş büyük, elinde bir çift eldiven var.

Benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor. Bakışlarındaki şoka bakılırsa, bir tek boynuzlu at ya da bir yeti ile karşı karşıya kalmış olabilir.

"Merhaba," demeye çalışıyorum. "Beklediğiniz kişi olmadığının farkındayım. Tristan banyoda."

"Doğru," diyor. "Tamam."

"Ben Frederica." Görgü kuralları devreye giriyor ve bir adım öne çıkıp ona elimi uzatıyorum. Elimi sertçe sıkıyor, bakışları gömleğime kayıyor. Benim olmadığı çok açık.

"Linda. Ben oğlunun vaftiz annesiyim."

Gülümsüyorum. "Ah, doğru ya. Bana senden bahsetti. Joshua dün gece seninle mi kaldı?"

Gözleri daha da açılıyor ama sonra bana belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu doğru. O aşağıda."

"Şey, bu iyi. Üstümü değiştirsem iyi olacak." Gömleğime bakıyorum. Utancım topuklarıma vuruyor ama buna izin vermiyorum. Tristan ve ben yanlış bir şey yapmadık.

Tabii bu kadın aynı zamanda Exciteur İK temsilcisi değilse. "Muhtemelen," diyor.

"Tristan'ın işi her an bitebilir."

"Doğru," diyor. "Söylemeliyim ki, biriyle tanışmayı beklemiyordum. Pek sık misafir ağırlamaz."

"Anlıyorum."

"İşi ve oğluyla meşgul bir adam."

Başımı salladım. "Evet, öyle. Belki bir fincan kahve istersiniz? Yapacaktım ama makineyi bir türlü çözemedim."

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece geldim çünkü-"

"Freddie?" Tristan'ın güçlü sesi koridordan yankılanıyor ve sonra pantolon ve düğmeleri zor iliklenen bir gömlek giymiş olarak dışarı çıkıyor. Linda'yı görünce kaşları havaya kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onu temin eder. "Kesinlikle. Joshua alt katta."

"Doğru." Soru, şimdi daha soğuk olan sesinde açıkça görülüyor. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Önceden aramaya çalıştım. Aslında birkaç kez. Ama cevap veren olmadı."

Başını salladı. "Bunun için üzgünüm."

Linda ikimize de içten bir gülümseme veriyor. "Kar yağmış. Dışarıya bakın."

Pencereyle kaplı duvara doğru dönüyoruz ve evet, Central Park kalın, beyaz bir kar örtüsüyle kaplanmış. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bu muhteşem."

"Joshua aşağıda Mark ve Andrew ile birlikte. Parka doğru yola çıktılar. Çocuklar kartopu savaşı yapmak istiyorlar. Ya da bir kardan adam yapmak. Ya da bir kale. Fikirlerini değiştirip durdular."

Tristan yanımda homurdanıyor. "Tabii ki."

"Sana söylemek ve Joshua'nın eldivenleriyle kar pantolonunu almak için yukarı çıktım. Bana nerede olduklarını söyledi."

Tristan başını sallıyor. "Size katılacağım. Onun eşyalarını da getireceğim."

"Bu yarar." Asansöre doğru geri adım atıyor. "Dondurmacının yanında olacağız, ama bizi bulamazsan araman yeterli."

"Yapacağım."

Bana küçük bir el sallıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Frederica."

"Aynı şekilde."

Asansör kapıları arkasından kapanıyor ve bir kez daha yalnız kalıyoruz. Tristan bir elini saçlarında gezdiriyor ve yanımdan geçip kahve makinesine doğru ilerliyor. Parmaklarını birkaç kez şıklattı ve makine hayata döndü. Benim için yapmayı reddettiği bir şekilde efendisine yanıt veriyor.

"Geldiği için ona kızgın olmamam gerektiğini biliyorum ama yine de kızgınım." Başını sallıyor, arkası dönük. "Hepsi kar pantolonu için."

"Beni görmesi kötü bir şey miydi?"

Bana bir fincan yeni demlenmiş kahve uzattı. "Hayır."

"Teşekkürler," diyorum, sıcaklık ellerimi ısıtıyor. "Birkaç dakika içinde ayrılacağım, Tristan."

"Yapmanı istemiyorum," diyor ama yüzündeki çatışma oluyor.

"Biliyorum. Ama gidip oğlunla buluşman ve karda oynaman gerekiyor."

"Dairenizde ısıtma yok," diye karşılık veriyor. "Bakması için elektrikçimi hâlâ çağırmadım."

"değil, bir bulurum."

Çenesi düşüncesinin gücüyle çalışıyor. "Onu daha önce görüştüğüm bir kadınla hiç tanıştırmadım. Ona bizden bahsetmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim, tabii... şey değilse."

"Ciddi bir durum olmadığı sürece," diye bitiriyorum, bardağı yere bırakarak. "Tanrım, anlıyorum Tristan. Tamamen anlıyorum. Eşyalarımı toplamama izin ver."

Koridorda beni takip ediyor, durumdan hoşnut olmadığı belli. Ama söylediklerimde ciddiydim. Anlıyorum. O bir baba. gereken başka biri var. Aynı şey olmasa da, benim de kariyerim ve itibarım var. İkimiz de istediğimizi yapmakta tamamen özgür değiliz.

Kapı aralığına yaslanıp giyinmemi izliyor. "Joshua seninle çoktan tanıştı," diyor.

"Evet, sanırım öyle. İki kez."

"Doğru. Bak, yapacağımız şey şu. Hemen elektrikçiyi arayacağım. Mümkün olduğunca çabuk gelip ısıtıcınıza baksın. Birkaç saatten fazla sürmez."

"Bu harika, teşekkür ederim."

"Bu arada, sen de Central Park'ta bize katıl."

Ellerim kotumun fermuarında duraklıyor. "Emin misin?"

"Seninle arkadaş olduğumuzu biliyor ve daha önce de arkadaşlarımla tanıştı. Sizi bu şekilde tanıştıracam."

"Tamam."

"Tamam mı?"

Ona gülümsüyorum. "Kesinlikle. Ama sadece senin sorun yoksa."

". Ama emin olmak için ve ona karşı her zaman dürüst olduğum için..." Tristan telefonunu çıkardı ve

Telefonu kulağına götürürken bana mahcup bir gülümseme atıyor. "Joshua'nın acil durumlar için bir telefonu var. Her zaman şarjlı olduğundan değil ama buna değer. Selam, ufaklık."

Bir duraklama.

"Evet, birkaç dakika içinde kayak pantolonun ve botlarınla aşağıya geliyorum. Şapkan yanında mı?"

Gömleğimi giyiyorum ve yatak odasında çoraplarımı arıyorum.

"Güzel. Sana bir sorum var. Arkadaşımı hatırlıyor musun? Fil kadını?"

Bunun üzerine gülümsemem kaçınılmaz oluyor ve onun durduğu yere bakıyorum. Tristan da bana gülümsüyor. "Evet, bu o. Bizimle Central Park'ta buluşması hakkında ne düşünüyorsun?"

Yatağına oturdum ve çoraplarımı giydim, hâlâ ona bakıyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece kartopu savaşı yapmamızı sorun etmezse. Tamam, bence bu adil."

Tristan'ın kafasına bir top atar gibi yapıyorum, o da yana doğru eğiliyor ve kocaman sırıtıyor. "Tamam, evlat. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve sırtını duvara yaslıyor. "Bunun harika bir fikir olduğunu düşündü."

"Bu harika," diyorum. "Ama fil kadın?"

"Boğazlıdan daha mı iyi?"

"Hayır. Takma isimleriniz üzerinde gerçekten çalışmanız gerekiyor."

Tristan ben geçerken beni belimden yakalıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Tatlım," diyor. "Bunu sevdim."

Midemde bir şeyler kıpırdıyor. "Ben de öyle yakışıklı." Sırtarak beni koridorun sonuna doğru çekiyor. "Hadi gidelim."

Atacak kartoplarımız var."

FREDDIE

Kapıyı kapatıyorum. Tristan'ın elektrikçisi ve yeni takılan ısıtıcı sayesinde stüdyom New York'un soğuk havasına kıyasla daha sıcak. Onu aramadan önce botlarımı tekmeliyor ve ceketimi asıyorum.

"Eve döndün mü?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ona. "Ve sen aşırı koruyucusun."

Diğer hatta iç geçiriyor. "Gece eve yürümek hâlâ bir risk."

"Küçük bir tane. Az önce iş yerimin yanındaki bardaydım. Yürümem on beş dakika sürüyor."

"İş arkadaşlarınla mı?"

"Evet." Yatağıma oturdum ve bacaklarımı yukarı çektim.

"Biliyor musun, onlarla birkaç ay çalıştıktan sonra, köstebeğin benim bölümümde olduğunu gerçekten düşünmüyorum."

Sesinde bir gülümseme var. "Böyle düşünmene şaşırmadım."

"Önyargılı olduğum için değil." "Tabii ki değil."

"Gerçekten dikkat ediyorum, biliyorsunuz. Programlarına ve hangi telefonları aldıklarına. Projeler hakkında nasıl konuştuklarına. Daha da ötesi, baş başa kaldığımızda senden ya da Exciteur'dan nasıl bahsettiklerine. Ama hepsi sapına kadar sadık görünüyor."

"Bunu bilmek güzel," diyor.

Arkamdaki yastığı kabartıyorum. "Harika bir şirket casusu olabilirim. Benden neden şüphe ettiğinizi anlamıyorum."

O zaman gülüyor, sıcak ve zengin, ve ses birbirimizi son gördüğümüzden beri geçen günleri silip süpürüyor. Cumartesi günkü kartopu savaşımızdan beri sadece bir kez gece geç saatlerde burada, benim dairemde buluşabilmiştik. O günden bu yana neredeyse dört gün geçti.

"Senden şüphe etmiyorum Freddie. Bundan daha iyisini biliyorum. Ama bence insanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun, bilgi sızdırıyor olabilecek biri de dahil."

"Hmm." Çayımдан bir yudum alıp onun sözlerini düşünüyorum. "Belki de ilk hamleyi yapması gereken kişi benimdir. Eğer şirket ve senin devralman hakkında saçmalamaya başlarsam, hain bayraklarını dalgalandırmak için kendilerini daha rahat hissedeceklerdir."

Yine gülüyor. "O kadar iyi bir oyuncu musun?" "Ben her şeyde iyiyim. Duymadın mı?"

"Evet," diyor. "Eleanor'un bugün sunmasına yardım ettiğiniz sunum övgü dolu eleştiriler aldı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye . "Satış müdürünün bu konu hakkında konuştuğunu duydum, sonrasında müşterilerden aldığımız e-postalardan bahsetmiyorum bile."

Rahat bir nefes alıyorum. "Oh, bu harika. Bunun üzerinde gerçekten çok çalıştık ve bulduğumuz strateji mükemmeldi."

"Bir gün sahayı bana vermek zorunda kalacaksın."

"Evet, bu hafta birkaç akşamımı bunun üzerinde çalışarak geçirdim. O kadar zamandan sonra iyi olsa iyi olur," diyorum. Diğer taraftan ayak seslerini ve ardından kapının kapanma sesini duyuyorum. "Yatak odanda mısın?"

"Ev ofisim," diyor. "Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun."

"Benim yaşımdayken mi? Benden o kadar da büyük değilsiniz bayım."

"Sanırım hayır," diye itiraf ediyor. "Ama hırs demek istiyorum.

Akşamları çalışmak ve yükselmek için hevesli olmak."

Bakışlarım şifonyerimin üzerindeki başarı mabedi olan resimlere takılıyor. Ailemin. Büyükbabamın. "Senin de akşamları çalıştığını biliyorum, Tristan. Ve başardıkların gerçekten ilham verici. Exciteur şu anda, sen liderliği devralmadan önce hiç olmadığı kadar iyi durumda."

İltifatı geçiştiriyor. "Eskiden bende de senin açlığın vardı."

"Hâlâ yapmıyor musun?"

Sesinde bir gülümseme var. "Artık yirmi altı yaşında değilim. Ofiste geçireceğim fazladan birkaç saat için vazgeçemeyeceğim sorumluluklarım var."

Oğlundan bahsediyor. Gülümsemesi geniş ve kolay gelen, sevgiyle büyütülmüş bir çocuğun özgüvenine sahip Joshua'dan. Sesimi alaycı hale getiriyorum. "O zaman neden bir ev ofisiniz var? İçimden bir ses ara sıra akşamlarını orada geçirdiğini söylüyor."

"Peki size bunu düşündüren nedir?"

"Bilmiyorum, sadece seni tanıdığım için mi? Bana söyle."

"Değilsiniz," diye itiraf ediyor. "Sık sık e-postalara cevap veriyorum

geceleri. Neden bu kadar çok geliyor?"

Gülüyorum, sırt üstü dönüyorum. Tavana bakıyorum ve kendimi çok mutlu hissediyorum. "Son zamanlarda itaatsiz bir stajyerden hiç ceza aldınız mı?"

"bakarsanız, görmedim. Beklemeye devam ediyorum ama bir şey çıkmadı."

"Bekliyor muydun?"

"Bu işleri renklendirir. Öncelik listemin en üst sırasına yükselir."

Gülümsüyorum. "Beni erkek sandığına inanamıyorum." "Frederica, senin adın Freddie."

"Biliyorum. Ama de eğleneliydi."

İç çekiyor ama bu iç çekişin içinde zevk de var. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ve sadece birkaç gün oldu."

"İlk senin söylemene sevindim."

"İtiraf istemiyor musun?" diye soruyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, keşke karşımda olsaydı. "Evet, böyle elde edilmesi zoru oynamayı severim. Senden hoşlandığımı düşünmeni istemem."

"Ne korkunç bir düşünce," diyor. "Yani, benden hoşlanıyor musun?" "Hoşlanabilirim, evet."

"Ben de senden hoşlanıyor olabilirim," diyor. Sesinin sert baritonuna rağmen yumuşak olan bu sözlerle kalbim göğsümde kabarıyor. "Ve seni dışarı çıkarmak istiyorum. Düzgünce, bir randevuya, sadece ikimiz. New York'ta bir yerde."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapamayız. Birinin bizi ne zaman göreceğini asla bilemeyiz. Özellikle de seni."

"Ve bu kötü olurdu."

"Evet, maalesef. Bu gece birlikte içki içtiğim iş arkadaşlarım mı? Exciteur'de geçen yılki tatil partisinden sonra bir kez birlikte olan iki kişi hakkında dedikodu yapıyorlardı. Ve farklı departmanlarda çalışıyorlar. Sen ve ben mi? Dedikoduya gelince, o küçük meze ile kıyaslandığımızda biz et ve patates gibiyiz."

Tristan'ın zengin kıkırdaması kulağımı dolduruyor. "Daha mı lezzetliyiz?" "Sonsuz derecede."

"Anlıyorum, biliyorsun."

"Toplum içinde birlikte görünmeme kısmı hakkında mı?"

Onaylarcasına mırıldanıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu evindeki deri masa sandalyesinde otururken hayal ediyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir gülümseme. "İkimizin de kaybedecek şeyleri var ama itibar kaybı senin için daha zor olur."

"Muhtemelen doğru," diye itiraf ediyorum. "Ne yazık ki."

"Ama I olmaz olmak ve patron .

Exciteur Sonsuza dek." devam ediyor. "Ve sonsuza dek stajyer olarak kalmayacaksın."

"Sence o zamana kadar... devam edebilir miyiz? Saklamaya?"

"Yapabilirim," diyor. "Kolay olacağını söylemiyorum ama senin için elbette yapabilirim. Asıl soru, sen yapabilir misin?"

Kalbim . "Evet. Sen yapabiliyorsan, ben neden yapamayayım?"

"Çünkü inşa etmesi gereken bir kariyeri, kurması gereken bir sosyal hayatı olan sensin. Ben hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim Freddie, ama sen... sen vazgeçebilirsin. Beni sadece arada bir akşamları görüyorsun. Başka biriyle çıkmayacaksın. Çünkü bu da bunun bir parçası olmalı."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, sesim kuru. Sözleri içime işliyor ama içimde hiç tereddüt yok. Korku yok. "Ama seni kazanıyor olacağım, Tristan. Sadece kapalı kapılar ardında olsa bile."

Bir süre sessiz kalıyor, sessizlik aramızdaki çizgide ağırlaşıyor. "Emin misin Freddie?"

"Evet."

"Pekâlâ," diyor ve şimdi sesinde bir gülümseme var. "Size henüz New York'taki restoranlarda şampanya ve mum ışığında akşam yemekleri sunamam ama ev yemekleri ve arkadaşlık sunabilirim. Benim tarafımdan pişirilmiş değil, gerçekten ve arkadaşlık oğlumu da içeriyor. İsterseniz yarın akşam yemeğe gelebilirsiniz."

Cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyor. "Emin misin?" "Evet," diyor. "Seninle daha çok eğlendi. kartopu savaşı yapmaktan daha iyidir. Ayrıca, bence sandığımdan daha dikkatli. Geçen gün bana ekürim olmayı teklif etti ve bu terimi nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı aşkına, daha dokuz yaşında."

Gülüyorum, yatakta yan dönüyorum. "Bu çok tatlı." "Ya da ürkütücü. Henüz karar vermedim."

"Orada olacağım, Tristan. Yarın."

"Sabırsızlanıyorum," diyor. "Beni bir ergene dönüştürdün Freddie ve sensiz birkaç gün birden çok fazla gelmeye başladı."

"Bir de bana sor. Her gün içinde senin olduğun bir binada çalışıyorum ve seni göremiyorum."

"Kuralları esnetmeyi düşündüm."

Dudağımı ısırdım. "Zaten sahip olduğumuzdan daha fazla mı?"

"Ah evet. Geçtiğimiz hafta, Strateji'ye gitmem için on farklı neden uydurdum."

"Seni görmedim."

"Hiçbirini yapmadım," diye itiraf ediyor. "Kimsenin öğrenmemesinin sizin için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu yüzden kendimi otuz dördüncü katta tutuyorum."

"Senin fildişi kulen," diye mırıldandım. "Bunun için teşekkür ederim." Her türlü çizgiyi aşıyor olabiliriz, ama o her adımda saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı.

Boğazını temizliyor. "Bana büyükbabandan biraz daha bahset."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ya da aileniz, ya da Philadelphia'da büyüdüğünüz yer. Beni bu lanet e-postalara cevap vermek zorunda bırakmayacak herhangi bir şey."

Gülerek sırt üstü dönüyorum. "Sanırım seni bu kaderden kurtarabilirim, yakışıklı."

OceanofPDF.com

FREDDIE

"Salataçıya gidebiliriz," diyorum Quentin'e. "Ya da yandaki suşiciye."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, her zaman öğle yemeği için paketlenirler. Toby, otuz dakika boyunca sırada beklemek zorunda kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Toby masasından kayıtsız bir homurtu çıkarır.

Quentin yorum yapmıyor. İşin bitmedi mi? Yoksa seni tutan ne? Hiçbir şey. Ona bakıyorum ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor. Yine de bir şeyler olduğuna ikna oldum. Aralarındaki gerginliğin tadı değişti.

Quentin'in masasına yaslandım. "Geçen gece barda ne kadar kaldınız?"

Bakışları benimkilere kayıyor. "O kadar geç değil."

"Uh-huh." Yüzüm nötr ama o yine de gözlerini kısıyor. Ona masum bir bakış atıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey söylemeyeceğim. Kırmızı yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

Benden Toby'ye döndü. " bitti mi?"

"Evet, bu e-postayı Clive'a göndermem gerekiyor. Stanton projesi konusunda beni sıkıştırıyor, tüm detayları istiyor... Nedenini bile bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Clive'a rapor veriyorum."

Sharon bu davada. Ama öğle yemeğine birkaç dakika geç kalacağım."

Quentin yanımda inliyor ama bir hafta önceki kadar dramatik değil. Bana Sherlock diyebilirsiniz ama burada bir şeyler buldum. Toby'ye "Beklemenin sakıncası yok," diyorum. "Öyle değil mi Quentin?"

Bana alaycı bir bakış daha fırlattı. Ben de ona memnuniyetle sırtıyorum.

Ama sonra bakışları omzumun üzerinden kayıyor, gözleri açılıyor. Klasik "oh be" bakışı.

Eleanor'un sesi bir tırpan gibi düşer. "Frederica. Bir dakikan var mı?"

"Elbette," diyorum masadan kalkarken. "Ofisinde mi?"

"Evet." Beni beklemeden yüksek topuklarını çevirdi.

Defterimi ve kalemimi aldım. "Yemeğinizi bensiz yiyin çocuklar."

Quentin inliyor. "Pek olası değil. Bu hızla giderse midem kendini yiyip bitirecek ve ölümümünden siz ikiniz sorumlu olacaksınız."

"O halde," diye yanıtlıyor Toby, parmakları öfkeyle yazarken, "methiyeniz üzerinde çalışmaya başlamanızı öneririm."

Onları tartışmalarıyla baş başa bırakıp Eleanor'un ofisine giriyorum ve cam kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ofisindeki sandalyeyi işaret ediyor ve çelik çerçeveli gözlüklerinin bana bakıyor. Nadiren takıyor ama taktığında buz gibi bir yırtıcıdan korkutucu bir kütüphaneciye dönüşüyor.

"Geçen gün sahada mükemmel bir iş çıkardınız."

Beklenmedik övgü beni gülümsetiyor. "Teşekkür ederim."

"Müşteriler etkilendi ve ben de üstlerime sizin katkınızın ne kadar önemli olduğunu anlattım."

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum. "Çok düşüncelisin." Bir parmağını kaldırdı. "Düşünceli değil.

Adil davranıyordum.

Eğer öyle olmasaydım, benden bunu istemekte haklı olurdunuz."

Başımı salladım. "Tamam, not edildi."

"Doğruyu söylemek gerekirse Freddie, burada geçirdiğin süre zarfında beklentilerimi çoktan aştın."

"Bunu takdir ediyorum."

Bana düşünceli bir bakış atıyor. "Bu biraz alışılmadık bir durum ama hırslı bir kadını gördüğümde tanırım. Yakında doldurmamız gereken bir pozisyon açıldı."

Onun sözleri bir heyecan fırtınası yarattı. "Kulağa ilginç geliyor."

Bana nadiren gülümsüyor. "Evet, öyle de denebilir. Milano ofisimizdeki uluslararası danışmanlardan biri sekiz ay sürecek doğum iznine ayrılacak. Bu süre zarfında onun yerini doldurmamız gerekiyor... ve e-postayı gördüğümde tabii ki aklıma siz geldiniz."

Midem sıkı bir yumruğa dönüşüyor. "Yaptın mı?"

"İtalyanca konuşuyorsun. Böyle bir stajyeri işe almak pek sık rastlanan bir durum değil ama bence burada gerçek bir potansiyel var. Bu tam zamanlı, sabit bir pozisyon olacak ve orada geçireceğiniz sekiz ayın ardından şirketin sizi elinde tutmak isteyeceğine söz verebilirim. Ya İtalya'da ya da burada, merkezde."

"Çok nazıksınız."

Parmağını kaldırıyor ama gözlerinde bir gülümseme var. "Nazik değil," diyor. "Unutma, tıpkı daha önce düşünceli olmadığım gibi."

"Tamam, hatırlayacağım," diyorum gülümseyerek. "İçimdeki potansiyeli görmene sevindim."

"Bu daha iyi," diyor. "Şirketin sizi elinde tutmasını istemeseydim bunu yapmazdım. Bu yüzden, eğer izniniz olursa, sizi derhal İK'ya ve Milano ofisine tavsiye edeceğim."

Boğazım kuruyor.

Milan. İtalya. Sekiz ay. Tam zamanlı bir iş ve bir stajyerin kazandığından daha yüksek bir maaş. Bu şirkette daha kalıcı bir ayak ve İtalya'da yaşama şansı.

Dev, insan şeklinde ama içimde bir hançer gibi.
Tristan.

Onunla bu konuyu
konuşmalıyım. Bunu
düşünmek zorundayım.

"Pazartesiye kadar izin alabilir miyim?" Ben soruyorum.
Eleanor'un kaşları kalkıyor ama dehşet içinde değil.
"Kesinlikle.

Seçeneklerinizi düşünmek için biraz zaman ayırmanız çok
akıllıca." "Evet, Milano hakkında biraz daha okuma yapmak
istiyorum. Ama ben
sizi daha fazla bekletmeyeceğim."

"Minnettarım." Ayağa kalkıyor, ben de öyle, bana elini
uzattığında şaşıyorum. Sanki gayriresmi bir görüşmeyi
tamamlamışız gibi, ki sanırım bir bakıma tamamladık.
"Exciteur'e katılan başka bir güçlü kadın görmek güzel."

Sözleri tam içime ulaşıyor ve en içteki çekirdeğimi
büküyor. İstedğim, hayalini kurduğum her şey elimin altında.
Ve ben iki seçenekten hangisini seçmem gerektiğinden emin
değilim.

"Teşekkür ederim," diyorum. Yalan gibi geliyor.
"Minnettarım."

Günün geri kalanında teklif içimde çalkalanıyor. İçimdeki her
şey hayır diyor, Tristan'la yeni başladığım şeyden
vazgeçemeyeceğimi söylüyor. Ama bir erkek yüzünden bir
fırsata hayır demek, uğruna çok çalıştığım her şeye ihanet
etmek gibi geliyor. MBA'ime. Büyükbabam. Bana inanan
aileme. Uzun saatler çalıştığım için kendime.

Kafam ve kalbim parçalandı. O kadar klişe ki, benim
hayatım olmasaydı komik olurdu. Eğer gerçek olmasaydı.

Joshua ve onunla akşam yemeği için dairesine vardığımda
Tristan bana gülümsüyor. Koridorda duvara yaslanmış, elleri
cebinde, gömleğinin üst düğmeleri açık. Takım elbise ceketi
yok. Rahat, erkeksi bir zarafet, omuzlarının çerçevelerinde
güç.

Gözlerinde yumuşak bir karşılama.

"Merhaba," diyor. "Asansör yolculuğu nasıldı?"

Her zaman hatırlar. "Şaşırtıcı derecede iyi gitti. Bunun sizin asansörünüz olduğunu unutmadım, bu yüzden asla arıza yapmaz."

"Doğru," diyor, gözleri ısınarak.

"Bir şey çok lezzetli kokuyor." Kekik ve sarımsak havada ilahi bir esans gibi süzülüyor. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Marianne lazanya yapıyor."

"Lazanya sever misin?" Joshua'nın sesi koridorda yankılanıyor, bir kot pantolon ve safari desenli bir tişörtle köşeyi dönerek belirmeden bir saniye önce. Ziyaret ettikleri başka bir yer mi?

Yüzündeki kocaman gülümseme benim de gülümsememe neden oluyor. "Lazanyaya bayılırım," diyorum ona. " bolca peynir olsun."

"Peynir benim en sevdiğim yemektir."

Tristan ona, "Bu gerçek bir yemek değil," diyor.

Joshua bunu defalarca açıklamak zorunda kalmış birinin ses tonuyla, "Evet, öyle," diye yanıtlıyor. "Sizi gezdirmeliyiz."

"Tur mu?"

Joshua başını sallar ve Tristan yüzünde geniş bir gülümsemeyle içeri girer. "Haklısın dostum. Elbette yapmalıyız."

Çünkü buraya daha önce gelmedim. En azından Joshua'nın gözünde. Oturma odasına doğru başımı salladım. "Yolu gösterin çocuklar."

Joshua da aynı şekilde rahat ve eğlenceli, geçen hafta sonu parkta olduğu gibi mutlu ve şanslı bir çocuk. Varlığımı umursamıyor gibi görünüyor, babasıyla ben orada olmasam bile muhtemelen konuşacağı şeyler hakkında konuşuyor.

İkisinin etkileşimini görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Tüm korkularına rağmen Tristan gerçekten harika bir baba. Oğlunun ne kadar kendinden emin ve nazik olduğuna bir bakış bile bunu açıkça ortaya koyuyor.

Hizmetçisi varlığım hakkında yorum yapmıyor ama bana da diğer ikisine davrandığı gibi doğal, zahmetsiz bir rahatlıkla davranıyor.

"Baba," diyor Joshua işi bittiğinde, tabağını iterek. "Hadi tatlı olarak s'mores yapalım."

Tristan gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "S'mores... ama kamp yapmıyoruz."

Joshua bana dönerek, "Bunları yemek için kamp yapıyor olmanıza gerek yok," diye açıklıyor. "S'mores sever misin?"

"Oldukça güzeller," diye itiraf ediyorum. "Geçen gece mikrodalgada yaptım."

"Yaptın mı?"

"Oh evet. Bu benim en sevdiğim şeylerden biri."

Joshua'nın gözleri büyür ve Tristan'a döner. "Gördün mü? Misafirimiz s'mores seviyor! Yani bu bizim de sorumluluğumuz. Ev sahibi olarak."

Tristan gülüyor ve elini Joshua'nın saçlarında gezdirmek için uzanıyor. "S'mores yapacağız, evlat. Şöminenin üzerinde mi?"

"Evet!"

Joshua akşam yemeğinden sonra oynamak için odasına gidiyor, s'mores'un sadece yarım saat uzaklıkta olduğu mutlu sözlerle. Vakit gelir gelmez ona haber vermemiz söylendi.

Bunu bırakmak istemiyorum. Hayatlarını, sırlarını öğrenirken olmaz. Cazibeleriyle büyülenmişken.

Tristan ofisine doğru başını sallıyor ve ben de onun yanından geçip erkek mağarasına giriyorum. "Yemek için teşekkürler," diyorum.

Aradaki mesafeyi geçip bana geliyor. "Çok mu ?" "Çok mu fazla?"

"Akşam yemeği, burada. Ben ve Joshua." Başımı sallıyorum. "Hiç de değil."

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında gezdirmek için uzanıyor. "Emin misin? Yemek boyunca dikkatin dağınıktı." Çenesi çalışıyor, tek rahatsızlık belirtisi bu. "Baba olan bir adamla çıkmanın zor olduğunu biliyorum. Sadece... çıkmak için zamanın ."

"Hayır, Tristan, öyle değil." Elimi uzattım ve parmaklarımı gömleğinin yumuşak kumaşına doladım. "Hiç de değil."

Başparmağı çeneme doğru kıvrılıyor. "O zaman ne oldu?"

"Eleanor bugün benimle konuşmak istedi," diyorum.

İhtiyacım var

Kelimeleri yüksek sesle söyleyin, onun sakın ve derli toplu görüşünü duymak istiyorum. Tristan bunu anlayabilir.

"Öyle mi yaptı?"

"Evet. Milano'daki ofisinizde bir açık var."

Başparmağı çene çizgimde sabit duruyor. "Bu doğru.

Bugün İK'dan gelen bir e-postada gördüm. Sana ulaştılar mı?"

Başımı salladım. "Eleanor beni bu iş için önermek istiyor.

Tam zamanlı bir pozisyon. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Eli tekrar hareket ediyor, bakışları boynumda geziniyor.

"Bu senin için iyi bir fırsat."

"Evet, öyle."

"Ve İtalya'da yaşamayı deneyimleyeceksin. Büyükbabanı onurlandırırın. Dilini konuş."

"Evet, ama-"

Tristan başını sallar. "Bu harika Freddie. Sana neden yaklaştıklarını anlıyorum."

Sessizce başımı sallıyorum.

Gülümsemesi eğik. "Gitmek istediğini biliyorum."

İstiyorum, ama gözlerinin derin maviliğine baktığımda, bu kararın kolay bir karar olmadığını görüyorum. Karşımdaki adama bağlandığımı hissettiğimde bu aslında bir karar bile sayılmaz. İş arkadaşlarıma ve burada kurmaya başladığım hayata.

Boğazım düğümleniyor. "Bunu düşünmek için hafta sonu istedim."

"Güzel," diyor. Çok profesyonelce."

"Evet."

"Hırslısın Freddie. Ve cesursun. Sende en çok sevdiğim iki şey. İtalya'da çok başarılı olacaksın."

"Yine de seni özleyeceğim." Her nasılsa sesimi hafif tutmayı başarıyorum. Gülümsemem çarpık. "Tüm o dondurmacıların ve Vespa'ların arasında."

O da bana gülümsüyor. "Ben de öyle. Ama seni geri tuttuğum için kendimden nefret ediyorum."

Kendimi başımı sallarken buluyorum. Sanki bu konuda anlaşmışız, karar verilmiş gibi, kalbim parçalanacakmış gibi hissederken bile. Umduğum gibi tepki vermiyor. İhtiyacım olan şekilde.

Tristan başımı arkaya yatırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Her zamanki gibi sessiz bir güvenle dolu, ama bir şey ağlamak istememe neden oluyor. "Hadi," diye mırıldanıyor. "Hadi s'mores yiyelim. İtalya'da böyle bir şey yok, değil mi?"

OceanofPDF.com

TRISTAN

Başımı ellerimin arasına alıp gelen kutumdaki okunmamış e-postaların parıltısına sırtımı dönüyorum. Ne kadar çok e-posta okumaya devam edersem edeyim, her baktığımda dolu olan aynı lanet gelen kutusu.

Jenny'nin sesi zaman zaman olduğu gibi yine aklıma geliyor. Eskiden söylediği küçük şeyler. Yaşamak için çalışmayın, derdi. Onu Güneydoğu Asya'ya, Bermuda'ya ya da Avustralya'nın Altın Sahili'ni çevreleyen mercan resiflerine götüren dünya çapındaki maceralarından birine çıkmadan hemen önce. O gidene kadar tavsiyelerini dinlemeye başlamamıştım. Bu durumda bana ne söylerdi?

Freddie'nin güzel, elf yüzü görüş alanıma giriyor. Zeytin tonlarında bir ten, kahverengi gözler, siyah saçlar, gözlerinde ateş olan bir güzellik. Ve şimdi hayalindeki iş teklifini aldı. Bana anlatırken gözlerindeki geçici umudu fark etmiştim. Duygularının savaşını. Kafası karışık ve bunun sebebi benim.

Freddie'de kendimden çok şey görebiliyorum. Gözlerindeki açlığı. Onun yaşındayken ben de aynı arzuya sahiptim, su katılmamış ve güçlü. Joshua'yı almadan önce. Ona baktığım için asla pişman olmayacağım, o kağıtları imzaladığım için asla pişman olmayacağım. O Jenny'nin en büyük dersi ve en büyük hediyesi.

Notu bana yavaşça uzattı, insan formundaki kardeşim. O bir mucize.

Yine de başlangıçtaki o geri çekilme hissini hatırlıyorum. Taviz vermek, yenisini anlamlandırmaya çalışırken eski hayalinizin parçalarını feda etmek. Freddie'den bunu yapmasını isteyemem ve bu kararlar ağırlaşan, onun fedakarlığıyla tartılan bir ilişki kuramayız. Buna dayanabilir mi bilmiyorum.

Bir gün bana kızabilir, kendime nasıl kızabileceğimden bahsetmiyorum bile, çünkü hayal ettiği şeyi elde edememesinin nedeni olmak beni öldürür.

Masamdaki telefona uzandım. İnsan kaynakları şefinin numarasını çeviriyorum.

Ne için? İşi ona vermelerini mi söyleyeyim? Yoksa başka birini seçmelerini mi?

Yavaşça telefonu yere bıraktım. Uzun bir süre dehşete düşmüş bir sessizlik içinde ona baktım.

Buna müdahale edemem. Her ne olursa olsun, bu Freddie'nin kararı ve sadece ona ait olmalı. Benim parmak izlerim bu işin yakınında bile olamaz. Eğer arkadaş olarak hayatta kalma umudumuz varsa, olmaz.

Arkadaşlar. Onun arkadaşı olmaya dayanabilir miydim? İtalya'dan kibar küçük kartpostallar almaya?

Onun benimle aynı binada olduğu bilgisi hiçbir zaman bugünkü kadar yakıcı olmamıştı. Benden sadece birkaç kat aşağıda oturuyor ama yine de dünyanın öbür ucunda da olabilir. Onu öğle yemeğine götüremem. Ona şehri gösteremem.

Güçsüzüm.

Ve güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Bu yüzden e-postalarımı açıyorum ve İK'dan Gwen'e hızlıca bir tane yazıyorum, hala içimden verdiğim müdahale etmeme sözünü tutuyorum. **Milan için uygun bir aday bulduğunuzda bana haber verin,** diye yazıyorum. **Pozisyonun bir an önce doldurulmasını istiyorum.**

Mektubu gönderir göndermez içimdeki duygular duruldu. En azından karar verdiğinde haberim olacak. Olmalı mı

bana söylemeye geldiği zamanki oyun yüzümü takınmam için bir fırsat ver. Benden nazıkçe ayrılması için. Hayallerinin peşinden gittiğini söyle, onun için istediğim şekilde. Acıtacak olsa bile.

O gitmeden önce birlikte geçirecek fazla zamanımızın olmayacak olması durumu kolaylaştırıyor mu yoksa zorlaştırıyor mu bilmiyorum. Şirketin tatil partisi yarın akşam. Sonra ben Joshua ile Tahiti'ye uçacağım, o da ailesiyle Noel'i kutlamak için Philadelphia'ya gidecek.

Ofisimin kapısı hızlı ve seri bir şekilde ardı ardına çalındı. "İçeri gel."

Clive'ın lacivert takım elbisesi vücuduna biraz büyük geliyor. Her zamanki mülayim gülümsemesini takınıyor ama kaşlarını çatıldığını fark edince gülümsemesi genişliyor.

"Birini yumruklamak istiyormuş gibi görünüyorsun," diye yorum yapıyor. "Gideyim mi? Çünkü ben gönüllü değilim."

"Hayır, ben
iyiyim." "Emin
misin?"

"Evet. Neye ihtiyacınız var?"

Hiç vakit kaybetmez. Clive'ı COO olarak her zaman takdir ettiğim şeylerden biri de bu; boş muhabbet etmek ya da beni tanımaya çalışmak için burada değil. Bir iş yürütüyoruz, o yüzden işimize bakalım.

"Aslında," diyor, masamın önündeki sandalyeye çökerek, "istediğim şey köstebek durumuyla ilgili bir güncelleme."

Ruh halim daha da bozuldu. Lanet olası sızıntı tekrar ortaya çıkmıştı, en azından Anthony'nin bu sabah bana gönderdiği makale doğruysa. Biyoteknoloji alanındaki rakip bir şirket yeni beş yıllık planını açıklamıştı ve bu plan bir müşterimiz için geliştirdiğimiz iş stratejisiyle neredeyse birebir aynıydı.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bence ufhumuzu sadece Strateji'den öteye taşımanın zamanı geldi."

Kaşlarını çatıyor. "Mantıken, Strateji en mantıklısı. Yürütme organı hariç tutulursa, erişimi olan tek kişi onlar. O da bizim aramızda değil."

"İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre, büyük olasılıkla Strateji'deki bir çalışan değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Finley için biyoteknoloji stratejisini bilen herkesin bir listesini çıkarmanı istiyorum. İkimiz de dahil olmak üzere kimseyi dışarıda bırakma."

Kaşları kalkıyor. "Tamam, elbette. Ama sadece meraktan soruyorum... Strateji Departmanı'ndaki kaynağınız kim?"

İsim dilimde dolaşıyor ama Clive'ın ilgisiyle ilgili bir şey beni durduruyor. Freddie bu işin içine çekilmeyi hak etmiyor. "Bunu kendime saklayacağım."

"Evet, efendim."

Clive çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor, ofisimin sessizliği tamamlanıyor. Genelde böyle olmasını severim ama bugün sesin yokluğu canımı sıkıyor. Düşüncelerim için çok fazla alan bırakıyor.

Klavyeme bir tıklama bilgisayarımı hayata döndürüyor ve İK'dan Gwen'den beni bekleyen cıvı cıvı bir e-posta var.

Haberler harika! New York ofisinden bu pozisyon için mükemmel olabilecek bir stajyer bulduk. Sadece birkaç i'nin noktasını koymamız ve birkaç t'nin üstünü çizmemiz gerekiyor, ancak kısa süre içinde pozisyonu dolduracağız!

Gözlerimi kapatıp masadan uzaklaşıyorum, kendime Freddie için mutlu olduğumu söylüyorum ama tek hissettiğim mutluluğun avuçlarımdan kayıp gittiği.

FREDDIE

Buzlu beyaz şarap bardağını çeviriyorum, rujumun kırmızı izi bardağın kenarında belirginleşiyor. O burada değil ama ben yine de tıklım tıklım dolu tatil partisinde etrafıma bakmaktan kendimi alamıyor, Yıldızlı Oda'nın karşısında ilk kez göz göze geldiğim adamı bir an olsun görmek istiyorum. Milyon dolarlık dairesinin şöminesinde evlat edindiği oğluyla s'mores ızgara yapan adam. En başından beri kategorize edilmeyi reddeden adam.

"Dünyadan Freddie'ye," diyor Toby. "Sen iyi misin?" "Oh, evet. Kesinlikle."

"Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydin," diyor. "Umarım çok daha iyi bir yerdesindir."

"Bundan daha mı iyi?" Cömertliğe bir kolumu uzatıyorum. Exciteur'ün ofis alanlarından biri dönüştürülmüş ve yemek dolu masalar zevkle dekore edilmiş bir Noel ağacını çevreliyor. "Daha neye ihtiyacımız var?"

"Oh, bilmiyorum. Bir plaj. Zam. Dört gözle beklenecek daha uzun bir tatil," diyor Toby sırtarak.

"Tanrım, daha uzun bir tatili çok isterdim. Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "İkiniz de mi?"

Quentin bardağına kaşlarını çatıyor ama Toby'ye yandan bir bakış atıyor. Neredeyse zorla neşeli olan Toby. Quentin hakkında tek bir küçümseyici, arsız yorum yapmamış olan Toby.

"New York'ta kalıyorum. Tatil için Jersey'deki ailemin yanına gideceğim ama orası da sadece otuz dakika uzaklıkta."

Quentin'e bakıyorum, ama yemi yutmuyor, Jersey'nin New York olmadığına dair bir yorum yapmıyor. "Ben burada kalıyorum" diyor ikimize de.

"Bu çok güzel. O zaman ikinizin takılacağı biri var," diyorum. "Ne olur ne olmaz diye yani. Buraya ilk geldiğimde bazı hafta sonlarını yalnız geçirdiğimi biliyorum."

Birbirlerine bakmıyorlar ama havada bir gerginlik var. Belki de Tristan ve benim aynı firmada çalışarak yaşadığımız kargaşanın aynısını yaşıyorlar. Ama onlar için bu bir tokattan gitmeyebilir. Peki ya ben ve Tristan için? Bir stajyer ve şirketin CEO'su, her iki bakış açısından da berbat görünüyor.

"Ama artık değil, biz varken değil," diyor Toby. "Çünkü Ocak ayında operaya gideceğiz."

Quentin buna homurdanıyor ama ben homurdanmıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Toby, kadehini benimkiyle tokuşturarak. "Seni gerçek bir New Yorklu yapacağım."

"Ve bunu Jersey'de büyümüş biri söylüyor," diye mırıldanıyor Quentin, ama sesi sevecen. Dikkatim onların şakalaşmalarından, birbirimize karışan iş arkadaşlarımıza kayıyor. Yeni tanımaya başladığım şirkete.

Ve işte orada, odanın diğer ucunda. Aşık olduğum adam.

Çalışanlarla dolu odanın uzak bir köşesinde Sharon ve Clive ile konuşuyor. Omuzlarında rahatsız edici bir eğim var, sanki burada olmak istemiyormuş gibi. İkisinin de elini sıkıyor ve koridora doğru gözden kayboluyor.

Boston'daki konferansta yaptığım gibi onun geri çekilişini izliyorum. Gerçi burada bir çatı terasımız yok. Ve henüz mikrofonu eline alıp buradaki herkese Mutlu Noeller dilememişken eve gitmiyor.

Quentin ve Toby'ye masamda bir şey unuttuğumu söylerken kalbim hızlanıyor. Asansörle otuzuncu kata çıktım.

dördüncü kat. İçimde o kadar çok duygu çalkalanıyor ki, tanıdık korkuyu zar zor fark ediyorum.

Milan benim kararım ama yine de Tristan kalbimin bana söylediği kararı istememişti. Hırslı ve cesursun, bu seviyorum. İtalya'yı reddedersem benim hakkımda daha az mı düşünür?

Ve daha da kötüsü, kendim hakkında daha az mı düşünürdüm?

En üst kattaki boş koridorda yürüyorum, daha önce hiç girmedığım ofislerin önünden geçiyorum. Koridorun sonundaki, kapısında kabartmalı harfler olan büyük ofise doğru ilerliyorum.

Tristan Conway.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra cevap verdi. tanıdık ama yine de değil. Çünkü bu profesyonel ses tonunu bana karşı kullandığını hiç duymamıştım... şey. Hiç.

Yaldızlı Oda'da bile duvarlarını burada, sahibi olduğu ve işlettiği şirkette olduğundan daha fazla indirmişti.

Beni görünce bilgisayarını kapattı. "Freddie?"

"Merhaba." Kapıyı itip kapattım. "Partiden mi saklanıyorsun?"

"Ben orada olamam. Ayrıca, beni orada istemiyorlar."

"Öyle değil mi?"

Sandalyeyi geriye iter ve ayağa kalkar. "Hayır. Dedikodu yapmak ve stres atmak istiyorlar. Benim hakkımda konuşmak istiyorlar, benimle değil."

Kaşlarımı çattım. "Kulağa üzücü geliyor."

Küçümseyen bir el sallayıp masasına yaslanmak için dönüyor. Bana olan mesafeyi geçmiyor. Kollarını bana dolamıyor ya da şakağıma bir öpücük kondurmuyor. Sadece sakın, toparlanmış, ölçülü. Kararını vermiş bir adam.

"Bu hafta sonu hiç konuşmadık," diyorum.

"Meşguldüm. Anladığım kadarıyla sen de öyle?" Ses kaba değil ama kararlı. "İşi kabul ettiğini duydum."

"Hayır, yapmadım. Eleanor bana ek süre verdi. Hafta sonuna kadar vaktim var," diyorum bir adım daha yaklaşarak ve aramızdaki bu alışılmadık resmiyetten nefret ederek.

Tristan benimle yarı yolda buluştu. Göğsüne yaslanıyorum ve o da kollarını bana dolayarak alnıma bir öpücük konduruyor. Kaba traşlı çenesinin kılları tenimi gıdıklıyor. "Tereddüt mü ediyorsun?" diye soruyor.

"Evet, öyleyim."

"Umarım benim yüzümden tereddüt etmiyorsundur," diyor. Sırtımdaki eli yumuşak ama sesindeki çelik öyle değil.

Göğsümde bir şey çatlıyor. "Ve neden olmasın?"

İç çekiyor, iki kolunu da bana doluyor. "Çünkü hayatlarımızın farklı zamanlarımızdayız," diye mırıldanıyor. "Çünkü seni geride tutan kişi ben olamam. Çünkü bu senin hayalin Freddie ve hayır dediğine pişman olursan bu beni öldürür."

Sıradaki sözlerim iyi düşünülmüş değil. Bunlar korkunun verdiği kelimeler ve bir cin gibi şişeye geri konulamazlar. "Gidersem ne olur? Bu ilişkimizin bittiği anlamına mı gelir?"

Başımı tek bir kez salladığımda yüreğim parçalanıyor. "Nasıl farklı olabilir?" diye soruyor.

Aklımda milyonlarca şey var. Onun yerine burada kalabilirim. Ya da CEO'luğu bırakabilirsin. Uzun mesafe yapabiliriz. Ya da en kötüsü, neden benimle İtalya'ya gelmiyorsun?

Ama karşılığında neleri feda etmesi gerektiğini bildiğim halde ondan bunu istemek adil olmaz. İyi bir baba ve iyi bir patron olmaya verdiği değer onun en iyi nitelikleridir ve istese bile bunları çiğnemesini istemem.

Gözlerim yanıyor ve onları sıkıca kavıyorum ama bu sadece gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı inişini hızlandırıyor.

"Frederica?" Tristan mırıldanıyor, bir eli başımın arkasında geziniyor. "İyi misin?"

Başımı göğsüne doğru sallıyorum, o da iç çekerek beni kendine yaklaştırıyor. Tek kelime etmiyor olabilir ama kollarının gücünden bunu hissedebiliyorum. Biliyorum, diyor. Tam olarak biliyorum.

"Seni ne zaman orada istiyorlar?" diye mırıldanıyor.

Sözcüklerim muffled çıkıyor. "Şubat'ın ilk günü. Birbirimizi görmeye devam etmemizi istemezsen anlarım. Eğer taşınırsam."

Geriye doğru eğiliyor, yüzüme bakarken gözleri açılıyor. Yanağımı okşarken gözleri yumuşuyor, başparmağı gözyaşı izi olan yanağımı yumuşatıyor. "Yapabiliriz," diyor. "Ama gitmen ikimiz için de işleri zorlaştıracak."

"Evet, olabilir."

"Yani ailenizle kutlama yapmak için Philadelphia'ya gideceksiniz."

"Ve balinaları görmek için Tahiti'ye gideceksin," diye fısıldıyorum, ellerim gömleğinde kilitli.

Başını sallıyor. "Ve Ocak ayında döndüğümüzde... görüşebiliriz. Hiç değilse vedalaşmak için buluşuruz. Ben buradayım Freddie. Her zaman buradayım. Sadece seni geride tutmamak için."

Peki ya değilseniz? Sormak istiyorum. Ya beni geride tutan şey İtalya'ysa

Gözlerinde gördüğüm bana olan güven sözlerimi durduruyor. Eleanor'un bana ne kadar inandığını söylerken gözlerindeki bakışla birleşince. Büyükbabam, serçe parmağında çoğu insanın tüm vücudunda olduğundan daha fazla iş zekası vardı.

"Yaldızlı Oda'ya geri dönme," diye geveledim.

Tristan'ın gözleri büyüdü. "Bu da çıktı?"

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Tristan, seni sadece vücudun ya da paran için isteyen birinden çok daha değerlisin. Sadece bir gecelik bir şeyden çok daha değerlisin."

Çenesi çalışıyor ve ellerini masasının kenarına dayayarak benden geriye doğru eğiliyor. "Sen... düzgün bir şekilde çıkmaya başlamamı mı istiyorsun?"

Kelimeler gözlerimi yaşartıyor. "Hayır. Evet. Bilmiyorum ama senin mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Sen de öyle," diyor bana, sesi kısık. "Herkesten daha çok. Ama henüz sana mutlu randevular dileyecek aşamada değilsem beni affet Freddie."

Dikkatim küçük, fark edilebilir şeylere yöneliyor. Yüzündeki sefil çizgiler. Kendini nasıl tuttuğuna. Kendi duygularım kontrolden çıkıyor.

Ve kendi kararlılığımı kaybetmeden önce buradan gitmeliyim, onun yerine benimle iyi olmasını istiyorum. Onun deyimiyle, beni geride tutmasına izin vererek. Ama bunu nasıl yapabilirim?

"Hoşça kal, Tristan," diyorum. Sesim onun ismiyle kesiliyor.

Ofisinin kapısını açtığımda sesi bana ulaşıyor. Penceresinden içeri süzülen New York ışıklarına karşı, bir nöbetçi gibi görünüyor. Sessiz bir muhafız, eski bir savaşçı. "Hoşça kal Freddie," diye mırıldanıyor.

Kapı, morartan bir kesinlikte arkamdan kapanıyor ve koridorda asansörlere doğru koşuyorum, nefret edilen, lanet olası şeylere ve ilk kez beni otuz dört kat aşağıya indirseler mutlu olacağımı düşünüyorum.

Sert bir göğüs beni durduruyor ve sendeleyerek geri çekilip ofisinden çıkan adama bakıyorum. "Ah, özür dilerim."

Clive beni sabitlemek için dirseğimi bir saniye fazla tutuyor. "Sorun değil," diyor, yüzümdeki gözyaşlarını görünce gözleri açılıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, evet, kesinlikle. Sadece... alerjiler." Kulağa kafamda olduğu kadar aptalca geliyor.

"Alerjiler mi?" Clive benden koridorun sonundaki ofise, meşe kapının üzerindeki suçlayıcı harflere bakıyor. Gözleri genişledi. "Ah. Anlıyorum. Seni incitti mi?"

Ne? "Hayır, tabii ki değil. İş hakkında konuşuyorduk." "İş mi?" O beni serbest bırakır ve geri adım atar , gözler

daralıyor. "Strateji bölümünde çalışıyorsun, değil mi? Gençlerden biri

stajyerler. Birdenbire düzenlemeye karar verdiği Şükran Günü etkinliğini sen organize ettin."

Yanağınızdaki gözyaşlarını gizlice silmenin bir yolu yok, bu yüzden omurgamı çeliğime zorlayarak devam ediyorum. "Bu doğru."

Clive başını sallar. "İlginç. Sana zarar vermediğinden emin misin, kesinlikle emin misin?"

Garip bir soru. Gözlerindeki ısıltı da öyle, midemi üzüntüden rahatsızlığa çeviren bir ısıltı. Zihnimde şüpheler oluşuyor. "O yapmadı."

"Güzel. Sormak zorundaydım."

"Ben çıkıyorum," diyerek yanından geçip gidiyorum. "İyi geceler, Bay Wheeler."

Clive bana başını sallıyor, bakışlarını benden ayırmıyor. "İyi geceler, Bayan..."

"Frederica Bilson."

"Frederica Bilson," diye yankılanıyor. "Bu doğru. İyi geceler o zaman."

Hıçkırır hıçkırır ağlamadan eve varıyorum ama gözyaşlarım bir parti bozgunu ya da istenmeyen bir misafir gibi gözlerimin arkasını yakıyor. Clive'ın ortaya attığı ve midemde korkuya dönüşen şüphelerle iyi bir arkadaşlık içindeler. Tristan'la aramızda bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı.

Ellerim telefonumun etrafında titriyor. Onunla konuşamıyorum.

O kadar çabuk değil.

Henüz değil.

Yine de ben bu kariyer için çalıştım, o da öyle. Eğer şüphelerim doğruysa... Profesyonel olmaktan ve sineye çekmekten başka çarem yok.

Tristan'ın numarasını çeviriyorum.

Açması beş uzun sinyal alıyor. Tatil partisine geri mi dönmüştü? Hâlâ ofisinin korunaklı sessizliğinde mi?

Bilinmiyor ama diğer uçtaki ses yorgun. "Freddie..." diye mırıldanıyor.

"Clive beni ofisinizden çıkarken gördü. Beni gördü ve benim... benim ağladığımı gördü. Sanırım ikiye ikiye bir araya getirdi."

Tristan'ın sesi yetkinliğe dönüşür. "Pekâlâ. Sana bunu düşündüren ne?"

Dairemin küçük alanını adımlıyorum. "O biliyordu. Bana zarar verip vermediğini sordu."

"Ne sordu?"

"İki kez sordu."

Hattın diğer ucundaki Tristan'ın şoku derindi. Ancak benimki öyle değil. İçimdeki şüpheler kabarıırken sessiz kalamıyorum. "Onun köstebek olmadığına emin misin?"

"Tabii ki eminim," diye cevap veriliyor ama bu cevapta refleksif bir şeyler var. Provası yapılmış.

"İş arkadaşlarımdan biri olan Toby'den bilgi istiyor. Toby'nin genellikle kendisine rapor vermediği projeler hakkında bilgi. Son duyduğumda Stanton davasıyla ilgiliydi."

"Ah."

"Ve bir ay önce gelemediği toplantıyı hatırlıyor musun? Onun yerine sen gitmiştin."

"Hatırlıyorum." Tristan'ın sesine sert bir nota karışır. "Evet, şablon uyuşuyor. O gün kişisel nedenlerden dolayı uzaktaydı ve bir hafta sonra öğrendik ki... Şey... Rakiplerimize sunduğunuz stratejiyi satıyor olabilir."

"Yani bana inanıyor musun?"

"Bu akla yatkın." Sert bir iç çekiş ve benim de hissettiğim her şey bu. Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağıma dair bir iç çekiş. "Clive en başından beri benimle birlikteydi. İşi devraldığım da sağ kolumdu."

Acture Capital şirketi eski yönetimden satın aldığında hoş geldiniz."

"Belki o kadar da misafirperver değildi."

"Hayır, belki de değildi."

"Ama Tristan, o biliyor. Bizim hakkımızda." Sesim hararetle yükseliyor. "Bunu bir şekilde kullanabilir. Senin için gerçekten kötü bir reklama neden olabilir."

"Onu kullanmayacak."

"Bunu nasıl bilebiliriz? Onu durdurabilir miyiz?"

"Yapacağız," diye tekrarlıyor Tristan ve bu kez sesindeki çelikten şüphe etmek mümkün değil. Bükülmez. "Eğer köstebek oysa, bu şirketin yapabileceği şeyler... Onun icabına bakacağım. Kimse bizi öğrenemeyecek Freddie. İtibarın güvende."

"Tamam." Yatağımın kenarına çöktüm. "Ama nasıl?"

Günler geçtikçe, bu seferki benim için çok yoğun geçti. Bir hafta uyusam bile yeterli olacağından şüpheliyim.

"Ona Strateji'de benim gözüm ve kulağım olduğunu söyleyeceğim. Gözlerini diğerinden uzak tutmak için ona bir gerçeği ver."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ben hallederim Freddie. Sen ailenin yanına git," diyor Tristan. "Bir şey olursa seni haberdar ederim ama olmamalı. Onunla işim bittikten sonra olmaz." Belki de sesinin altındaki sakın acımasızlık, tehdit ve güvence karışımı beni korkutmalıydı. Ama onu tanıyorum, değerlerini biliyorum ve bu beni huzurlu hissettiriyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

"Dairende misin?" "Evet."

"Güzel. Beni aradığın için teşekkürler," diye mırıldanıyor Tristan. "Bunun zor olduğunu anlıyorum. Bunu takdir ediyorum."

"Tabii ki. Benden benini bulmamı istedin, biliyorsun." Sesi yumuşar. "Ben de öyle yaptım."

"Ve ben her zaman teslim ederim."

"Hep öyle yapıyorsun," diye kabul ediyor. "İyi uykular Freddie." "Uyuyacağım, teşekkürler."

"Ya Freddie?"

"Evet?"

"Mutlu Noeller."

Ona ve Joshua'ya aynı şeyi dilemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıktığında telefonu çoktan kapatmış oluyor. Bu yüzden gözlerimi kapatıp yatağında arkama yaslanıyorum, sabit ısıtıcı yanımda yüksek sesle uğulduyor ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

OceanofPDF.com

TRISTAN

Canlı renklerdeki balıklar iskelede altımda dönüyor, kristal sulara sanki sadece kendilerinin duyabildiği bir müzik eşliğinde bale resitali veriyorlarmış gibi dans ediyorlar. Tahiti'deki pek çok şey gibi onlar da çok güzel. Kıyı şeridinde inşa edilmiş daha iyi bir deniz kenarı bungalovu isteyemezdik.

Burası Pasifik'te bir mucize, el değmemiş bir cennet ve Joshua'ya eve döner dönmez bunun gibi el değmemiş yerleri korumak için denizlerin korunmasına bağış yapmaya başlayacağımıza söz verdim bile.

Ve yine de.

Çünkü her zaman bir ama yok mudur?

Elimdeki telefon soğuk, boş ve neredeyse hiç çekmiyor. Yılbaşı gecesi Freddie'yi arayacak kadar sinyal alabilmek için küçük yerleşim yerindeki tepeye kadar yürümek zorunda kalmıştım.

Ama cevap vermemiştir. Ne aramış ne de mesaj atmıştır.

Bu yüzden ona tekrar ulaşmaya çalışmadım, bunun yerine bunu onun için daha zor hale getirmekten kaçınma sözümü tuttum. Uzaklaşma fikri her geçen gün daha da derine batan bir kıymık gibi hissettirse bile. Frederica'yı tanıdığım kısa aylarda, başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde içime işlemiştir. Hiçbir kadın, eski sevgilimden beri hiçbiri, ve bu Joshua'dan önceydi. Yıllar önceydi.

Telefonumdaki e-postaları açıyorum. Onlara günlerdir bakmamıştım ve sadece akşamları, Joshua çoktan yattığında bakıyordum. Ama şimdi o bungalovun içinde dinleniyor ve benim de birkaç dakika gizlice çalışmama izin var.

Avukatım cevap verdi ve Clive'in elimizde olduğunu söyledi. Şirket sırlarını satmak ciddi yasal sonuçları olan bir ihlaldir ve hepsini takip edeceğiz.

Konuşmayı hatırlayınca gözlerimi kapatıyorum. Clive'in her zamanki mülayim, itaatkâr yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Bu şirketi devralmak için ikinci sıradaydım. Yönetim beni CEO'luk için hazırlamıştı. Sonra sen ve arkadaşların başa geçtiniz ve ben zincirin gerisine itildim.

Bir yılı aşkın bir süredir yüzeyin altındaydı. Nefret ve kıskançlık. Ve ben bunu görmemiştim.

Yani intikam için şirketi yok etmeye mi çalıştın? Ona sormuştum. Bu firmayı ya da çalışanları onurlandırmanın bir yolu var mı?

Sözlerimi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçiştirdi. Kızgınlığının içinde kaybolmuşlardı, muhtemelen öyle değildi.

Pisliğim var, demişti bariz bir zevkle. Bir stajyerle yatmak mı, Conway? Bunun basında nasıl görüneceğini düşünüyorsun? Mevcut iklimde şehirdeki her etkinlik ve fonksiyondan men edileceksiniz. Tek görecekları kirli, güçlü bir adam olacak.

Önünü keserdim.

Freddie'yle beni incitmek istiyorsa, aramızda zorlama ya da kötü niyetli bir şey olduğunu ima etmekten daha fazla çaba göstermesi gerekirdi. Öyle olmayan bir şey varsa, o da buydu.

Hayatımın en saf deneyimlerinden biriydi.

Ona Strateji'deki muhbirim olduğunu söylemiştim. Ona yardım eden çalışanın itibarını zedelemeye çalışıyorsun.

maskeni düşürür. Yüzünüzü kurtarma çabalarınıza birilerinin inanacağını düşünüyorsanız, hayal görüyorsunuz demektir.

Ve hepsi bu kadar. Tesis dışına çıkarılmış, tüm şirket hesapları kapatılmış, şirket sunucularındaki e-posta iletişimine el konulmuştu.

Yaptığım bir sonraki arama Eleanor'a olmuştu. Ona durum hakkında bilgi verdim ve Freddie'nin bana rapor verdiğini söyledim. Doğru ifade edersem, bu büyük bir mesele değildi. Sadece Şükran Günü'nden sonra Freddie'nin yeteneklerinden etkilenmiş ve ondan kulaklarını ve gözlerini açık tutmasını istemiştım.

Eleanor onu atladığım için gücenmek yerine sessizce etkilenmişti. "Clive'ı hiç sevmedim," dedi bana. "Davranışları bana hep fazla şekerli gelirdi." Ertesi gün ona Clive'ın yerine COO olarak geçmesini isteyen e-postayı gönderdim.

Telefonumu yere bırakıyorum ve Polinezya güneşine karşı gözlerimi kapatıyorum. Clive'a duyduğum öfke, ihanetinden çok tehditlerine karşı olsa da hâlâ yanıyor. Ona tek bir yanlış bile yapmamış olan Freddie'yi tamamen hiçe sayması.

Freddie.

Görünüşe göre tüm düşünceler orada başlıyor ve bitiyor.

Bir çocuğun rıhtımda seken ayak sesleri dönmeme neden oluyor. Joshua'nın üzerinde bir tişört ve şort vardısıaaları dev otel yatağında yattığı için dağılmıştı. Balina gözleminden döndükten sonra iPad'inde biraz doğa belgeseli izlemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor bana.

"Sadece düşünüyordum. Okyanusa bakıyorum."

Rıhtımda yanıma bağdaş kurup oturdu. Altımızda yumuşak dalgalar sütunlara çarpıyor. "Daha sonra yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Emin . Büyükannem içeride mi?"

Başını sallıyor. "Dinleniyor. Bu hafta ona ömür boyu yetecek kadar gemiye bindiğini söyledi."

Gülüyorum, tuzdan kabarmış saçlarını karıştırıyorum. "O bir tekne insanı değil."

"Bugün sen ve ben şnorkelle dalarken fotoğraf çektiğini söyledi."

"Ama bizimki kadar iyi değil."

Bana arsızca gülümsüyor. Yanımızda getirdiğimiz sualtı kamerası bugün işe yaramıştı, sonunda bir balina köpekbالیğının yanında yüzmüştük.

"Bunu eve asacağız, değil mi baba?" "Elbette, evlat."

Birbirimize birkaç saniye sırtıyoruz ve lanet olsun, çocuğum gerçekten de en iyisi. Telefonum çalıyor ve sırtması kaşlarını çatmasına dönüşüyor. "Baba, çalışıyor muydun?"

Sanki rıhtımda şiddet içeren suçlar işlemekle meşgulumuşum gibi konuşuyor. "Sadece birkaç e-postaya cevap verdim," diyorum telefonumu elime alarak. "Sessize alıyorum... oh. Anthony'den."

Joshua'nın kaşları çatıldı. Oğlum Anthony'yi tanır ve sever, yıllar boyunca onu sık sık görmüştür. Sessiz ve sık sık çatık kaşlı , ama Anthony baştan aşağı iyi bir adamdır.

"Ne dedi?" Joshua soruyor. "Ona balina köpekbالیğından bahsettin mi?"

"Henüz değil, ama şimdi ona söyleyeceğim." Gülümseyerek metni açıyorum. Ve gülüyorum. "Huysuzlanıyor."

"Neden?"

"Şirket yüzünden ona bir sonraki görevi devralması gerektiğini söyledik."

"İstemiyor mu?"

"Hayır." Joshua'nın yüz ifadesini görünce aceleyle açıklıyorum. "Hayır, . Bu iyi bir fırsat. Ama biraz aptalca olduğunu düşündüğü bir sektörde."

"Ne oldu?"

"Bir çöpçatanlık şirketi."

Joshua kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. "Bir ne?"

"Bir eş ya da koca bulmak isteyen ama kendi başlarına bulmakta zorlanan yetişkinler için."

"Oh." Joshua bacaklarını suyun üzerinde sallayarak kıkırdıyor. "Bu çok aptalca."

"Anthony de öyle düşünüyor."

"Bir sürü yetişkin var. Evlenecek birini bulmanın kolay olması gerekmez mi?"

Elimi sert çenemde gezdiriyorum. Bu hafta tıraş olma zahmetine girmemiştım ve bu his elime yabancı geliyor. "Yetişkinler öyle herkesle evlenmek istemez. Doğru kişiyi bulmak zordur."

Joshua bilgece başını sallar. "Bu yüzden mi evlenmedin baba?"

"Sanırım bunun bir parçası. Ben çok çalışıyorum."

Telefonuma bakışı, çocuğumun da aynı şeyi düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. Linda'nın iyi niyetli yorumlarının da bunu vurguladığına şüphe yok. "Evlenmek istiyor musun?"

"Şey, evlat, bilmiyorum. Sanırım var, eğer doğru kadınla tanışırsam."

Gözlerini kapatıyor ve önümüzde uzanan uçsuz bucaksız suya bakıyor. Annemin bol miktarda güneş kremi sürmesine rağmen ensesi biraz kızarmış. "Yemeğe gelen arkadaşını sevdim. Freddie."

Cevap verirken ses tonumu dengede tutmaya çalışıyorum. "Gerçekten hoş biri, değil mi?"

Altımızdaki balığa bakıyor. "Evet. Tekrar geldiğinde ona Şükran Günü Fuarı'nda kazandığım dev pelüş filimi verebilirim sanırım."

"Oh? Nasıl olur?"

"Filleri benden daha çok severdi, ayrıca peluş oyuncaklar için neredeyse çok yaşıyım." Jenny'ninkine o kadar benzeyen bir gülümsemeyle bana dönüyor ki, onun yaşındaki ablama bakarken birden kendimi yeniden yedi hissediyorum.

"Ayrıca, onunla evlenmek istiyorsun, değil mi baba? Onu ikna etmene yardım edebilirim."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve belki de cevap gülümsemem biraz hüzünlü, çünkü onunki duraksıyor. "İstemiyor musun?"

"Seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama o taşınıyor." "Ne?"

"Evet. İtalya'ya."

Çıplak ayaklarına bakarak iç geçiriyor. "Danielle Fransa'ya geri dönebilir."

"Gerçekten mi?"

"Tatile çıkmadan önce bana söyledi. Ailesinin sonsuza kadar Amerika'da kalmayacaklarını söylediğini duymuş."

Gülümsüyorum. "Bu biraz zaman alabilir. Burada yıllarca kalabilirler."

Omuz silkiyor. "Ona gitmesini istemediğimi söyledim." "Söyledin mi?"

"Evet." Dudaklarında özel bir gülümseme oluşuyor ve çok uzaklarda olduğunu biliyorum. İlk aşkın anılarında kaybolmuş. Bu tür şeyleri bana anlatmayı ne zaman bırakacak merak ediyorum.

Umarım asla olmaz.

"Demek hâlâ ondan hoşlanıyorsun," diye yorum yapıyorum.

Başını sallıyor. "Sanırım o da benden hoşlanıyor. Dexter'la vakit geçirmeyi bıraktı. Hep benim yanımda oturuyor."

"Bu harika, evlat."

Gülümsemesi genişler. "Evet. Freddie'den uzaklaşmamasını istedin mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır."

"Neden olmasın? Belki de yapmaz. Bilirsin, eğer o da senden hoşlanıyorsa."

Joshua'dan duymak çok basit. Çok açık. Sesindeki netlik, yetişkin kaygıları ya da nüanslar tarafından engellenmiyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, çocuğumunki kadar tuzlu ve sert. "Eğer söylersem kalabilir. Bunu ne kadar istesem de İtalya'ya taşınmanın onun hayali olduğunu da biliyorum."

Joshua konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. Bunu gerçekten düşünüyor, zihninde dişliler dönüyor. "Ama baba," diyor, "eğer ona söylemezsen, belki de kalmasını istediğini bilmiyordur."

"Sanırım biliyor."

"Düşünmek ve bilmek aynı şey değildir," diyor bacaklarını sallayarak. "Bayan Kim bunu fen dersinde hep söyler."

Dudaklarım çekiliyor. "Bu konuda haklı."

"Bence ona söylemelisin. O zaman bilir ve kararını verebilir."

Çok basit.

Çok açık.

Yine de sözleri beni daha önce düşünmediğim farklı bir yöne götürüyor. Ona sormayarak, nasıl hissettiğimi açıkça söylemeyerek, kendi kararlarını vermesi için ona güvenmiyorum. Ona resmin tamamını göstermedim. Söylemediğim tüm kelimeler aniden göğsümü dolduruyor, boğazımı tıkıyor ve beni boğacakmış gibi hissettiriyor.

Joshua bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Haklı mıyım?" "Öylesin," diyorum ona.

"Gerçekten öylesin." "Gördün mü baba, ben de bir şeyler biliyorum."

"Kesinlikle öyle evlat."

O kendi kişiliği, eşsiz ve benden, Michael'dan ve Jenny'den ayrı biri. Yine de Jenny'nin bu kez mezardan ve oğlu aracılığıyla beni azarladığı gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Ve bu sefer, tedbiri elden bırakma tavsiyesine kulak vereceğim. Joshua yanımdaki iskeleye uzanıyor, sıska kollarını başının altına koyuyor. Bu tam bir ergen pozu, bacaklarının ve gövdesinin uzunluğunu sergiliyor. Ona bu gezi için aldığımız şort şimdiden biraz kısa görünüyor.

Ama o sadece dokuz yaşında.

Bu bir büyüme atağının habercisi mi?

"Büyümeyi durdurmalısın, evlat," diyorum ona. "Çok hızlı büyüyor."

Gökyüzüne sırtlıyor, dünyayı umursamayan bir çocuk. Bugün bir balina köpekbalığıyla yüzecek kadar cesur bir çocuk. Tekneye geri döndüğümüzde, titremesini önlemek için kollarımı omuzlarına sıkıca doladığımda gülümsemesi kendinden geçmişti.

"Birkaç ay içinde on yaşıma gireceğim," diye beni bilgilendiriyor. "Hatırlatma bana."

"Sonsuza kadar çocuk kalmamı mı istiyorsun?"

Onun yanında rıhtıma uzanıyorum, ayaklarım kenardan sarkıyor. Gökyüzü üzerimizde, ötemizdeki Pasifik kadar turkuaz.

"Sonsuza kadar benim çocuğum olmanı istiyorum."

Gülüyor. "Yetişkin olduğumda da senin çocuğun olacağım." "Evet, sanırım haklısın."

"Aptallık ediyorsun baba." Başını sallıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "O zaman da maceralara atılırız."

Kalbim ona olan sevgimle sızlıyor ve yıllar sonra ilk kez gözlerimin arkasında bir şey batıyor. Yukarıdaki cennete bakıyorum. Teşekkür ederim, Jenny.

"Evet," diye onu temin ederim. "Hep öyle yapacağız."

FREDDIE

"Kim bilir?" Toby soruyor. "Her şey olabilir. Sözleşme ihlali. İçeriden bilgi sızdırma. Belki de Bay Conway'i bir kez fazla kızdırmıştır."

Quentin başını sallar. "Hayır, adam üretken birini sırf tavırları yüzünden kovmaz. On dolarına bahse girerim ki birini taciz ettiği içindir."

"Bunun üzerine gerçekten bahse mi giriyoruz?" Elim viski bardağıma sıkıca sarılmış halde soruyorum. Noel tatilinden sonraki ilk gündü ve tüm ofis personel değişiklikleriyle ilgili spekülasyonlarla çalkalanıyordu. Hiçbir şeyin benimle ilgili olmaması omuzlarımdaki yükü hafifletiyor.

"Hiç teorin yok mu?" Toby bana soruyor. Karşımda oturuyor, kolu bar masasında Quentin'inkine değiyor. İkisi de bu rahat dokunuşla tamamen rahatlamış görünüyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, bunu öğrenebileceğimizden de şüpheliyim. Yönetim bu konuda ağzını sıkı tutuyor."

"Bu şeyler sızdırıyor. Her zaman sızıntı yaparlar."

"Mmm, her şey değil," diye mırıldanıyorum, başımla onları onaylayarak. Bu kadar yakın çalışırken şüphelendiğim şeyleri onlara söylemeden edemiyorum.

Quentin hareketsiz kalır. Ancak Toby öyle değil. Gülüyor. "Freddie, biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman ikinizin birlikte çok tatlı olacağınızı düşünmüşümdür."

Quentin kabinimizden kalabalık bara doğru bakıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Şirin," diye mırıldanıyor.

Toby ona dirsek atıyor, hâlâ bana bakıyor. "Gerçi şimdi yeni bir sorunumuz var."

"Öyle mi?"

Quentin bana bakıyor, yüzü sevgiyle teslim olmuş. "Bugün bir iş teklifi aldım."

Kaşlarım kalktı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Görünüşe göre Eleanor'a daha yüksek bir pozisyon teklif edilmiş."

Clive'ın işi. Öyle olmalı. "Tanrım, düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Bir şey söylemeyeceğim," diye soğukkanlı bir yanıt verdi, "çünkü henüz söylememe izin verilmiyor."

"Ama bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Toby soruyor. "Biz sadece flört eden iş arkadaşları değiliz. Artık patronumla çıkıyor olacağım. Bu, insan kaynaklarıyla ilgili bambaşka bir konu."

Elimde olmadan gülüyorum ve onlar için duyduğum mutluluğa rağmen bunu durduramıyorum. İroni çok fazla. Toby de katılıyor, her ne kadar farklı bir nedenle gülüyor olsa da. "Kötü bir film gibi, değil mi? Ne yapacağım ben?"

Quentin, "Sen MBA mezunusun," diyor ve bunu küçümsemeden söylediğini ilk kez duyuyorum. "Diğer tüm departmanlarda da yüksek talep görüyorsun."

"Ama o zaman Freddie'yi geride bırakmış olurum," diyor Toby, bardağını benimkine dokundurarak. "Benim rehberliğim olmadan nasıl hayatta kalacak?"

"Bocalarım," diyorum, gülümsemem daha da büyüyor. Onlar için ne kadar mutluysam, Tristan'la tekrar konuşacağım için de o kadar gerginim. Onu bir daha gördüğümde, ne karar verdiğimi söylemek zorunda kalacağım.

Philadelphia'ya gitmeden bir gün önce Eleanor'a söyledığım şey.

Teklifi gerçekten takdir etmekle birlikte, Exciteur merkezinde kalmaya ve işe alındığım pozisyonu yerine getirmeye kararlıydım.

Bunu söylediğim an ve Eleanor'un gözlerindeki isteksiz kabulü ve saygıyı gördüğüm an, kararlarım konusunda tamamen rahat hissetmiştim. Hatta mutluydum. İtalya birkaç yıl içinde hâlâ orada olacak. On yıllar sonra da. Ama şu anda yaşadığım şey bana daha önemli geliyor.

Tristan daha önemli hissediyor.

Ama bu yüzden hırsım hakkında daha az şey düşünür mü bilmiyorum.

Telefonum çalıyor, aramızdaki masanın üzerinde titriyor. Quentin ve Toby'ye özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve tabureden kayıyorum.

Tanıdık arayan kimliği görüldüğünde kalbim göğsümde duruyor.

Cevap verirken bardaki insanların arasından sıyrılıyorum, üzerimde hâlâ iş yerinde giydiğim kıyafet var.

"Alo?"

"Merhaba Freddie." Derin sesi kulağıma tanıdık geliyor, sanki son iki haftalık ayrılık hiç yaşanmamış gibi. "Seni görmeyi çok isterim."

Yutkunuyorum. "Ben de isterim. Tahiti'den yeni mi döndün?"

"Evet, birkaç saat önce. İsterseniz sokağınızdaki bakkala gelebilirim."

İş sonrası mutluluk ve içkiyle yanımda biri çılgılık atıyor ve ben elimi kulağıma götürüyorum. "Özür dilerim, özür dilerim, çıkışa doğru gidiyorum."

"Barda mısın? Oh. İşe yakın olan." "Evet, ama birazdan çıkacağım."

"Gerek yok, ben çoktan çıktım. Seninle orada buluşuruz." "Tristan, ben-"

Ama telefonu çoktan kapattı.

Elimdeki telefona bakıyorum, kör bir şekilde, bunun az önce olup olmadığını merak ediyorum. Ama sesinin ve sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi inkâr etmek mümkün değil. Adrenalin sistemimi dolduruyor ve beni harekete geçiriyor.

Buraya geliyor.

Masamıza döndüğümde sandalyemin arkasında asılı duran paltoma uzandım. "Üzgünüm çocuklar, gerçekten ama gitmem gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Buraya daha yeni geldik."

"Biliyorum," diyorum, "ve özür dilerim. Ama başka gecelerimiz olacak. Tekrar tebrikler, Quentin."

Bana nadir bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

"Merak etmeyin, resmiyet kazanana kadar bunu kendime saklayacağım." "Teşekkür ederim. İkisini de biliyorum."

Toby göz kırpmıyor. "Ve sakın... Aman Tanrım. Onun burada ne işi var?"

İkisinin de gözleri omzumun üzerinde bir noktaya kilitlenmiş durumda ve ben hâlâ arkamı dönemeyecek kadar korkuyorum.

"Frederica," diyor, etrafımızdaki sesleri bastırarak. Paltomun kemerini bağlarken ellerim titriyor. Döndüğümde... işte orada, takım elbisesi ve lacivert paltosuyla duruyor, gür saçları kar taneleriyle tozlanmış. Teni bronzlaşmış.

Onu görmek eve dönmek gibi geliyor, içimde bir şeyler klik sesi gibi ve New York'ta kalmakla doğru kararı verdiğimi biliyorum.

"Buraya geldin," diyorum.

"Evet," diye onaylıyor, benim yanımdan Toby ve Quentin'e bakıyor. Onlara doğru tek bir profesyonel selam veriyor.

"Beyler."

Omzumun üzerinden bir bakış bana onların tam bir şok içinde olduklarını söylüyor.

"Bayan Bilson ile biraz konuşmam gerekiyor," dedi. "Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın." Kenara çekilip çıkışa doğru ilerliyor, eni ve boyu kolayca

kalabalık barda bize yer açıyor. Acaba burada ofisten başka kimler var? Kim izliyor olabilir.

Ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Toby ve Quentin'e "Yarın görüşürüz," diyorum. "Elbette. İyi eğlenceler mi?"

Tristan ön kapıyı benim için açık tutuyor ve kalabalık kaldırıma çıkıyoruz, soğuk New York havası ateşlenmiş duyularımı rahatlatıyor.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diyor.

"Elbette. Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyordum gerçi."

"Ben zaten o bölgedeydim."

"Oh." Derin bir nefes alıyorum. "Aslında bu mükemmel, çünkü anlatmak zorundayım."

Tristan başını sallar. "Bırak önce ben gideyim, lütfen. Sana haftalar önce, sen İtalya'daki işi kabul etmeden önce söylemem gereken şeyi söylemem gerekiyor. Söylemek istediğim şeyi."

Ağzım kelimelerimin üzerine kapanıyor.

"Öyle mi?" "Aptalca davrandım."

"Öyle mi?"

Yüz hatlarına yayılan bir gülümseme, bronz ten rengi ve gözlerindeki bakışla birleşince nefes kesici bir hal alıyor. Aylar önce Gilded Room'da tanıştığım yakışıklı yabancının her santimi. "Freddie... Frederica. Seni istiyorum ve sana ne kadar çok istediğimi söylemekten asla vazgeçmeyeceğime yemin ettim. Kahretsin Freddie, içimde ne kadar derine indiğini biliyor musun?"

Başımı salladım ve sözleri döküldü, bakışlarında tutku parlıyordu.

"Oğlumla birlikte Tahiti'nin kristal mavisi sularındaydım. Seni hiçbir şekilde geride tutmayacağıma kararlıydım. Senin için mutlu olmaya çalıştım, gerçekten. Ama sen o yolculukta benimle birlikteydin, yanımdaydın, hayalet bir sen. Uzanıp kavrayamadığım, düşüncelerimi paylaşamadığım, geceleri düşünmekten uyuyamadığım bir sen."

Boğazım kurudu, bir duygu çölü. "Tristan, ben de seni istiyorum. İstediyimi biliyorsun."

"Biliyorum Freddie ve bunu bir daha asla hafife almayacağım. Bu yüzden sana daha önce söyleyemediğim şeyi söyleyeceğim ve belki de bu benim bencilliğimdir ve eğer öyleyse, bunun için benden nefret etmekte özgürsün. Ama Milano'ya gitmeni istemiyorum. Burada, New York'ta benimle kalmanı istiyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama başını sallıyor. "Ama," diye araya giriyor, "hayallerin ve hedeflerin olduğunu biliyorum ve bunların önünde asla durmayacağım. Eğer istersen Milano'ya gidebilirsin. Elimden geldiğince sık orada olacağım. Sen izin verdiğin sürece."

Ona başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. "Tristan, işi geri çevirdim."

"Ne yaptın?"

"Geri çevirdim," diyorum. Üstümüzde kar, sokak lambasının altında anlaşılmaz desenlerle dönüyor. "New York'a yeni geldim ve burada kalmak istiyorum. Merkezde çalışmak ve küçük dairemde biraz daha yaşamak istiyorum."

Tristan beni belimden kavradı. "Sen ciddisin."

"Öyleyim, kesinlikle öyleyim."

Gülüyor, derin, inançsız bir ses ve sonra yüzünü benimkine doğru eğiyor. Belki de dikkat etmeliyim. İş yerinden insanlar geçiyor olabilir. Ama yapamam ve yapmıyorum da, çünkü dudaklarının dudaklarıma değmesi iki haftalık belirsizliğin ardından bir vaat ve merhem gibi geliyor. Beni birçok, birçok, birçok öpücüğün ilkiymiş gibi öpüyor.

"Ortak sahiplerimi aradım bile," diye mırıldanıyor başını kaldırıp başparmağıyla çenemi okşarken.

"Tamam. Uhm, neden?"

"Çünkü Exciteur'un CEO'luğundan feragat ediyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Stajının önümüzdeki on ayını saklanarak geçirmeyeceğim Freddie." Eli kolumdan aşağı kayarak elimi kavlıyor. Uzun parmaklar benimkilere dolanıyor. "Ben istiyorum ki

Sana şehri gezdirmek için. Seni en sevdiğim yerlere götüreceğim, seninle restoranlarda yemek yiyeceğim, pazar günleri parka gideceğim. Hepsini."

Ceketinin yakalarını kavıyorum. "Peki ya Exciteur?" "İş ortaklarımdan biri CEO olarak görevi devralacak." A Gülümsemesinde sinsi bir güven izi beliriyor. "Yine de perde arkasındaki kararları etkileyebileceğim."

"Tabii ki yapacaksın," diye takılıyorum ama bunun arkasında hiçbir duygu yok. Kırık bir baraj gibi içimde patlayan mutluluğu hiçbir şey bastıramaz. "Onun yerine ne yapacaksın?"

"Belki de," diye mırıldanıyor, başını tekrar eğerek, "biraz ara veririm."

"Oh, öyle mi?"

"Mhm. Eğer bu işe yaramazsa, satın almak istediğim bir yayıncılık şirketi var."

Gülerek parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum. İsteddiği kadar açlığını inkâr etsin, o da benim kadar hırslı ve babalıkla birlikte bu değişmedi. "Hadi bu soğuktan ," diyorum ona, nihayet başını tekrar kaldırdığında, ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Dairemde yepyeni bir ısıtıcı var."

Gülümseyerek onu caddeden aşağı çekmeme izin veriyor. "Oh, öyle mi?"

"Evet ve onu gördüğünüzü sanmıyorum."

"O zaman yukarı gelsem iyi olur," dedi. "İncelemek için"

OceanofPDF.com

TRISTAN

Dört ay sonra

Lanet olası maske cildime sürtünüyor ve bana bu şeyi neden nadiren taktığımı hatırlatıyor. Onun yerine takım elbise ceketimin iç cebine sokuyorum. Tütsü havada yoğun bir şekilde asılı duruyor, narenciye ve papatya kokusu tanıdık ama nahoş değil. Yıldızlı Oda'nın bu etkinlik için seçtiği depoda kıvranan bedenlere bakıyorum.

İç çamaşırılı kadınlar highball bardaklarından içki servisi yaparken, bir adam polis şapkası ve şortundan başka bir şey giymeden onları takip ediyor. Şehrin önde gelen bankacılarından birinin bir mankeni kucağına oturmaya davet edişini izliyorum. Kadın kabul ediyor, sahte bir alçakgönüllülükle gülümsüyor.

Bakışlarım performansın ötesine geçerek, uğruna burada olduğum tek kadını bulana kadar devam ediyor.

Karşı duvara yaslanmış. Kırmızı elbisesinin ipeksi kumaşı her bir kıvrımına yapışıyor, göğsünün etrafını öyle bir sarıyor ki bir erkeği o göğüslerin arasında boğulmaya çağırıyor. Koyu, gür saçları gevşek dalgalar halinde çıplak kollarından ve omuzlarından aşağı sarkıyor. Biliyorum

Bana binerken tenimin üzerinde nasıl hissettirdiğini ve şimdi bile onunkini nasıl gıdıklıyor olabileceğini.

Taktığı maske yüzünün büyük bir kısmını gizliyor ama Frederica'yı nerede görsem tanırım.

Garsona işaret ediyorum ve boş viski bardağımı bir başkasıyla değiştiriyorum. Bu gece buraya gelmek onun önerisiydi. İlk tanışmamızın üzerinden altı ay geçmişti ve bu olayı kutlamak için akşam yemeği teklif ettiğimde bunu önermişti.

Şok olmuşum. Meraklandım. Ve bayan ne isterse, onu alır.

Sağımdan gelen boğucu bir ses beni Freddie ile göz temasını kesmeye zorluyor. Bir kadın elini koluma atmış, tırnakları takım elbisemin kumaşına batıyor.

"Merhaba yabancı. Seni uzun zamandır buralarda görmemiştin."

Buz gibi mavi gözleri ve sivri çenesiyle belli belirsiz tanıdık geliyor. "Uzun zaman oldu," diye kabul ediyorum.

Yılda birkaç kez bu partilere katıldığım eski günler sanki başka bir hayata aitmiş gibi geliyor. Kadınlarla etkileşimin kısa, öz, her zaman eğlenceli olduğu ama asla ciddi olmadığı bir hayat.

Freddie uzak durmayı reddedene kadar ilişkileri mesafeli tutmanın bir yolu. Ben gitmesine izin vermeyene kadar.

"Birazdan yatak odalarından birine gideceğim," diyor kadın, eli elime için aşağı doğru iniyor. "Eğer katılmak istersen..."

Sakin bir gülümsemeyle onu serbest bırakıyorum. "Üzgünüm ama bu gecelik buradayım."

Gözleri tarıyor. "Ve seni burada yalnız mı bıraktı?"

"Şimdilik, evet."

"Yazık," diyor buz mavisi gözleri omuz silkerek. "Yakında akli başına gelse iyi olur."

O uzaklaşırken, bakışlarım Freddie'nin olduğu yere dönüyor. Ama o gitti. Viskimden bir yudum alıyorum ve boğazımdaki tanıdık yanmanın tadını çıkarıyorum.

Midemde bir şehvet yumruğu. O burada bir yerde, tüm erkekler tarafından hayranlıkla izleniyor.

Ama o beni seçecek.

Onun gücü, hırsı ve keskin zekâsı beni etkilemeyi henüz bırakmadı. Yetenekli orospu çocuğu Victor'un Exciteur'den sorumlu olmasıyla birlikte, hem o hem de Freddie tarafından bilgilendirilmeye devam ediyorum. Bu yüzden ona Quentin'in Strateji'deki eski işinin teklif edildiğini biliyorum, stajı bittikten sonra tam zamanlı bir işi garanti edecek bir pozisyon.

Duvara yaslanıp kalabalığı tarayarak kızıl ipek ve siyah saçlardan bir kıvılcım arıyorum. Buradaki kadınlardan bazıları iç çamaşırı giymiş ama tamamen çıplak olsalar bile Freddie'nin cazibesine karşı hiçbir şey yapamazlar.

Önce onun sesi bana ulaştı. "Merhaba yakışıklı."

Döndüğümde onu yanımdaki duvara yaslanmış, kollarını göğüslerinin altına sıkıştırmış halde buluyorum. Bu hareket göğüs dekoltesini daha da derinlemesine görmemi sağlıyor. "Merhaba," diyorum.

Maskesini yeniden ayarlıyor, gözlerinde bir bölgecilik parıltısı. "Seninle zaten konuşuldu."

Zaferle sırtıma dürtüsü güçleniyor, ama kollarımı göğsümde kavuşturarak oyuna devam ediyorum. "Ben de öyle."

"İlginç görünüyordu."

"Ona zaten biriyle birlikte olduğumu söyledim."

Freddie'nin soğukkanlılığı kırılıyor ve dudakları en sevdiğim gülümsemeye dönüşüyor. Geniş, sınırsız ve biraz da vahşi. Nazik ama asla zayıf olmayan bir ağız. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor.

Elini elime alıyorum, parmaklarım bileğindeki elmas tenis bileziğinin üzerinde geziniyor. Yirmi yedinci doğum günü hediyesiydi.

O zamandan beri çıkarmadı. "Bu gece burada erkeklerin seni nasıl izlediğini gördün mü?"

"Hayır," diyor.

Başparmağım bileğindeki hızlı nabzın üzerinde geziniyor. "Gördüm. Hepsinin sana nasıl baktığını gördüm, o elbisenin

vücudunuza, saçlarınıza yapışıyor. Hepsi de gelip konuştuğunuz kişinin kendileri olmasını umuyordu."

"Yine de ," diye mırıldanıyor, elini benimkinin içinde kaydırarak. "Seninle konuşuyorum."

Başımı eğiyorum. "İşte . Bir şey bilmek ister ?"

"Ne?"

Öne doğru eğilip dudaklarımla kulağını okşuyorum. "Senin tarafından seçilmekten asla bıkmayacağım."

Teninde bir ürperti dolaşıyor ve onu nasıl etkileyebildiğimi görmek beni tahrik etmekten asla vazgeçmeyecek, aylar süren bu yakınlaşmadan sonra bile. Freddie parmaklarını gömleğimin düğmelerinin arasına soktu. "Bu gece benimle buraya gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne istersen," diyorum dudaklarımı boynuna götürerek. "Ama bana nedenini söyler misin?"

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Eğlenceli." "Gerçekten de öyle."

Parmakları gömleğimi sıkıyor. "Bir keresinde bana artık buna ihtiyacın olmadığını söylemiştin, biz birlikteyken olmaz. Bu hâlâ doğru mu?"

"Kesinlikle," diyorum ona. İpek elbisesinin ince kumaşı arasından elim kalçasının dış hatlarını izliyor. Bu el tutuşlarını seviyorum.

"Güzel. O zaman bu buradaki son seferimiz."

Tenine karşı gülümsüyorum. "Bunu kaçırmayacağım."

"Bu gece ona veda ediyoruz," diye mırıldanıyor. "Ve ben seni sahipleniyorum."

Köprücük kemiklerine daha iyi erişebilmek için başını geriye yatırıyorum. Bundan daha ileri gitmeyeceğim, tüm bu insanlar bakarken olmaz... ama göğsünün yüzüme bu kadar yakın düşmesini bir parçamın arzuladığını inkar edemem. Dişlerim ince spagetti askısını sıyrıyor.

"Beni sahiplenmek mi?" Ben soruyorum.

Freddie başıyla onaylar. "Evet. Bu adamların ve kadınların bu gece görecekleri son şey benim.

Tristan Conway Yıldızlı Oda'dan çıktı."

Tenine karşı gülümsüyorum, davet edilmediği bir seks partisine giden, kendini teslim edilemez sanan bir adamı baştan çıkaran ve patronuna yanlışlıkla hakaret içeren bir e-posta gönderdiğinde ona duran bu sert, cesur kadına. "Çok yol kat ettin, Boğaz bağcıklı."

Eli saçımı kavramak için yukarı kayıyor. Hafif, belirgin bir çekiştirme.

Ama sırtışım hiç bozulmuyor. "Artık bu lakaptan nefret etmiyorsun," diye meydan okuyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor, eli yumuşuyor. "Bilmiyorum."

"Beni buradan ne zaman çıkarmak istediğini söyle, ben de seni takip edeyim."

Bir öpücük için başımı aşağı çekerken gülümsemesi çarpıklaşıyor. Ellerimin altındaki vücuduyla öpücük çabucak ısınıyor. Bir çekiş ve bana doğru bastırılıyor, o muhteşem göğüsler göğsümde lezzetli bir ağırlık oluşturuyor.

"Şimdi," diye mırıldanıyor. Dönerken eli aşağı kayarak benimkini kavlıyor ve kendinden emin bir kararlılıkla beni kalabalık depoya doğru götürüyor.

Ve insanlar bizi izliyor.

Nasıl yapmasınlar ki? O, son derece güzel ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, görevdeki bir kadın. Ve ben, elim onunkine bağlı onu takip ediyorum. Fatihim gösteriş yapıyor ama ben gururdan başka bir şey hissetmiyorum.

Beni piyasadan tamamen çıkardığını görsünler.

Kapıdaki görevliden telefonlarımızı geri alıyoruz ve partiyi geride bırakıyoruz. Freddie tereddüt etmeden asansöre benden önce bindi. Elini sıkıyorum ve o da gülümseyerek yukarı bakıyor. Artık katları sayan monitöre nadiren bakıyor.

Artık her zaman sınırlarını zorluyor. Birkaç kez balkonuma bile çıktık.

"Ne?" diye soruyor ama gülümsüyor.

Onu kollarıma aldım ve başını arkaya yatırdım. "Orada harikaydın."

Alt dudağını yalıyor. Açık bir davet ve bedenim buna uyuyor. Stüdyosuna döndüğümüzde ona yapacağım şeyler... Boyut kısıtlamalarıyla çalışmayı öğrendim.

Ağzı yumuşayarak hoş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana yine öyle bakıyorsun."

"Ne gibi?" Dudaklarını dudaklarımla bir, iki kez okşuyorum. "Seni sevdiğim gibi mi, tatlım?"

Nefesi kesiliyor. "Evet. böyle."

"Şey," diye mırıldanıyorum, dudaklarının köşesini öperek. "Belki de sevdiğim içindir."

Önümdeki boğucu baştan çıkarıcı kadın, gülümseyen kız arkadaşına dönüşüyor. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma doluyor. "Hem de çok. Sana ne zaman söyleyeceğimi bilemedim." "Peki, hiç kötü bir zaman olur mu?" Onu tekrar öperim. Bu tarihteki en uzun asansör yolculuğu olmalı, ama şikayet etmiyorum. Kollarımda gülüyor, bir güneş patlıyor ve burada ışınları emecek tek kişi benim. "İlk geceden sonra beni ilk kez asansörde öpmüştün, asansör durduğunda. Hatırlıyor musun? Şimdi de bana beni sevdiğini ilk kez asansörde söylüyorsun. Olumlu pekiştirmeye korkumdan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Olabilir. İşe yarıyor mu?"

"Olabilir." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, hâlâ yarı gülümsüyor. "Bir tanesinde yapmamız gereken tek bir şey kaldı."

Kaşları kalkıyor. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Asansörün kapıları açıldığında eski Brooklyn deposunun mumlarla aydınlatılmış lobisi ortaya çıkıyor. Freddie gülüyor ve beni çıkışa doğru çekiyor. "Özel bir asansörünüz var," diyor.

"Haklısın, öyle. Neredeyse sizin stüdyonuzla aynı büyüklükte."

"Kibar ol," diye azarlıyor beni, gözleri parlıyor. "Bence yapmamız gereken başka bir şey daha var."

Onun için ön kapıyı iterek açtım. "Anlat bana."

"Dairemdeki önceki kiracıyı hatırlıyor musun?
Rebecca Hartford?"

"Yıldızlı Oda'ya davetiyesini çaldığın kişi mi?
Hatırlıyorum."

"Ben çalmadım," diye itiraz ediyor Freddie.

Gülümsememek için dilimi ısıyorum. "Tabii ki hayır,
Strait-laced."

"Şey, ona çiçek göndermemiz gerektiğini düşünüyordum,"
diyor, eli benimkini sıkıca kavıyor. "Ona çok şey borçluyuz,
değil mi?"

Ben de ona gülümsüyorum. "Her şeyi ona borçluyuz."

OceanofPDF.com

EPİLOG

Altı yıl sonra

Sert rüzgâr saçlarımı savuruyor ve sıkı örgümden dallar koparıyor. Yeni Meksika'nın havası kuru ve sıcak, pırıl pırıl Rio Grande ise beş yüz metreden fazla ince bir su yılanı gibi. Burası Tristan ve kız kardeşinin yirmi yıldan fazla bir süre önce bungee-jumping yaptıkları yer.

Tristan ve Joshua buraya yapacağımız geziyi o on yaşından beri planlıyorlardı ama bu biraz zaman almıştı çünkü atlayış yapabilmeniz için on dört yaşında olmanız gerekiyordu. Tristan bir yıl daha beklemekte ısrar etmişti.

Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve içinde bulunduğum koşum takımını geçici bir süre çekiştiriyorum.

"Dayanır," diyor Tristan yanımda. Sakin, tanıdık sesi beni sakinleştiriyor. Elbette dayanacak.

Nefes al.

Nefes ver.

İki bungee-jump operatörü hızlı elleriyle Tristan'ın kayışını çözüyor ve ben de korkulukları sıkıca kavırıyorum. "Ve bundan zevk aldığına emin misin?"

Rüzgârda savrulan saçlarının altında geniş bir sırtışı var, şakaklarında yakışıklı gri çizgiler var. "Başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan," diye beni temin ediyor.

Joshua bana bir neredeyse aynı gülümseme veriyor. "Bu oldu
İnanılmaz, Freddie. Pişman olmayacaksın."

Köprü'nün kenarından beş yüz fitlik düşüşe bakıyorum. Kocam ve üvey oğlumun atlayışını izlemek yeterince zor olmuştu, ikisi de avazları çıktığı kadar bağıyordu. "Çok cesurdunuz," diyorum. "İkiniz de."

Joshua bir elini buklelerinin arasından geçiriyor ve bana gülümsüyor. Aşağıya, çünkü artık benden daha uzun ve ben buna hâlâ alışamadım. "Beklediğim kadar korkutucu değildi. Gerçekten atladığım zaman değil."

On beş yaşında olmasına rağmen, henüz yanında olmaktan utanç duyacağımız bir yaşta değil... ama giderek yaklaşıyor.

Hâlâ hevesli olduğu ve yatırım yaptığı her yolculuğumuz hazine değerinde. Tristan kolunu oğlunun omuzlarına doluyor. Birkaç yıl sonra aynı boyda olacaklar. "Annen seninle çok gurur duyardı" diyor.

Joshua. "Ya da atlamana izin verdiğim için bana kızgın." "Belki ikisi de?"

"Büyük olasılıkla," diye onaylıyor Joshua'yı daha da yaklaştıran. "Her halükarda seninle gurur duyuyorum evlat."

Joshua güler. "Ben de seninle gurur duyuyorum baba. Son dakikada korkup vazgeçeceğini düşünmüştüm."

"Kim, ben mi?"

"Evet."

"Asla yapmam," diyor Tristan büyük bir edayla, ama hepimiz sırıtıyoruz. Günün adrenalini hepimizi birden fazla açıdan sınırı itti, Jenny'yi onurlandırmak ve korkuların üstesinden gelmek için köprüdeyiz.

Tristan Joshua'nın omuzlarını son bir kez sıkıyor. "Büyükanne ve Julie'nin yanında beklemek ister misin?"

Bana son bir kez gülümseyerek başını sallıyor. "Bunu yapabilirsin." "Teşekkürler tatlım."

Tristan ve ben, iki yaşındaki çocuğumuz kollarında güvende ve rahat bir şekilde Maud'un durduğu yere doğru yirmi metre kadar yürümesini izliyoruz. Julie bizi sadece şaşkın bir çocuğun sahip olabileceği bir dikkatle izliyor. İkimiz de ona küçük bir el sallıyoruz, o da el sallıyor, siyah saçları tıpkı benimkiler gibi rüzgârda dalgalanıyor.

Annem de mi atlıyor? Daha önce sormuştu. O zaman ona kendinden emin bir şekilde olumlu yanıt vermek kolay olmuştu.

Tristan beni ailemizden uzaklaştırıyor, elleri omuzlarımdaki ağırlıkları sabitliyor. "Frederica," diye mırıldanıyor.

"Tristan," diye mırıldanıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." "Biliyorum, ama yapmak istiyorum."

Sorgulayıcı bir kaşını kaldırmıyor, yorum yapmıyor. Sadece doğruluk, nezaket ve sadakat vaat eden o tanıdık bakışlarıyla beni sakinleştiriyor. "Artık asansörlerle boğuşmuyorsun. Endişe duymadan balkonda oturabiliyorsun ve Kosta Rika'da zip-line bile yaptık. Bu korkuyu çoktan yendiğini söyleyebilirim."

Başımı salladım. "Bu son adım."

"Pekâlâ. Ama merak ediyorsan... sen zaten tanıdığım en cesur insansın. Açık ara Freddie. Jules'u doğururken seni izlediğimde o noktaya yerleştin. Kanıtlayacak bir şey kalmadı, tatlım. Ve bu kemeri çözersen kimse senin hakkında daha az düşünmeyecek."

"Beni ikna etmen gerekiyordu, vazgeçirmen değil."

Sırtışı parlıyor. "Pekâlâ. Özür dilerim."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Çok çabuk bitecek."

"Çok hızlı," diyor. "Göz açıp kapayıncaya kadar, gerçekten."

"Ve bundan sonra her zaman bungee- jumping yapan kişi olacağım. Bunu hayatımın sonuna kadar söyleyebilirim."

"Elbette yapabilirsin."

Kapalı gözlerimin ardında, Tristan'ın dairesinde asılı olan resmi canlandırıyorum. Şimdi yeni evimizde asılı.

sürekli genişleyen galeri duvarı. Jenny koşum takımına bağlanmış, kameraya gülümsüyor, tam da bu köprüde duruyor. Bu atlayışı kendim için yapıyorum. Kendim için, kocam için, çocuklarım için ve oğlumun hiç tanıma fırsatı bulamadığım ailesi için.

"Burası yüzde yüz güvenli," diyor Tristan. "Öyle olmasaydı Joshua'nın ya da senin buraya atlamanıza izin vermezdim, biliyorsun."

Evet, bunu biliyorum. Buraya gelmeden önce kapsamlı bir araştırma yapmıştı ve köprüyü ve bungee-jumping şirketini tüm gün için kiraladık. Her şey dört kez kontrol edildi.

"Bunu yaparsan artık dar görüşlü olmayacaksın."

"Bana başka bir sebep söyle?"

Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Bu bir süreliğine böyle bir şey yapmak için son şansın olabilir, tatlım."

"Bu doğru." Başımı salladım. "Bundan hemen sonra yeniden denemeye başlamak istiyorum."

"Yapacağız," diye yemin ediyor. İkimiz de Julie ve Joshua'ya bir kardeş daha vermek istiyoruz ve bir kez başladığımızda, bu sınırların dışında olacak. Hamile kadınların yapmaması gereken bir şey varsa o da bungee jumping'dir.

"Tamam," dedim

ona. "Tamam mı?"

"Ben hazırım. Bunu yapacağım."

Başımı arkaya yatırıyor ve dudaklarıma kendinden emin, kararlı bir öpücük konduruyor. "Kesinlikle her şeyi yapabilirsin, Freddie."

Geri çekilir ve profesyonellere işaret eder. Ben ve Allan hemen harekete geçtiler. Beni bağladılar, karabinaları sıktilar ve ipleri gerdiler. Tristan kontrol ve dengelerimi en son çeken kişi oldu.

"Çok çabuk bitecek," diyor.

"Korkumu yeniyorum," diye mırıldanıyorum.

Birbirimize tek bir kararlılık işareti veriyoruz, çünkü bu işte birlikteyiz, şimdi atlama sırası bende olsa bile. Evlendiğimizden beri ikimiz bir takımız.

hayatla mücadele. Çalış. Joshua. Hamilelik. Doğum. Julie. Her adımda biz vardık ve uykusuzluğa ve üvey anne olmanın getirdiği strese rağmen birbirimizi ilk yıl olduğundan daha çok seviyoruz. Doğru insanla, aşk sadece zamanla daha da derinleşir.

Bu yüzden arkamı kolladığını bilerek köprünün kenarına doğru güvenle yürüyorum. Ayak parmaklarımın uçları köprünün kenarını aşıyor. Rio Grande, ulaşabileceğimden daha uzakta, dipte açık mavi bir şerit gibi beni çağırıyor.

"Ne zaman hazır olursanız!" Allan çağırıyor.

Hayatlarına girmeme izin verecek kadar cesur olan Joshua ve Tristan'ı düşünüyorum. Bir kızını kaybeden ama dünyaya yeni, güneşli bir bakış açısıyla geri dönmek için savaştan Maud'u.

Benim hayal bile edemeyeceğim riskleri göze alan, tanıdığım en çalışkan adam olan büyükbabamı düşünüyorum. Köprüden , vatanını geride bırakmakla kıyaslandığında nedir ki?

Ve yıllar önce Tristan'la birlikte ilk adımı atmaya cesaret ettiğimi düşünüyorum, ikimiz de kalabalık bir odada yabancıydık. Yükseklik korkusu, bilinmeyen korkusuyla kıyaslandığında nedir ki? Ve ben bunu ailem yanımdayken çoktan fethettim. Atlamak ne kadar korkutucu olursa olsun, döndüğümde onlar da burada olacaklar.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle bilinmeyene doğru adım atarken elim korkuluktan kayıyor.

Daha fazla Tristan ve Freddie ister misiniz?

Tristan'ın bakış açısından anlatılan 4000 kelimelik kısa hikayeyi okumak için bültenime katılın. O ve Freddie yeni evlenmişler, yerleşmişler... ve deniyorlar. Bir bebek için . Takip edin!

OceanofPDF.com

HIKAYE DEVAM EDİYOR

Bir Patron, Anthony Winter'ın şehrin seçkinlerine hizmet veren bir çöpçatanlık şirketinin kontrolünü isteksizce ele geçirmesini konu alıyor.

Aşk ona göre değil.

Ancak Summer Davis henüz imkânsız bir vakayla karşılaşmamıştır ve aşkın her şeyin üstesinden gelebileceğini bilmektedir.

Huysuz yeni patronu da dahil.

A Boss a Day Temmuz 2021'de yayınlanıyor.

OceanofPDF.com

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

Seattle Milyarderleri Serisi

[Milyar Dolarlık Düşman](#)
Cole ve Skye

[Milyar Dolarlık Canavar](#)
Nick ve Blair

[Milyar Dolarlık Av](#)
Ethan ve Bella

[Milyar Dolarlık Nişanlı](#)
Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

[Rogue](#)
Lily ve Hayden

[Buz Gibi Patron](#)
Faye ve Henry

[Red Hot Rebel](#)

Ivy ve Rhys

Standalones

[Kibirli Patron](#)

Julian ve Emily

[Bak Ama Dokunma](#)

Grant ve Ada

[Kırık Kahraman](#)

Oliver ve Lucy

OceanofPDF.com

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

En sevdiği şeyler arasında geniş omuzlu kahramanlar, gece yarısı sohbetleri, çok pahalı şarap ve sizi ayağa kaldıran romanlar var.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.